

NORMÁLNÍ ŽIVOT KŘEŠTANA

Watchman Nee (1903-1972)

(Originální jméno: Nee Tao Shu)

Copyright © 1961 Angus Kinnear

Used by permission of Kingsway Publications, Eastbourne, England

Použito se svolením Kingsway Publications, Eastbourne, England.

Kniha je v angličtině zdarma ke stažení: www.ccel.org

Christian Classics Ethereal Library

Český překlad z roku 1970

1. *Kristova krev.*
Dvojitý problém: hřích a hříchy. Dvojitý Boží lék: krev a kříž. Problém našich hříchů. Krev náleží především Bohu. Bůh je uspokojen. Krev a přístup věřícího. Přemožení žalobce.
2. *Kristův kříž.*
O několika dalších rozdílech. Přirozený stav člověka. Jak v Adamovi, tak v Kristu. Boží způsob osvobození. Jeho zástupná smrt a zmrtvýchvstání.
3. *Cesta pokroku: poznání.*
Naše smrt s Kristem. *První krok:* Poznání spasitelného Božího plánu. Boží zjevení, jež je podstatou poznání. Kříž jde až na kořen našeho úkolu.
4. *Cesta pokroku: uvědomování.*
Druhý krok: »Tak i vy za to mějte. Hodnocení víry. Pokušení a poklesnutí vyzývají k boji. "Zůstávání v něm.
5. *Rozdělení kříže.*
Dvojitý stvoření. Pohřeb znamená konec. Vzkříšení k novému životu.
6. *Cesta pokroku: Vydat se Bohu.*
Třetí krok: »Vydávejte se . . .«. Oddělení pro Hospodina. Služebník nebo otrok.
7. *Věčný cíl.*
Prvorozený mezi mnoha bratřími. Zrno pšeničné. Volba, kterou měl před sebou Adam. Adamova volba je příčinou kříže. Z jednoho jsou všichni.
8. *Duch svatý.*
Vylití Ducha svatého. Víra je opět klíčem. Různost zkušeností. Přebývám Duchu. Poklad v nádobě. Naprostá vláda Kristova.
9. *Význam a cena 7. kap. ep. Římanům.*
Tělo a pád člověka. Čemu učí zákon. Kristus konec zákona. Náš konec je Božím počátkem. Děkuji Bohu.
10. *Cesta pokroku: Chození v Duchu.*

Tělo a Duch. Kristus život náš. Zákon Ducha života. Projev *zákona*, života. *Čtvrtý krok*: »Chodit... Duchem.« Co znamená chodit v Duchu?

11. *Jedno tělo v Kristu.*

Brána a stezka. Čtyřnásobné dílo Kristovo na kříži. Láska Kristova. Živá oběť. Udatně vítězíme skrze Něho.

12. *Kříž a duchovní život.*

Skutečná povaha pádu. Lidská duše. Přirozená/lidská/energie v díle Božím. Boží světlo a poznání.

13. *Cesta pokroku: nesení kříže.*

Základ veškeré pravé služby. Podstatné dílo kříže. Kříž a nesení ovoce. Temná noc — jitro vzkříšení.

14. *Cíl evangelia.*

Ztráta. Služba jemu k radosti. Pomazání Ježíše před pohřbem. Vůně.

1. KRISTOVA KREV.

Co znamená pravý život křesťana? Uděláme dobře, když budeme hned zpočátku uvažovat o této otázce. Naším úkolem je ukázat, že je to něco zcela jiného, než život průměrného křesťana. Vskutku, úvaha o psaném Božím Slově — třeba o kázání na hoře — vede nás k otázce, zda vůbec žil někdo tu na zemi takovým životem, vyjímaje ovšem samotného Syna Božího. A v tomto dodatku spočívá okamžitá odpověď na naši otázku.

Apoštol Pavel nám v ep. Gal. 2:20 dává definici křesťanského života: »již ne já, ale Kristus.« To není hlásání něčeho zvláštního či neobvyklého, nějaká vysoká úroveň křesťanství. Podává tu, jak vidíme Boží normu pro křesťana, kterou můžeme shrnout do slov: »živ jsem pak již ne já, ale živ je ve mně Kristus.«

Bůh jasně ukazuje ve svém Slově, že jedinou odpovědí na každou potřebu člověka je jeho Syn, Ježíš Kristus. Jedná s námi tak, že nás odstraní z cesty a na nose místo staví Krista. Syn Boží zemřel místo nás, aby nám získal odpuštění. Žije místo nás, abychom dosáhli osvobození. Tak můžeme mluvit o dvojnásobném zastoupení: o zastoupení nás na kříži, jež nám zajistilo odpuštění a o zastoupení v nás, které nám zajišťuje vítězství. Velmi nám pomůže a uchrání nás od mnohého zmatku, když máme neustále před očima tu skutečnost, že Bůh zodpoví všechny naše dotazy jediným způsobem tak, že nám ukáže jasněji svého Syna.

Dvojitý problém: Hřích a hříchy. Vezměme si za základní bod našeho studia pravého křesťanova života slavnou ukázkou, kterou nalézáme v prvních osmi kapitolách ep. Řím., a přiblížíme se tak našemu předmětu z hlediska praxe a zkušenosti. Předně nám pomůže, rozdělíme-li si tuto část na dvě poloviny a povšimneme-li si výrazných rozdílů v hlavní myšlence těchto dvou částí.

Prvních osm kapitol ep. Řím. tvoří samostatný celek, čtyři a půl kapitoly, tj. od 1 do 5:11 tvoří první část tohoto celku, a tři a půl kapitoly, 5:12 do 8:39 druhou část. Při pozorném čtení zjistíme, že hlavní předmět obou částí je týž. Tak např. v prvním oddílu nacházíme zdůrazňování množného čísla »hřích«. Avšak v druhém oddílu se to mění, slovo hříchy je tam snad jedenkrát, kdežto slovo »hřích« se užívá stále v jednotném čísle a je to hlavní předmět, o němž se tu pojednává. Proč je tomu tak? Je to proto, že v první skupině se probírá otázka hříchů, jichž jsme se dopustili před Bohem a kterých je tak mnoho, že nemohou být spočteny, kdežto v druhé části se jedná o hřích, jenž působí ve mně. Nezáleží na tom, kolik hříchů jsem spáchal, je to neustále jeden hlavní hřích, který působí ty ostatní. Potřebuji odpuštění za spáchané hříchy, ale potřebuji i osvobození od moci hřícha. To první se týká mého svědomí, kdežto to druhé mého života. Mohu obdržet odpuštění všech svých hříchů a přece nemusím mít právě pro tento svůj hřích pravý mír v duši.

Když Boží světlo zasvitne poprvé do mého srdce, prosím o odpuštění, neboť zjišťuji, že jsem se provinil vůči Bohu. Když mi byly odpuštěny hříchy, činím nový objev a objevuji hřích. Vidím, že jsem nespáchal jen hříchy vůči Bohu, ale že v mém nitru je něco nesprávného. Zjišťuji, že jsem hříšník. Mám vnitřní sklon k hříchu, je ve mně síla, která mne k němu táhne. Když se u mne tato síla projeví, hřeším. Mohu hledat a získat odpuštění a přece opět hřeším. A tak to jde v mém životě pořád dokola: hřeším a když dosáhnu odpuštění, opět hřeším. Vážím si onoho Božího požehnaného odpuštění, ale potřebuji něco většího než je to: potřebuji osvobození. Potřebuji odpuštění za to, co jsem učinil, ale potřebuji i vysvobození od toho, jaký jsem.

Dvojitý Boží lék: krev a kříž. Prvních osm kap. ep. Řím. nám podává dvojitý pohled na odpuštění našich hříchů a za druhé, pohled na vysvobození z hříchu. Po tomto zjištění si však

musíme povšimnout ještě dalšího rozdílu. V první části ep. Řím. od 1. do 8. kap. máme dvakrát zmínku o krvi Pána Ježíše / 3:25 a 5:9 /. V druhé části této ep., a to 6:6 je uvedena jiná myšlenka. V kap. 6:6 je řečeno, že jsme s Kristem »ukřižováni.« První část se zabývá dílem Ježíše Krista, tj. krví prolitou za naše ospravedlnění na »odpuštění hříchů.« Tento výraz však není obsažen v druhé části; tam se soustřeďuje vše na dílo vykonané skrze »kříž,« tj. naším spojením s Kristem v jeho smrti, v jeho pohřbení i zmrtvýchvstání. Toto rozlišení je velmi cenné. Uvidíme, že jeho krev má co činit s tím, co jsme spáchali, kdežto kříž jedná s námi takovými, jací jsme. Krev se týká našich hříchů, zatím co »kříž« se dotýká kořene naší schopnosti hřešit. Tento bod bude předmětem naší úvahy v následujících kapitolách.

Problém našich hříchů. Začínáme tedy drahou krví Pána Ježíše Krista a tím, jakou má pro nás cenu, poněvadž ona se zabývá našimi hřichy a ospravedlňuje nás před Bohem. To vidíme v následujících verších: »Všichni zhřešili« (Řím. 3:23). »Dokazujť pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. Čím tedy více nyní již ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu« (Řím. 5:8—9). »Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši; jehož Bůh vydal za smírce skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů v shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším čase, k tomu, aby on spravedlivým byl, a ospravedlňujícím toho, jenž jest z víry Ježíšovy« (Řím. 3:24).

V další části našeho studia přihlédneme pozorněji k pravé příčině našeho pádu a způsobu, jak opět povstat. Přitom si povšimněme, že když hřích přišel, projevil se neposlušností vůči Bohu (Řím. 5:19). Musíme si především uvědomit, že po každém hřichu následuje trest.

Hřích začíná neposlušností a způsobí nejprve odcizení člověka Bohu, člověk se vzdaluje od Boha. Bůh s ním již nemůže mít obecnství, neboť je tu něco, co tomu brání a toto něco je v celém Písmě známo jako »hřích.« Je to především Bůh, jenž praví: »Všichni zhřešili« (Řím. 3:9). Za druhé je to hřích v člověku, který tvoří překážku pro jeho obecnství s Bohem a budí v něm pocit viny a pocit odcizení se Bohu. Tu člověk sám za pomoci probuzeného svědomí praví: »Zhřešil jsem« (Luk. 15:18). To však není vše; hřích dá satanovi možnost obvinít nás před Bohem, kdežto náš pocit viny dovoluje našemu nitru naslouchat tomuto obvinění tak, že se stává, »žalobníkem bratří« (Zjev. 12:10) a praví: »ty jsi hřešil.«

Tu Pán Ježíš Kristus musí sám jednat s těmito třemi věcmi — s otázkou hřichu, trestu a satanova obviňování, aby nás zachránil a přivedl zpět k cíli, který má s námi Bůh. Nejprve muselo být skoncováno s našimi hřichy a to učinila předrahá krev Kristova. Musela být odčiněna naše vina a naše provinilé svědomí muselo být uklidněno tím, že jsme poznali cenu této krve. Konečně musel být odražen útok nepřítele i jeho žalobce. Z Písma víme, že jen Kristova krev může úspěšně působit v těchto situacích tj. s Bohem, člověkem i satanem.

Máme-li se dostat kupředu, je nezbytně nutné, abychom si plně uvědomili cenu této krve. Tato cena je nejpodstatnější. Musíme si plně uvědomit, že Pán Ježíš umřel na kříži opravdu jako náš zástupce a musíme jasně vědět, že jeho krev stačí na naše hřichy, neboť bez tohoto vědomí nemůžeme tvrdit, že jsme se vydali na cestu za ním. Povšimněme si proto podrobně těchto tří věcí. *Krev náleží především Bohu.* Krev tekla na usmíření a týká se proto našeho postavení vůči Bohu. Potřebujeme odpustit spáchané hřichy, abychom nebyli souzeni a hřichy jsou nám odpuštěny ne proto, že je Bůh přehlídí, ale proto, že vidí krev. Krev tedy nenáleží nám, ale Bohu. Neznám-li alespoň částečně cenu krve u Boha, nikdy nepoznám, jakou hodnotu má pro mne. Teprve když Duch svatý mi zjeví cenu, kterou má krev Kristova u Boha, poznám, jakým je dobrodiním i pro mne a jakou má pro mne cenu. Avšak první pohled na ni náleží Bohu. Ve Starém i Novém zákoně je slovo »krev« užíváno ve spojení s

myšlenkou smíření. Myslím, že v tomto smyslu je to tam více než stokrát. V kalendáři Starého zákona je jeden den, který má mnoho co do činění s našimi hříchy, a to je Den smíření. Nic nám nevysvětlí tak jasně otázku hříchů jako popis tohoto dne.

Ve 3. knize Mojž. v 16 kap. čteme, že v Den smíření byla vzata krev z oběti smíření a vnesena do Svatyně svatých a kněz ji sedmkrát kropil před Hospodinem. Musíme mít v tom jasno. V ten den byla oběť za hřích veřejně obětována v nádvoří stánku. Vše bylo veřejné a každý to mohl vidět. Avšak Hospodin nařídil, že jen nejvyšší kněz smí vstoupit do stánku. Jen on to byl, kdo vzal krev a jda do Svatyně svatých, vylil ji před Hospodinem na usmíření. Proč? Poněvadž nejvyšší kněz byl předobrazem Pána Ježíše a jeho vykoupení (Zid. 9:11—12) a tak byl obrazem Jediného, který toto dílo vykonal. Jedině on a nikdo jiný tam nemohl vstoupit. Mimo to při vstupu byla krev nabídnuta jako něco, co On přijme a v čem nalezne uspokojení. Bylo to jednání mezi Bohem a nejvyšším knězem ve svatyni vzdálené od lidí, kteří měli z tohoto jednání mít zisk. Hospodin si to žádal a proto je krev především pro Něho. Ještě předtím se v 2. Mojž. 12:13 píše o vylití krve velikonočního beránka v Egyptě pro záchranu Izraele. Myslím, že to je jeden z nejkrásnějších obrazů Starého zákona ukazující na naše vykoupení. Krví byly pomazány veřeje u dveří a maso z beránka bylo snědno uvnitř domu. A Bůh slíbil: »Kde uvidím krev, nevejdu dovnitř.« Tu máme opět obraz toho, že krev nebyla vylita pro člověka. Vždyť lidé, kteří jedli uvnitř, neviděli krev, již byly pomazány veřeje.

Bůh je uspokojen. Je to Boží svatost a spravedlnost, jež žádá, aby člověk žil životem bez hříchu. Tento život je v krvi a tato krev byla prolita za mne i za mé hříchy. Bůh je ten, kdo si toho žádá. Bůh je, kdo požaduje krev k uspokojení své spravedlnosti a je to On, kdo praví: »Kde uvidím krev, nevejdu dovnitř.« Jedině Kristova krev cele uspokojí Boha.

Nyní bych rád něco vysvětlil mým mladším bratřím v Kristu, protože zde často vznikají nedorozumění. Dokud jsme nevěřící, naše svědomí je docela klidné; je to Boží Slovo, jež je počíná probouzet. Naše svědomí bylo mrtvé a lidé s mrtvým svědomím nejsou Bohu k užítku. Avšak později, jakmile jsme uvěřili, naše svědomí se probudilo, stalo se velmi citlivým a tu jsme dostali nesnadný úkol. Pocit hříchu a viny může pro nás být tak velký a strašný, že nás téměř dokáže připravit o pohled na skutečnou moc krve. Naše hříchy se pro nás stávají tak skutečnými a zvláště určitý hřích nám někdy působí takové trápení, že se nám nakonec zdá větší než Kristova krev.

Nyní naše nesnáz spočívá v tom, že se snažíme cenu krve vystihnout rozumem; snažíme se citem vystihnout, co pro nás znamená a podle toho určujeme i její cenu pro nás. Tak to však nelze dělat. Bůh musí především hledět na krev. Potom teprve my přijímáme ocenění, jež jí dá On. Tak se naučíme hodnotit ji i my. Chceme-li se naučit hodnotit ji dle svých citů, nedosáhneme ničeho, ale budeme tápat v temnotě. Je to věc víry v Boží Slovo. Musíme věřit, že tato krev je Bohu drahá, protože On to říká. (1. Petr. 1:18—19). Může-li Bůh přijmout krev jako cenu za naše vykoupení, můžeme být ujištěni, že náš dluh je splacen. Je-li Bůh spokojen s touto krví, pak ona za to jistě stojí. Musíme ji hodnotit podle Jeho ocenění a nijak jinak. Je samozřejmé, že ji neumíme hodnotit lépe, ale nesmíme ji hodnotit méně. Pamatujme, že On je svatý a spravedlivý a že právem tvrdí, že tato krev je přijatelná před jeho zrakem a že ho plně uspokojuje.

Krev a přístup věřícího. Krev uspokojuje Boha a musí uspokojit i nás. Má tedy cenu i pro člověka a to v tom, že očistí jeho svědomí. Čteme-li ep. Žid. vidíme, že očistění našeho svědomí je způsobeno krví. Tak máme očistěné srdce od zlého svědomí. (Zid. 10:22). Toto je nejdůležitější. Sledujme pozorně, co to znamená. Chybujeme, jestliže spojujeme očišťující krev s naším srdcem. Může tak dojít k nepochopení působení krve, prosíme-li: »Pane, očisti

mé srdce svou krví.« Bůh tvrdí, že »Nejlstivější jest srdce, nade všecko nejpřevrácenější« (Jer. 17:9) a proto musí učinit něco víc, než je očistit; musí nám dát srdce nové. Nepereme ani nežehlíme oděv, který chceme zahodit. Jak hned uvidíme, naše »tělo« je příliš špatné, než aby mohlo být očištěno; musí být ukřižováno. Dílo Boží v nás musí být něčím zcela novým. »Dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich« (Ezech. 36:26). Ne, není psáno, že krev očišťuje naše srdce. Její působení nehraje před Bohem hlavní úlohu, ale jen vedlejší. Právě očišťující působení krve se vztahuje podle ep. Žid. 10 ne na naše srdce, ale na naše svědomí: »Očištěná majíce srdce od svědomí zlého.« Co však to znamená?

Znamená to, že se něco staví mezi Boha a mne, kdykoli se snažím se mu přiblížit, a působí zde mé nečisté svědomí. Neustále mi to připomíná přehradu mezi mnou a ním. Avšak působením drahé krve na Boha se objevilo něco nového, co přehradu odstranilo, a Bůh mi to zjevil ve svém Slově. Uvěřím-li tomu a přivlastním si to, mé svědomí je opět čisté, pocit viny je odstraněn. Mé svědomí ve vztahu k Bohu již není nečisté.

Všichni víme, jak cenné je mít čisté svědomí, jednáme-li s Bohem. Srdce víry a svědomí zbavené každého obvinění, mají pro nás stejnou důležitost, neboť jsou na sobě závislé. Jakmile zjistíme, že naše svědomí je obtíženo, naše víra mizí a hned cítíme, že nemůžeme hledět na Boha. A tak, abychom mohli žít ve spojení s Bohem, musíme znát cenu této krve. Bůh s námi krátce účtuje a my pomocí této krve se mu blížíme každého dne, každé hodiny, ba, i každé minuty. Držíme-li se jí, nikdy nepřestane být základem našeho přístupu k Bohu. *Na jakém základe si dovolíme vejít do Svatyně svatých, než jedině na základe krve.*

Avšak tu se táži sám sebe: hledám skutečně cestu do Boží přítomnosti jedině prostřednictvím krve, či ještě nějak jinak? Co to znamená, řeknu-li »prostřednictvím krve?« Znamená to prostě, že poznávám své hříchy a že vyznávám potřebu očištění a usmíření a že přicházím k Bohu na základě dokonalého díla Pána Ježíše. Přibližuji se k Bohu pro jeho zásluhy a nikdy pro své vlastní. Nikdy se nemohu přiblížit Bohu proto, že jsem např. dnes byl neobyčejně laskavý a trpělivý nebo že jsem vykonal něco pro Pána Ježíše. Vždy se k němu musím blížit jen prostřednictvím krve. Snažíme-li se přiblížit k Bohu, bývá pokusem pro mnohé z nás myslet, že Bůh s námi jedná proto, že chce, abychom se mu více podobali a že nás učí lépe rozumět kříži proto, že nám vytýčil nový cíl a že jedině, snažíme-li se ho dosáhnout, můžeme získat čisté svědomí. Avšak není tomu tak! *Čisté svědomí nikdy nevyplývá z našich zásluh. Spočívá jedině na díle Pána Ježíše a vylití jeho krve.*

Snad se mýlím, ale mám silný pocit, že ne jeden z nás si myslí: »Dnes jsem byl pečlivější, dnes jsem jednal o něco lépe; dnes jsem četl Boží Slovo s větší láskou a proto se dnes umím i lépe modlit!« Možná, že si myslí: »dnes jsem měl malou nesnáz s rodinou. Den jsem započal s nelaskavým a chmurným pocitem; necítím se dnes příliš dobře, zdá se mi, že se mnou není něco v pořádku a proto se nemohu přiblížit k Bohu.«

Jak se vlastně přibližujete k Bohu? Přicházíte k němu na nejistém základě svých citů a s pocitem, že dnes můžete pro Boha něco vykonal? Nebo je vaše přibližování k němu dáno prolitou krví a tím, že Bůh se dívá na tuto krev a je uspokojen? Ovšem, kdyby tato krev byla podrobena změně, pak tento základ vašeho přibližování by nebyl tak jistý. Ona se však nikdy nezměnila, ani nezmění. Proto můžete přistupovat k Bohu bez pochybností. Toto přesvědčení získáte jen pomocí této krve a nikdy ne vlastním snažením. Ať jste se dnes, včera nebo předevčírem jakkoli snažili, jakmile vstupujete do Svatyně svatých,, hned se musíte postavit na jedině bezpečný základ, jímž je prolitá krev. Ať jste měli šťastný nebo nešťastný den, at jste vědomě hřešili či nehřešili, základ dovolující vám přiblížit se každé chvíle je jedině Kristova krev. Nic nemůže být základem, na němž lze bezpečně stanout.

Jako mnoho jiných zkušeností, které máme jako křesťané, tak i tato záležitost našeho přístupu k Bohu má dvě fáze, a to stav počáteční a pokročilý. O tom prvním čteme Efez. 2. a o tom druhém Žid. 10. Za prvé, náš poměr k Bohu upravila krev, neboť je psáno, že »blízcí učinění jste skrze krev Kristovu« Efez. 2:13. I náš přístup k Bohu je neustále ovlivňován krví, neboť apoštol nás vybízí: »... majíce tedy plnou svobodu k vejítí do svatyně skrze krev Ježíšovu... přistupmež.« (Žid. 10:19, 22). Tato krev mi dala možnost být blízkým a skrze tuto krev pokračuji v novém přátelství. Není pravda, že jsem byl zachráněn pomocí jedné věci a že udržuji obecnství pomocí druhé. Pravíte, že to je velmi prostinké, že je to vlastně abeceda evangelia. Ano, je tomu tak. Avšak u mnohých z nás je ta nesnáze, že jsme se od této abecedy uchýlili. Myslíme, že jsme již pokročilí a můžeme se tudíž bez ní obejít, ale není tomu tak. Ano; mé počáteční přiblížení Bohu bylo získáno krví a tak je tomu pokaždé, kdykoliv se k němu blíží. *Až do konce mého života, vždy bude tímto jediným základem jen krev.*

Neznamená to však, že si smím dovolit žít nedbalým životem? Budeme se zabývat krví Kristovou z jiného hlediska, které nám ukáže, proč by to bylo nesprávné. Budeme spokojeni s touto krví-že tu je a že je dostatečná. Možná, že jsme slabí, ale pohled na naši slabost nám dodává sílu. Ani pocit, že jsme zlí, a pokání, jež proto činíme, nás neučiní svatějšími. Není tu pro nás jiné pomoci, než jen s odvahou se jemu blížít pro tuto krev: »Nyní, Pane, plně vím, jakou cenu má tato krev a vím také, že ona je pro tebe dostatečná; proto tato krev stačí i pro mne a je mou jedinou záchranou. Nyní vidím, že nezáleží na tom, zda skutečně duchovně prospívám, zda něčeho dosahuji či nikoli. Kdykoli přicházím k tobě, smím tak činit vždy jediné na základě této drahé krve.« Teprve tehdy je naše srdce před Bohem opravdu čisté. Nikdy nemůže naše svědomí být skutečně bez poskvrny, není-li očištěno touto krví. Je to krev, jež nám dává odvalu. »Žádného svědomí z hříchu,« zní ono ohromné slovo ep. Žid. 10:2. Jsme očištěni od každého hříchu a můžeme pravdivě opakovat slova ap. Pavla: »Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá hříchu« Řím. 4:8.

Přemožení žalobce. Po tom, co jsme řekli, můžeme se směle postavit proti nepříteli, neboť krev je zaměřena proti satanu. Nejvíce se satan projevuje v tom, že žaluje na bratry (Zjev. 12:10) a proto náš Pán proti němu bojuje jako náš nejvyšší kněz »svou vlastní krví«. (Žid. 9:12). Jak bojuje tato krev se satanem? Staví Boha na stranu člověka proti satanovi. Pád člověka způsobil, že satan má v člověku místo a výsledkem bylo, že Bůh musel od člověka odstoupit. Člověk je nyní mimo ráj, mimo slávu Boží (Řím. 3:23), poněvadž se vnitřně Bohu odcizil. Od doby, kdy člověk zhrěšil, je v něm něco, co činí Boha neschopným člověka chránit. Avšak krev tuto překážku odstraňuje a vrací člověka Bohu a Boha člověku. Člověk nyní našel milost a protože Bůh je na jeho straně, může na satana hledět beze strachu.

Jistě si vzpomínáte na verš z 1. Jan. — a toto je jeho překlad, který mám nejraději: »... Krev Krista Ježíše Jeho Syna očišťuje od každého hříchu.« Není to doslova od »všelického hříchu« v tom všeobecném smyslu, ale od každého, doslova od každého. Co to znamená? Ano, to je něco obdivuhodného! Bůh je v světle a chodím-li s ním v světle, všechno je vystaveno a odkryto tomuto světlu tak, že Bůh vše může vidět a jeho krev vše očišťuje od každého hříchu. Jaké to očištění! To neznamená, že se snažím něco před ním ukrýt, ani že Bůh se snaží něco přehlédnout. Nikoli to znamená, že Bůh je v světle a já také a že jeho předrahá krev mne očišťuje od každého hříchu. Tato krev to dokáže.

Někteří z nás jsou si vědomi vlastní slabosti a snad jsou dokonce v pokušení myslet si, že některé z jejich hříchů jsou neodpuštělné. Proto si pamatujme, že »krev Ježíše Krista Syna jeho nás očišťuje od každého hříchu.« Velké hříchy i malé hříchy, ba hříchy, které se zdají velmi černé, hříchy, o nichž si myslím, že mně mohou být odpuštěny, i hříchy, jež se mi zdají neodpuštělné; všechny hříchy, ať spáchané vědomě, či nevědomky, hříchy, na něž se pamatuji, i ty, na které jsem zapomněl-jedním slovem: »... každý hřích.« »Krev Ježíše, Syna

Jeho očišťuje nás od každého hříchu« a dokáže to, protože jedině ona Boha uspokojí.

Jestliže Bůh vidí naše hříchy a přece nám je může odpustit pro tuto krev, z čeho nás satan může obvinít? I když na nás žaluje, »je-li Bůh s námi, kdo proti nám!« (Řím. 8:31). Bůh ukáže na krev svého drahého Syna a to je odpověď, proti níž není odvolání. »Kdo bude žalovat na vyvolené Boží? Bůh jest, jenž ospravedlňuje. Kdo jest, ježto by odsoudil? Kristus jest, kterýž umřel za ně, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás.« Řím. 8:33. To jediné, co musíme učinit, je poznat naprostou dostatečnost této drahé krve. »Kristus přišed, nejvyšší kněz ... skrze svou vlastní krev, všed do svatyně, věčné vykoupení nalezl« (Žid. 9:11—12). On byl naším Vykupitelem. On je Nejvyšším knězem a naším Zastáncem téměř dva tisíce let. Stojí před Bohem a »onť jest oběť slitování za hříchy naše« (1. Jan. 2:1—2). Povšimněte si slov ep. Žid. 9:14: »Čím více . . . krev Kristova . . .« tento výrok podtrhuje dostatečnost jeho služby. Bohu tato služba stačí.

Jaké je tedy naše postavení vůči satanu? To je důležité, protože on nejen žaluje na nás Bohu, ale obviňuje nás i v našem svědomí: »Zhřešil jsi a neustále hřešíš. Jsi slabý a Bůh si nemůže s tebou nic počít«. Takový je jeho důvod. Naše pokušení spočívá v tom, že se snažíme v sebeobraně najít ve svém nitru, citech i v jednání něco, co by nám dovolilo věřit, že satan nemá pravdu. Někdy opět jsme sváděni přiznat svou nemohoucnost a dostáváme se do krajnosti — zmocňuje se nás malomyslnost a zoufalství. Tak se žaloba stává největší a nejúčinnější satanovou zbraní. Ukazuje na naše hříchy a obviňuje nás z nich před Bohem a věříme-li jeho obviněním, padáme.

Důvod, proč tak ochotně věříme jeho obviněním je, že stále *doufáme* v nějakou *vlastní spravedlnost*. Základ našeho očekávání je chybný. Satan má úspěch, poněvadž obrátil náš pohled chybným směrem. Proto nad námi vyhrává i v tom, že se oddáme nečinnosti. Ale jestli jsme se naučili nedoufat v člověka, neudiví nás, budeme-li hřešit, protože vlastní povaha člověka je nakloněna k hřešení. Chápete, co chci říci? Jestliže jsme nepoznali svou vlastní povahu a nevidíme-li, jak jsme sami bezmocní, doufáme v sebe a výsledkem je, že přijde satan, obviňuje nás a klesáme na myslí.

Jedině Bůh ví, co s našimi hříchy. Avšak nemůže jednat s obviněným člověkem, který nedůvěřuje v jeho krev. Tato krev se za něho přimlouvá, ale on přece raději naslouchá satanu. Kristus je náš obhájce, ale my obžalovaní držíme s naším žalobcem. Nepoznali jsme dosud, že si zasloužíme jen smrt a že, jak dále uvidíme, bychom měli být ukřižováni. Nepoznali jsme, že jedině sám Bůh může odpovídat našemu žalobci a že jeho drahá krev je vlastně odpovědí.

Naše jediná záchrana spočívá v tom, že vzhlížíme k Pánu Ježíši a vidíme, že krev Beránka stačí očistit hříchy, kterých jsme se dopustili. To je pevný základ, na němž stojíme. Nikdy se nemáme snažit bránit se satanovi svými dobrými skutky, ale vždy jen jeho krví. Ano, jsme hříšní. Avšak díky Bohu za to, že jeho krev nás očišťuje od každého hříchu. Bůh hledí na krev, prostřednictvím níž se jeho Syn utkává s obžalobou satana a on ztrácí půdu pod nohama. Naše víra v jeho drahou krev a naše odmítnutí ustoupit z tohoto stanoviska jsou to jediné, co může utišit jeho obviňování a co ho dokáže zahnat na útěk (Řím. 8:33—34). Tak tomu bude i na konci. (Zjev. 12:11). Ach, jaké by to bylo pro nás vysvobození, kdybychom dokonaleji viděli, jakou cenu má v Božích očích předrahá krev jeho Syna!

2. KRISTŮV KŘÍŽ.

Viděli jsme, že prvních osm kapitol ep. Řím. lze rozdělit na dvě části. V první části vidíme, co činí krev s našimi proviněními, v druhé části, jak jedná kříž s námi takovými, jací jsme. Krev potřebujeme k odpuštění a kříž k osvobození. V první kapitole jsme krátce pojednali o tom prvním a nyní se budeme zabývat tím druhým. Než tak učiníme, zastavíme se na několik okamžiků u některých míst tohoto oddílu, které nám poslouží k zdůraznění rozdílu mezi těmito dvěma částmi.

O *několika dalších rozdílech*. Ve čtvrté a šesté kap. ep. Řím. je pohled na zmrtvýchvstání z dvojího hlediska. Řím. 4:25 je psáno o zmrtvýchvstání Pána Ježíše pro naše ospravedlnění: »Pán Ježíš . . . vydán jest na smrt pro hříchy naše a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše.« To je záležitost našeho postavení před Bohem. Však v Řím. 6:4 se mluví o zmrtvýchvstání jako o udělení nového života ve svatém obcování. »Abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus . . . tak i my v novotě života chodili.« Tu máme před sebou záležitost našeho jednání. A opět v páté a osmé kapitole se mluví o dvojím pokoji. Pátá kapitola nám vypravuje o pokoji s Bohem, který je výsledkem našeho ospravedlnění vírou v Jeho očišťující krev. »Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista« (Řím. 5:1). To znamená, máme-li nyní odpuštění hříchů, Bůh již nebude pro nás předmětem trápení a hrůzy. Já, jenž jsem byl Božím nepřítelem, jsem »smířen . . . skrze smrt Syna jeho« (Řím. 5:10). Velmi brzy zjišťuji, že jsem sám příčinou svých nesnází. V mém nitru dosud vládne nepokoj, neboť mám v sobě něco, co mne táhne k hřešení. Mám pokoj s Bohem, ale nemám pokoj sám se sebou. V mém srdci se odehrává občanská válka. Toto je dobře vylíčeno v ep. Řím. 7., kde vidíme, že tělo a duch jsou neustále v zápasu smrti. V 8. kap. se dostáváme od tohoto důkazu k vnitřnímu pokoji, který spočívá v chození duchem: »Smýšlení těla jest smrt. . . Protož smýšlení těla jest nepřátelské Bohu . . . smýšlení pak ducha život a pokoj« (Řím. 8:6—7).

Díváme-li se dále, pozorujeme, že první polovina tohoto oddílu pojednává hlavně o otázce ospravedlnění (Řím. 3:24—26, 4:5, 25), zatímco druhá polovina tohoto oddílu řeší otázku posvěcení (Řím. 6:19, 22). Známe-li předrahou pravdu ospravedlnění z víry, známe jen polovinu. Vyřešili jsme pouze otázku postavení před Bohem. Jdeme-li však dále, Bůh nám nabízí něco většího, a to rozřešení otázky našeho jednání. Musíme učinit i druhý krok. Zůstaneme-li jen při tom prvním, náš křesťanský život je nepravdivý. Jak tedy můžeme žít pravidelným, pravdivým životem křesťana? Jak se tomu naučíme? Nuže, nejprve musíme mít odpuštění hříchů, musíme mít ospravedlnění a pokoj s Bohem. To je náš nutný základ. Se základem, jehož jsme dosáhli svým prvním činem, vírou v Krista je spojeno něco víc.

Vidíme, že krev jedná s našimi hříchy. Pán Ježíš jako náš zástupce je vnesl na kříž a získal nám tak odpuštění, ospravedlnění a usmíření. Musíme se však v Božím plánu dostat dále, musíme pochopit, že On jedná s hříchem, který je v nás. Krev může smýt mé hříchy, ale nemůže zničit »starého člověka«. K tomu je zapotřebí, abych byl ukřižován. Krev jedná s hříchy, kdežto kříž jedná s hříšníkem.

V prvních čtyřech kap. Řím. sotva naleznete slovo »hříšník«. Je to proto, že se tu nejedná o hříšníku samém, ale spíše o hříších, jichž se dopustil. Slovo hříšník se poprvé objevuje teprve v kap. 5. a je důležité povšimnout si, jak je tu hříšník uveden. V této kapitole je řečeno, že hříšník je hříšníkem proto, že se již hříšníkem narodil a ne proto, že se hříchů dopustil. Je to velký rozdíl. Je pravda, že často pracovník evangelia, chce-li na ulici někoho přesvědčit o tom, že je hříšníkem, užívá k tomu 23. verše z 3. kap. Řím., kde se praví, že »všichni zhřešili.« Takovéto užití není Písmem oprávněno. Ti, kdo to činí, jsou v nebezpečí, že se tak dostávají na chybnou půdu, neboť učení ep. Řím. tvrdí, že nejsme hříšníci proto, že jsme se

dopustili hříchu, ale že hřešíme, protože ve své podstatě jsme hříšníci. Jsme hříšníci spíše podstatou než činem. (Řím. 5:19): »Skrze neposlušnost jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných.«

Jak jsme se stali hříšníky? Neposlušností Adama. Nestáváme se hříšníky pro to, co jsme učinili, ale pro to, co Adam učinil a čím se stal. Mluvím anglicky a proto přece nejsem Angličan. Jsem Číňan. Tak třetí kap. nás upozorňuje na to, co jsme učinili — »Všichni zhřešili« — ale nejsme hříšníci proto, že jsme to učinili.

Kdysi jsem se ptal dětí v nedělní škole: »Kdo je hříšník?« a jejich pohotová odpověď byla: »Ten, kdo hřeší.« Ano, ten, kdo hřeší je hříšník, ale je pravda, že hřeší, protože sám v sobě je hříšník. Hřích tedy není příčinou toho, že jsme hříšníci. Ten, kdo hřeší je hříšník, ale je také pravda, že je hříšníkem i ten, kdo nehřeší, jeli potomkem Adama a že i on potřebuje vykoupení. Dáváte pozor na to, co pravím? Jsou velcí hříšníci a jsou malí hříšníci a jsou zkažení hříšníci, a přece všichni jsou hříšníci. Někdy si myslíme, že když jsme neprovedli určité věci, že je to s námi v pořádku; ale naše nesnáze spočívá mnohem hlouběji, už jen v tom, co činíme. Je v tom, čím jsme ve své podstatě. Číňan se může narodit v Americe a nemusí vůbec ani umět čínsky a přece, přes to vše je Číňanem, neboť se jím narodil. Narození je důležité. Tak i já jsem hříšníkem, protože jsem se narodil z Adama. Nehraje tu roli mé jednání, ale má dědičnost, mé otcovství. Nejsem hříšníkem proto, že hřeším, ale hřeším právě proto, že pocházím ze špatného kmene. Hřeším proto, že jsem hříšník jako takový, sám o sobě. Jsme ochotni přiznat, že to, co jsme učinili, je velmi špatné, ale zdá se nám, že my sami nejsme tak zlí. Bůh se snaží nám ukázat, že jsme velmi špatní, od základu. Kořen veškeré nesnáze je hříšník a proto musíme jednat s ním. S našimi hříchy jedná krev, ale s naší osobou musí jednat kříž. Krev nám získává odpuštění toho, co jsme spáchali, kříž nám získává osvobození od toho, čím jsme ve své podstatě. *Přirozený stav člověka*. Přicházíme nyní k Řím. 5:12— 21. V tomto slavném oddílu je proti hříchu postavena milost a proti neposlušnosti Adamově poslušnost Kristova. Je to i na počátku druhého oddílu této epištoly (5:12 a 8:39). O co tu jde? Je v 5:19: »Jako skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak skrze poslušenství jednoho učiněno jest mnoho spravedlivých.« Tu se Duch Boží snaží nejprve nám ukázat, čím jsme, a až potom, jak se můžeme státí tím, čím máme být.

Na počátku našeho křesťanského života se zabýváme svým jednáním nikoli tím, jací jsme spíše se soustředujeme na to, co děláme, než na to, čím jsme. Zdá se nám, že kdybychom mohli opravit určité věci, byli bychom dobrými křesťany a snažíme se proto změnit své jednání.

Výsledek však není takový, jaký čekáme. Jsme nešťastni, když shledáme, že je něco víc než zevnějšek, na němž záleží a že větší překážka je v našem nitru. Snažíme se Bohu líbit a přitom zjistíme, že uvnitř je něco, co se mu líbit nechce. Snažíme se býti pokornými, ale uvnitř je něco, co se odmítá pokořit. Snažíme se milovat a přece v srdci cítíme tu největší nelásku. Usmíváme se a snažíme se vypadat velmi laskavě, ale naše nitro není ani trochu laskavé. Čím více se snažíme opravit věci na povrchu, tím více zjišťujeme, že hluboko v našem srdci je sídlo této nesnáze. Tu teprve jdeme k Pánu a prosíme: »Již vidím, Pane, že není špatné jen to, co jsem učinil, ale že já jsem špatný.«

Tu začínáme rozumět tomu verši 5:19. Jsme hříšníci. Jsme členy lidského plemene, které je zcela jiné, než jakým je Bůh chtěl mít. Pádem se od základu změnila Adamova povaha a on se stal hříšníkem, který není schopen se líbit Bohu, a my jsme nezdědili jen jeho vnější podobu, ale i jeho povahu. Stali jsme se vysloveně »hříšníky.« Jak se to vlastně stalo? »Neposlušenstvím jednoho,« praví Pavel. Dovolte, abych vám to ukázal na následujícím

příkladu. Mé jméno je Nee. Je to velmi obvyklé jméno v Číně. Jak jsem k němu přišel? Nevybral jsem si je. Neprohlížel jsem seznam čínských jmen a nevybral jsem si právě toto. To, že se jmenuji Nee, není mou zásluhou, a co víc, nemohu si své jméno změnit. Jsem Nee, poněvadž můj otec byl Nee, a protože i můj děd byl Nee. Jednám-li jako Nee, jednám tak proto, že jsem Nee, a nejednám-li jako Nee, přece zůstávám Nee. Stanu-li se prezidentem čínské republiky, jsem Nee, a budu-li pouličním žebrákem, jsem také Nee. Ať činím cokoli či nic zůstávám stále Nee.

I my jsme hříšníci — ne sami ze sebe, ale protože pocházíme z Adama. Nejsem hříšníkem, protože já sám hřeším, ale proto, že to byl Adam, kdo zhřešil. Proto, že pocházím svým rodem z Adama, proto jsem jeho částí. A co více, nemohu to nijak změnit. I když se snažím zlepšit své jednání, přece jsem neustále částí Adama, a proto jsem hříšník. Kdysi jsem v Číně mluvil o tomto předmětu a mj. jsem řekl: »Všichni jsme v Adamovi zhřešili.« Jakýsi muž mi řekl, že tomu nerozumí, a tak jsem se snažil mu to vysvětlit následujícím způsobem: »Všichni Číňané pocházejí od praotce *Huang-ti*, »řekl jsem.« Více než před čtyřmi tisíci lety vedl válku se Si-iu. Nepřítel byl velmi silný, ale Huang-ti ho přemohl a zabil. Potom Huang-ti založil čínský národ. Tak před čtyřmi tisíci léty byl založen náš národ Huang-tim. Co však by se stalo, kdyby Huang-ti nezabil svého nepřítele, ale sám byl zabit? Kde bys nyní byl?« »Nebyl bych vůbec,« odpověděl muž. »To ne! Huang-ti přece může zemřít a ty můžeš žít dále.« »To je nemožné,« zvolal. »Kdyby on byl zemřel, já bych nikdy nežil, protože můj život pochází od něho!«

Vidíte tu jednotnost lidského života? Náš život pochází z Adama. Kdyby tvůj praděd zemřel ve třech letech, kde bys byl? Byl bys zemřel v něm. Tvá životní zkušenost navazuje na jeho. A právě týmž způsobem i zkušenost každého z nás navazuje na Adama. Sice nikdo z nás nemůže říci: »byl jsem v Edenu,« a přece každý z nás tam byl, když Adam poslechl hada. Tak jsme všichni zapojeni do Adamova hříchu, poněvadž jsme narozeni »z Adama«, přijímáme od něho vše, co je následkem jeho hříchu — Adamovu povahu, povahu hříšníka. Odvozujeme od něho své bytí a protože jeho život se stal hříšným životem a jeho povaha hříšnou, tak i povaha, kterou jsme po něm zdědili, je hříšná. Proto, jak jsme řekli, naše obtíž nespočívá v našem jednání, ale v našem dědictví. Pokud nebudeme moci změnit svůj původ, nedosáhneme vysvobození. A právě zde jsme u řešení této záhady, protože můžeme vidět, jak v této záležitosti jedná Bůh.

Jak v Adamovi, tak v Kristu. Řím. 5:12—21 se mluví nejen o Adamovi, ale i o Pánu Ježíši.« Jakož skrze ne-poslušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak skrze poslušenství jednoho učiněno je mnoho spravedlivých.« V Adamovi jsme se stali dědici všeho, co je Adamovo a v Kristu jsme se stali dědici všeho, co je Kristovo.

Křesťané málo rozumějí výrazu »v Adamovi« a »v Kristu,« a proto, i když se opakují, chci ilustrací zdůraznit tuto dědičnost a rasový význam výrazu »v Kristu.« Je o tom psáno k Žid. 7:14—17. Vzpomínáte si, že v první části tohoto listu se pisatel snaží ukázat, že Melchisedech je větší než Lévi? Připomeňte si, že Kristovo kněžství je slavnější než kněžství Aronovo, jenž pocházel z pokolení Lévi. Aby to bylo dokázáno, musel pisatel nejprve ukázat, že kněžství Melchisedechovo je větší než kněžství Lévi a to proto, že Kristův kněžský úřad je podle »řádu Melchisedechova,« zatím co kněžský úřad Aronův je podle pokolení Lévi. Aby prokázal své stanovisko, musí nám pisatel dokázat, že Melchisedech je větší než Lévi. A dokazuje to podivuhodným způsobem, že tomu tak skutečně je.

7. kap. Žid. nám vypravuje, že kteréhosi dne Abraham, vraceje se z bitvy králů (1. Mojš. 14), nabídl desátou část své kořisti Melchisedechovi a obdržel od něho požehnání. Když to Abraham učinil, ukázal, že Lévi znamená méně než Melchisedech. Proč? Když Abraham

nabídl desátek Melchisedechovi, znamená to, že mu ho v Abrahamovi nabídl i Izák. A je-li toto pravda, pak i Jákob »v Abrahamovi« ho nabídl Melchisedechovi, což znamená, že Lévi v »Abrahamovi« ho nabídl Melchisedechovi. Je samozřejmé, že menší obětuje většímu (Žid. 7:7). Tak postavení Léviho je menší než postavení Melchisedechovo a proto kněžství Aronovo je podřízeno kněžství Pána Ježíše. V době, kdy se odehrála bitva králů, nikdo ani nepomyslel na Léviho. Byl ještě »v bedrech« otce svého Abrahama a tak obětoval »skrze Abrahama« (Žid. 7:9, 10).

A tentýž význam má i výraz »v Kristu«. Abraham jako otec rodiny věřících soustřeďuje tuto rodinu v sobě samém. Když obětoval Melchisedechovi, obětoval v něm i celý jeho rod. Neobětovali odděleně — jako jednotlivci, ale byli v něm a proto, když on obětoval, obětovalo v něm i veškeré jeho potomstvo.

Tak jsme tu postaveni před novou možností. V Adamovi jsme přišli o všechno. Skrze neposlušenství jednoho učiněno jest mnoho hříšných. Skrze něho přišel hřích a skrze hřích smrt a od onoho dne lidstvu vládl hřích až do smrti. Najednou však počíná svítat.« Skrze poslušenství jiného spravedliví učinění budou mnozí. Kde se rozhojnil hřích, tam se ještě více rozhojnila milost a jakož jest kraloval hřích k smrti, tak i milost kraluje skrze spravedlnost k životu věčnému skrze Ježíše Krista, Pána našeho« (Rím. 5:19—21). V Adamovi máme zoufalství a v Kristu naději.

Boží způsob osvobození. Bůh jasně ukazuje, že jeho úmyslem je osvobodit nás od hříchu. Apoštol Pavel to objasňuje tím, že začíná 6. kapitolu otázkou: »Zůstaneme v hříchu?« Jeho celá bytost se brání i jen domněnce. »Bůh nedopusť!« volá. Jak by se svatý Bůh mohl spokojit s dětmi spoutanými hříchem?, a proto ».. . kterakž ještě živi budeme v něm?« (Řím. 6:1—2). Proto Bůh učinil přiměřené opatření, jak nás osvobodit od nadvlády hřícha. To je pro nás úkol. Narodili jsme se jako hříšníci. Jak se tedy můžeme zbavit hříšného dědictví? Vidíme, že jsme narození z Adama, ale jak se můžeme od něho oprostít? Dovolte, abych ihned prohlásil, že krev nás nemůže vysvobodit od tohoto Adama. Je tu jen jediná cesta. Když jsme k tomuto dědictví přišli narozením, můžeme se ho zbavit jedině smrtí. Abychom skoncovali s naší hříšností, musíme skoncovat s naším životem. Otroctví hřícha jsme získali narozením a vysvobození od hříchu získáme jen smrtí — to je jediný způsob úniku, který nám připravil Bůh. Smrt je tajemstvím osvobození. »Zemřeli jste hříchu« (Rím. 6:2).

Jak můžeme umřít? Mnozí z nás jsme se opravdu snažili zbavit se toho hříšného života, ale shledali jsme, že se na nás příliš lepí. Jak se z něho dostat? To neznámá, že se máme zabít, ale že máme poznat, že Bůh jedná s námi v Kristu. To je shrnuto v dalším apoštolově tvrzení: »Kteřížkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme (Rím. 6:3).

Jedná-li s námi Bůh »v Kristu Ježíši,« potom začínáme být v něm a to je právě ten velký úkol. Jak »máme být v Kristu?« Zde nám Bůh opět přichází na pomoc. Ve skutečnosti nevíme, jak se k Němu dostat a co důležitějšího, ani se nemusíme o to pokoušet, neboť jsme v Něm. To, co nestačíme sami učinit, učinil pro nás Bůh. On nás ubytoval v Kristu. Dovolte, abych vám připomenul 1.

Kor. 1:30. Myslím, že je to nejkrásnější verš Nového zákona. »Jste v Kristu.« Jak? Pro Něho tj. pro Boha jste v Kristu. Díky Bohu. Není naší povinností hledat vstup, ani se k němu dopracovávat. Nemusíme přemýšlet, jak se tam dostat. To promyslel Bůh a nejen to, On to i učinil. »Z něho jste v Kristu Ježíši.« Jsme v něm a nemusíme se tedy snažit se tam teprve dostat. Je to Boží dílo a je dokonalé.

Je-li toto pravda, je pravda i další věc. V příkladu ep. Žid. 7., jehož jsme si všimli již dříve, jsme viděli, »v Abrahamovi« celý Izrael a proto Lévi, ač ještě nenarozen, dal desátek

Melchisedechovi. Neobětoval každý zvlášť, odděleně, ale byli v Abrahamovi tehdy, když on obětoval, neboť jeho oběť se vztahuje na veškeré potomstvo. To je pravý obraz našeho zůstávání »v Kristu«. Když byl Pán Ježíš na kříži, všichni jsme zemřeli — ne každý zvlášť, neboť jsme ještě nebyli zrozeni — ale byvše v Něm, s ním jsme i zemřeli. »Jeden za všechny umřel, tedyť jsou všichni zemřeli.« (2. Kor. 5:15). Když On byl ukřižován, byli jsme ukřižováni i všichni my.

Mnohokrát, když jsem kázal na vesnici v Číně, musel jsem užít velmi prostinkých obrázků pro objasnění hlubokých Božích pravd. Vzpomínám si, že jednou jsem vzal malou knihu a vložil do ní kousek papíru a těm velmi prostinkým shromážděným jsem pravil: »Dávejte nyní bedlivě pozor. Mám v ruce kus papíru. Má svou vlastní podobu, zcela odlišnou od této knihy. Nemám s ním právě žádný zvláštní úmysl a proto jsem ho vložil do této knihy. Kde tedy je ten papír? Může se kniha sama dostat do Šanghaje a papír zůstat tady? Může být určení tohoto papíru jiné než určení této knihy? Nikoli! Kam jde kniha, tam jde papír. Hodím-li knihu do řeky, dostane se tam i papír a vezmu-li ji rychle z vody, vezmu tím i papír. Cokoli se stane s knihou, totéž se stane i s papírem právě pro tu knihu, neboť je v ní.«

»Skrze Něho jste v Kristu Ježíši.« Pán Bůh sám nás vložil do Krista a jedná-li Bůh s Kristem, jedná tím i s veškerým lidstvem. Naše určení závisí i na Jeho určení. Co podstoupil On, to jsme podstoupili i my, neboť »být v Kristu« znamená být ztotožněn s Ním, jak v Jeho smrti, tak i v Jeho vzkříšení. On byl ukřižován — a co je s námi? Musíme prosit Boha, aby ukřižoval i nás? Nikoli! Když Kristus byl ukřižován, byli jsme ukřižováni i my, a poněvadž ukřižování patří minulosti, nemůže naše teprve nastat. Vyzývám vás, abyste našli v Novém zákoně verš, v němž se praví, že budeme ukřižováni. Všechny zmínky o ukřižování jsou psány v řeckém textu v aoristu, to je v minulém čase-navždy minulém (Řím. 6:6, Gal. 2:20 a 5:24 a 6:14). A právě tak, jako nikdo nemohl spáchat sebevraždu ukřižováním, neboť nemohl sám sebe ukřižovat, je tomu tak i v duchovním smyslu. Bůh nežádá, abychom sami sebe ukřižovali. Byli jsme ukřižováni, když On byl ukřižován, neboť Bůh nás tam položil v Něm. Není to jen pouhé učení, že jsme zemřeli v Kristu, ale je to věčná pravda.

Jeho zástupná smrt i zmrtvýchvstání. Když Pán Ježíš umřel na kříži, prolil svou krev a obětoval tak svůj nevinný život za náš hřích, protože to vyžadovala Boží spravedlnost a svatost. Toto učinit bylo jedině právo Božího Syna. Nikdo z lidí se nemohl na tomto díle podílet. Písmo nikde nepraví, že jsme prolili svou krev s Kristem. Ve svém smířcím díle před Bohem byl zcela sám, nikdo na tom neměl podíl. Pán Ježíš nezemřel jen proto, aby prolil svou krev. Umřel proto, abychom i my mohli umřít. Umřel jako náš zástupce. Do své smrti zahrnul tebe i mne. »Poněvadž jeden za všechny umřel, tedy všichni zemřeli« (2. Kor. 5:15).

Často užíváme dva výrazy »zastoupení a ztotožnění«, abychom jimi zachytili dva pohledy na Kristovu smrt. Mnohokrát je užití výrazu »ztotožnění« nevhodné, neboť znamená něco i z naší strany — snažíme se ztotožnit s Pánem Ježíšem. Uznávám, že je to pravdivé slovo, ale mělo by být užito později. Je lépe začít s pravdou, že Pán Ježíš zahrnul do své smrti i mne. Je to »zahrnující« smrt Pána Ježíše, jež mi dovoluje ztotožnit se s ní a nikoli, že já se s ní ztotožňuji proto, abych byl do ní zahrnut. Bůh nás ztotožňuje s Kristem a jedině to má cenu, protože to činí On. Proto jsou mi neskonale drahá slova »v Kristu,« jichž je dvakrát užito v Novém zákoně.

Je-li smrt Pána Ježíše »zahrnující«, platí to i o jeho zmrtvýchvstání. Podívali jsme se na první kap. 1. Kor. a ověřili jsme si skutečnost, že jsme »v Kristu Ježíši.« Nyní půjdeme na konec tohoto listu, abychom jasněji poznali, co to vlastně znamená. V 1. Kor. 15:45, 47 jsou Pánu Ježíši dána dvě obdivuhodná jména či tituly. Mluví se tu o něm jako o »posledním Adamovi« a také jako o »druhém člověku. Písmo o něm nehovoří jako o druhém Adamovi,

ale jako o »posledním Adamovi«, ani se na něho neobrací jako na »posledního člověka,« ale jako na »druhého člověka.« Je nutné povšimnout si tohoto rozdílu, protože obsahuje velmi cennou pravdu.

Jako »poslední Adam« představuje Kristus souhrn veškeré lidskosti a jako »druhý člověk« je hlavou nového pokolení. Tak zde máme dvojí sjednocení: jedno vztahující se k jeho smrti a druhé k jeho zmrtvýchvstání. Jeho sjednocení s lidským pokolením v podobě »posledního Adama« začalo ve skutečnosti v Betlémě a skončilo na kříži a v hrobě. Takto shromáždil ve vlastní osobě vše, co bylo Adamovo a odebral se s tím na soud a smrt. Dále naše spojení s ním jako s »druhým člověkem« začíná zmrtvýchvstáním a končí věčností, tj. nikdy nekončí, protože svou smrtí skoncoval s prvním člověkem, zmařivším plán, který s ním Bůh měl, a vstal opět jako hlava nových lidí, v nichž Boží plán může být plně uskutečněn.

Když byl Pán Ježíš ukřižován na kříži, byl tam ukřižován jako »poslední Adam.« Se vším, co bylo v prvním Adamovi, Pán Ježíš skoncoval. Do toho jsme zahrnuti i my, stejně jako poslední Adam zcela zničil starého člověka a jako »druhý Člověk« činí nové stvoření. Ve svém zmrtvýchvstání, kdy se zjevuje jako »druhý Člověk« a do toho patříme i my, »nebo jsme v něj vštípeni připodobněním smrti jeho, tedy i vzkříšením jemu připodobnění budeme« (Řím. 6:5). Zemřeli jsme v Něm jako poslední Adam a žijeme v Něm jako nový člověk. Kříž je Boží mocí, která nás převádí od Adama ke Kristovi.

3. CESTA POKROKU: POZNÁNÍ.

Na kříži končí náš starý životopis a zmrtvýchvstáním se začíná nový: »Jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj nové všecko učiněno jest« (2. Kor. 5:17). Kříž ukončuje první stvoření a ze smrti vychází nové stvoření v Kristu — nový člověk. Jsme-li v »Adamovi,« vlastníme vše, co je v něm. Dostáváme to, aniž bychom o to žádali, ani nemůžeme nic udělat, abychom toho dosáhli. Není třeba umiňovat si, že se necháme vyvést z míry, nebo že uděláme nějaký hřích. Zmocňuje se nás to samo i proti naší vůli. Avšak jsme-li »v Kristu«, vše, co je v Kristu, stává se i naším zdarma z milosti, bez našeho úsilí, jediné pro naši prostinkou víru.

Tvrdit, že vše, čeho je nám zapotřebí, obdržíme zdarma z milosti i když tomu tak ve skutečnosti je, zdá se nám nepraktické. Jak tomu je v praxi? Jak získáváme tuto vlastní zkušenost?

Když studujeme 6, 7. a 8. kap. Řím. zjistíme, že podmínky pro obdržení skutečně pravého křesťanského života jsou čtyři:

1. Poznání spasitelného Božího plánu
2. Být přesvědčen o smrti svého »já«.
3. Odevzdání se Bohu.
4. Chodit v Duchu,

právě v tomto pořadí. Chceme-li žít pravým životem, musíme učinit všechny tyto čtyři kroky. Ne jeden, dva nebo tři, ale všechny čtyři. Při jejich zkoumání věrme, že Pán nás osvítí Svým svatým Duchem, abychom jim rozuměli, a s Jeho pomocí učiníme tedy první velký krok kupředu.

Naše smrt s Kristem je dějinnou skutečností. Nyní máme před sebou Řím. 6:1—11. Tyto verše jasně ukazují, že smrt Pána Ježíše je zástupná i zahrnující. V jeho smrti jsme všichni

zemřeli. Nikdo z nás nejde duchovně kupředu, nevidí-li to. Právě tak jako nemůžeme dosáhnouti ospravedlnění, nevidíme-li, jak On vnesl na kříž naše hříchy, tak nemůžeme být posvěceni, nevidíme-li to, jak nese náš kříž. Byly na něho vloženy všechny naše hříchy, ale co více, vzal na sebe i nás všechny.

Jak jsi obdržel odpuštění? Poznal jsi, že Pán Ježíš zemřel jako tvůj zástupce a nesl na sobě tvé hříchy a že jeho krev byla prolita, aby obmyla tvou nečistotu? Co jsi udělal, aby všechny tvé hříchy byly přibity na kříž? Řekl jsi: »Přijď, prosím, Pane Ježíši, a zemři za mé hříchy?« Ne, vůbec ses tak nemodlil. Jen jsi Pánu za to děkoval. Neprosil jsi ho, aby přišel a zemřel za tebe, ale poznal jsi, že už tak učinil. To, co platí o tvém odpuštění, platí o tvém vysvobození. Dílo je dokonáno. Není již třeba prosit, ale je nutno chválit. Bůh dopustil, abychom my všichni, kteří jsme v Kristu, byli ukřižováni s ním. Proto není třeba se modlit: »Jsem velmi špatný Člověk, prosím Pane, ukřižuj mne!« To by nebylo správné. Neprosil jsi za odpuštění svých hříchů, proč tedy nyní prosíš za sebe? S tvými hříchy jednala krev a s tebou jednal kříž. To je skutečnost. Vše, co ti zbývá ještě učinit je, chválit Pána za to, že když Kristus zemřel, zemřel jsi i ty v Něm. Chval ho za to a žij ve světle této pravdy. »Tehdáž věřili slovům jeho a zpívali chválu jeho« (Žalm 106:12).

Věříte ve smrt Kristovu? Ovšem, že věříte. Nuže, totéž Písmo, které praví, že On zemřel za nás, také říká, že jsme zemřeli s ním. Podívejte se znovu na slova: »Kristus umřel za nás« (Řím. 5:8). To je první a dosti jasné tvrzení. Je však méně jasné slovo následující? »Starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest« (Řím. 6:6). »Zemřeli jste s Kristem« (Řím. 6:8). Kdy jsme s ním byli ukřižováni? Jaké je datum ukřižování našeho starého člověka? Bude to zítra? Bylo to včera? Nebo snad dnes? Snad nám pomůže, když na okamžik obrátíme tvrzení ap. Pavla a řekneme: »Kristus byl ukřižován s naším starým člověkem (to znamená právě tehdy).« Někteří z vás jste sem přišli ve dvou. Cestovali jste spolu až na toto místo. Můžete říci: »Můj přítel sem přišel se mnou,« ale můžete také říci: »Přišel jsem se svým přítelem.« Kdyby někdo z vás sem přišel před třemi dny, zatím co druhý přišel teprve dnes, ale vstoupili byste do této místnosti společně, přece budete mít ve svém tvrzení oba částečně pravdu, protože tomu tak je. Můžete tvrdit s naprostou přesností: je to historická skutečnost, že »byl jsem ukřižován, právě když Kristus byl ukřižován,« nebo, »že Kristus byl ukřižován tehdy, když já jsem byl ukřižován,« neboť to nejsou dvě historické události, ale jen jedna. Mé ukřižování proběhlo současně s jeho. Byl Kristus ukřižován? A může to být se mnou jinak? A když On byl ukřižován téměř před dvěma tisíci lety a já s Ním, mohu být zítra opět ukřižován? Může být jeho ukřižování minulostí a mé přítomností, nebo dokonce budoucností? Díky Pánu za to, že když On umřel za mne na kříži, umřel jsem s Ním i já. A věřím-li ve smrt Pána Ježíše, tu mohu věřit ve svou vlastní smrt právě s takovou jistotou, s jakou věřím v Jeho smrt.

Proč věříte, že Pán Ježíš umřel? Co je příčinou vaší víry? Snad cítíte, že zemřel? Ne, nikdy jste to necítili. Věříte tomu, protože to tvrdí Boží Slovo. Když byl ukřižován Pán Ježíš, byli současně ukřižováni dva lotři. Jistě nepochybujete, že oni dva byli s ním ukřižováni, Písmo to praví zcela jasně. Věříte ve smrt Pána Ježíše i ve smrt těchto lotřů s Ním. Ale co je s vaší vlastní smrtí? Vaše vlastní ukřižování je vám bližší než jejich. Byli ukřižováni v téže době jako náš Pán, ale na různých křížích, kdežto vy jste byli ukřižováni na tomtéž kříži jako On, protože jste byli v Něm, když umřel. Jak to můžete vědět? Můžete to vědět, protože Bůh to řekl. Nezávisí to na vašich citech. Cítíte-li, že Kristus umřel, je tomu tak. Ale On zemřel, i když necítíte, že je to tak. Cítíte-li, že jste s Ním zemřeli, je tomu tak. A přece jste s Ním zemřeli, i když to necítíte. Jsou to Boží skutečnosti. Je pravda, že Kristus zemřel, a je i skutečností, že oba lotři zemřeli, a je jisté, že vy jste také zemřeli. Dovolte, abych vám řekl: »Zemřeli jste! Jste vyřízeni! Vaše já, kterým opovrhujete, je v Kristu na kříži a kdož umřel,

ospravedlněn jest od hříchů. «Řím. 6:7/. Toto evangelium je pro křesťany. Naše ukřižování nikdy nemůže být skutečně naší vůlí nebo naším úsilím, ale jen přijetím toho, co Pán Ježíš vykonal na kříži. Musíme mít otevřené oči, abychom spatřili dokonalé dílo Golgoty. Někteří z vás se snažili, dříve než dosáhli spasení, sami se zachránit. Četli jste Bibli, modlili jste se, chodili jste do církve a dávali jste almužny. Jednoho dne se vaše oči otevřely a vy jste uviděli, že dokonalé spasení bylo již pro vás získáno na kříži. Přijali jste je a děkovali za ně Bohu a vaše srdce bylo naplněno mírem a radostí. Spasení a posvěcení mají stejný základ. Osvobození od hříchu obdržíte stejně tak, jako jste dosáhli odpuštění hříchů.

Vždyť Boží způsob osvobození je zcela jiný než způsob lidský. Lidský způsob spočívá v tom, že se snažíme hřích potlačit a že hledáme cestu, jak ho přemoci. Boží způsob prostě odstraňuje hříšníka. Mnozí křesťané nařikají nad svou slabostí a myslí si, že kdyby byli poněkud silnější, vše by bylo v pořádku. Myšlenka, že naše neschopnost žít posvěcený život závisí jen na naší nemohoucnosti a že je od nás požadováno více, než dokážeme, vede přirozeně k nepravé domněnce o způsobu našeho osvobození. Podléháme-li příliš moci hřícha a jsme-li neschopni se s ní utkat, docházíme přirozeně k závěru, že máme-li zvítězit nad hříchem, musíme být silnější. »Kdybych byl jen silnější«, říkáme, »přemohl bych svou prudkou povahu« a prosím Pána, aby mne posilnil v pilnějším cvičení v sebekázni.

To je zcela chybné; není to pravé křesťanství. Boží způsob, jak nás vysvobodit z hříchu, není v tom, že nás činí stále silnějšími, ale že nás činí slabšími a slabšími. Řeknete, že je to podivná cesta k vítězství, ale je to Boží cesta. Bůh nás vysvobozuje z panství hřícha ne tím, že v nás posiluje našeho starého člověka, ale tím, že ho křížuje. Ne tím, že mu pomůže, ale tím, že ho prostě odstraní. Možná, že po léta jste se bezvýsledně snažili získat vládu nad sebou a snad se o to dosud pokoušíte. Když však vidíte, jak to ve skutečnosti je, chápete, že sami opravdu nemůžete nic dokázat. Bůh tím, že vás odstranil, vykonal vše sám. K takovému objevu přivádí člověka vlastní úsilí.

První krok: Poznání spasitelného Božího plánu. Pravý život křesťana začíná určitým poznáním. Není to jen počáteční poznání pravdy, ani znalost nějakého důležitého učení. Není to jen rozumové vědění, ale znamená to mít otevřené srdce, aby poznalo, co máme v Kristu.

Jak víte, že vaše hříchy jsou odpuštěny? Je to snad proto, že to řekl váš kazatel? Nikoli, prostě proto, že to víte. Zeptám-li se vás, jak to víte, jednoduše řeknete: »vím to!« K takovému vědění dospíváme Božím zjevením. Přichází od samého Pána. O odpuštění hříchů je psáno v Bibli, ale aby se psané Boží Slovo stalo pro vás živým Slovem, je třeba, aby nás obdařil »Duchem moudrosti a zjevení v poznání jeho« (Efez. 1:17). Vy potřebujete znát Krista tímto způsobem a tak je tomu vždy. Pochopíte-li Krista ve svém srdci, pochopíte ho i v duchu. Světlo zasvitlo do vaší vnitřní bytosti a proto jste dokonale přesvědčeni o této skutečnosti. To, co je pravda o odpuštění vašich hříchů, je pravda i o osvobození z hřícha. Jakmile Boží světlo pronikne do vašeho srdce, spatříte sebe v Kristu. Není to proto, že vám to někdo pověděl, ani proto, že to praví 6. kap. Řím. Příčinou je něco více. Víte to, protože vám to Bůh zjevil skrze Ducha svatého. Snad to necítíte a možná, že tomu ani nerozumíte, ale víte to, protože jste to viděli. Jakmile jste jednou spatřili sebe v Kristu, nic nezvrátí vaši požehnanou jistotu.

Zeptáte-li se mnoha věřících, kteří žijí pravým křesťanským životem, jak získali svou zkušenost, vysvětlí vám to každý jinak. Každý z nich zdůrazňuje svůj vlastní začátek tohoto života a dokládá svou zkušenost Písmem a naneštěstí je mnoho křesťanů, kteří užívají své zvláštní zkušenosti a zvláštních předpisů k boji proti druhým křesťanům. Je pravda, že mnozí křesťané vstupují do tohoto hlubšího života různým způsobem, nemusíme si však všimnout jejich zkušeností nebo nauk jako výlučně jediných, ale spíše jako doplňujících. Jedna věc je však jistá, že každé zkušenosti, mající v Božích očích opravdu cenu, dosáhneme novým

objevením významu a díla osoby Pána Ježíše. To je křížová zkouška a je opravdu bezpečná. A nyní v našem oddílu Pavel ukazuje, jak vše závisí na takovém objevu: »Věduce, že starý náš člověk spolu s ním ukřížován jest, aby bylo mrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu« (Řím. 6:6).

Boží zjevení, jež je podstatou poznání. Máme tedy nejprve u Boha hledat poznání, kterého lze dosáhnout zjevením, které nás přesvědčuje o tom, že to není naše dílo, ale dokonalé dílo Pána Ježíše Krista na kříži. Když Hudson Taylor, zakladatel vnitročínské misie, začal pravý život křesťana, došlo k tomu takto: Vzpomíná, že dlouho řešil otázku, jak žít »v Kristu« a jak osobně přijímat mízu z vinného kmene. Věděl, že život Kristův musí jím proudit a přece cítil, že ho ještě nedostal, a jasně viděl, že potřebuje být v Kristu. Svě sestře v Chinkingu psal 1869: »Vím, že kdybych byl v Kristu, vše by bylo v pořádku, a přece nejsem. Čím více se snažím u Něho být, tím více mi tento život uniká;« až jednoho dne i pro něho zazářilo světlo, přišlo zjevení a on viděl. »Vidím, že to je ono tajemství: netázat se, jak mám sám přijímat mízu z vinného kmene, ale pamatovat si, že Ježíš je tím vinným kmenem-kořenem, kmenem, větvemi, větévkami, listy, květem i ovocem, prostě vším, čeho je třeba.« Potom psal příteli, jenž mu pomáhal: »Neučinil jsem ze sebe větev. Pán Ježíš mi sám praví, že jsem větev. Jsem jeho částí a jen tomu musím věřit a *podle toho jednat*. Dlouho jsem o tom v Bibli četl, ale nyní věřím, že je to opravdu skutečnost.« Bylo to, jakoby něco, co bylo vždy pravda, se najednou stalo pravdivým a novým pro něho osobně a tu opět píše své sestře: » Nevím, jak dalece budu schopen to pochopit, protože ačkoli to není nic nového, cizího, ani podivuhodného, přece je to všechno nové!« Jedním slovem řečeno: »Byl jsem slepý a nyní vidím . . . Jsem mrtev a pohřben s Kristem — a přece jsem i vstal z mrtvých a vstoupil vzhůru . . . Bůh tak o mně smýšlí a praví mi, abych i já tak myslel. On to ví nejlépe . . . Ach, ta radost z poznané pravdy! Prosím, aby i Tvé chápání bylo osvětleno, abys i Ty poznala a radovala se z bohatství, jež jsme obdrželi zdarma v Kristu.«

Je to ohromná věc vidět, že jsme v Kristu! Pomyslete si, jak je hloupé, chtít dostat do místnosti, v které vlastně už jste! Chápete, jak je směšné prosit, aby vás tam pustili! Pochopíme-li skutečnost, že tam opravdu jsme, nesnažíme se tam vstoupit. Kdyby nám bylo více zjeveno, méně bychom prosili a více děkovali. *Mnoho proseb za sebe vysíláme proto, že jsme slepí k tomu, co Bůh učinil.*

Vzpomínám si, jak jsem jednou mluvil v Šanghaji s bratrem, který se velmi zabýval svým duchovním stavem. Pravil mi: »Je tolik lidí, kteří žijí krásným, posvěceným životem. Stydím se, že ačkoli se nazývám křesťanem, přece, když srovnám svůj život s jejich, cítím, že ani křesťanem nejsem. Přeji si dokonale znát tento ukřížovaný a zmrtvýchvstalý život, ale neznám ho a nevím, jak se k němu dostat.« Byl s námi ještě jiný bratr a oba jsme se asi dvě hodiny snažili přesvědčit toho muže o tom, že i on má díl v Kristu, ale bezvýsledně. Tu náš přítel pravil: »Udělám nejlépe, budu-li se za to modlit.« »Proč musíte prosit, když vám Bůh již vše dal?« ptali jsme se ho. »Nedal«, odpověděl, »neboť dosud se neumím ovládat a neustále klesám. Musím se proto více modlit.« »Nu, a dostáváte to, oč prosíte?« ptali jsme se. »Je mi líto, ale musím přiznat, že nedostávám nic,« řekl. Snažili jsme se mu ukázat, že právě tak jako nevykonal nic ke svému ospravedlnění, tak není zapotřebí, aby konal něco ke svému posvěcení.

Tu se k nám připojil ještě jeden bratr, který už dlouho chodil s Pánem. Na stole ležela termoska a tento bratr ji uchopil a tázal se: »Co je to?« »Termoska!« »Představte si na okamžik, že by tato láhev uměla mluvit a že by prosila: »Velmi bych si, Pane, přála být termoskou. Uděláš ze mne termosku? Dej mi Pane tu milost, abych se stala termoskou. Prosím, udělej to!« »Co byste tomu řekli?« »Myslím, že ani termoska není tak pošetilá!« zvolal náš nešťastný přítel. Tu tento bratr mu řekl: »Sám jednáš právě tak. Již dříve tě Bůh

spojil s Kristem. Když On umřel, umřel jsi i ty a když On ožil, ožil jsi i ty. Nemůžeš tedy dnes říci: »Chci zemřít; chci být ukřižován; chci mít nový život!« Všechny tvé modlitby jsou tak hloupé jako prosba termosky. Nemusíš Pána o nic prosit. Potřebuješ jen otevřít oči a vidět, že On už učinil všechno. To je to hlavní. Nemusíme se snažit zemřít a nemusíme čekat, až zemřeme, protože jsme mrtvi. Musíme jen poznat, co Pán Ježíš učinil a chválit ho za to. Tu se tomuto muži rozbřesklo. Se slzami v očích pravil: »Chválím tě Pane za to, že jsi mne již sloučil s Kristem. Vše, co je jeho, patří i mně!« Dostal zjevení a vírou se ho uchopil a kdybyste viděli toho bratra později, žasli byste, jak se změnil.

Kříž jde až na kořen našeho úkolu. Dovolte, abych vám opět připomenul podstatu toho, co Pán Ježíš vykonal na kříži. Cítím, že není příliš nutné, abych to zdůrazňoval — je to vidět. Ukážeme si to na příkladě: dejme tomu, že vláda naší země si bude přát rázně skoncovat s alkoholem a rozhodla, že v celé zemi se musí přestat pít alkohol. Jak by se to dalo udělat? Co by pomohlo? Pomohlo by, kdybychom hledali v každém obchodě a domě a rozbili všechny láhve vína, piva, nebo pálenky? Určitě ne! Mohli bychom zničit každou kapku alkoholu, ale nejde jen o lahve opojného nápoje. Jsou tu totiž továrny vyrábějící tyto nápoje. Zbavíme-li se jen lahví a v továrnách bude výroba pokračovat, nevyřešíme tento úkol trvale. Nejprve musí být zavřeny továrny vyrábějící opojné nápoje, pivovary, vinopalny v celé zemi a pak teprve vyřešíme trvale otázku alkoholu.

My jsme továrnou a naše činy jsou našimi výrobky. Krev Pána Ježíše Krista jednala s výrobky, to jsou naše hříchy. Tak je vyřešena otázka, co jsme učinili. Stačí to však Bohu? Co s otázkou, čím jsme? Hříchy jsme spáchali my. Hříchy už byly vyřízeny, ale co s námi? Myslíte, že Pán Ježíš očistí naše hříchy a potom nás nechá, abychom se sami zbavili své továrny na hřích? Myslíte, že odstraní vyrobené zboží a že nám samotným dovolí, jednat s tím, kdo vyrábí? Položit tuto otázku znamená ihned na ni odpovědět. Je přirozené, že Kristus nevykonal jen polovinu díla. Nikoli. Odstranil zboží a zničil i továrnu, jež je vyrábí.

Dokonalé dílo Kristovo přišlo až k jádru našich těžkostí a také s nimi skoncovalo. U Boha se neděje nic polovičatě. »Věduce, že starý náš člověk s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu,« to říká Pavel Řím. 6:6. »To věduce!« Víte to? »2daliž nevíte?« / Řím. 6:3. / Kéž Bůh milostivě otevře i naše oči, aby viděly.

4. CESTA POKROKU: UVĚDOMOVÁNÍ VZÍT VĚCI TAK JAK JSOU

Nyní přicházíme k věci, která byla mezi Božími dětmi předmětem sporů. Jde o to, co následuje po poznání, o němž jsme se již zmínili. Především si znovu povšimněte vyjádření v ep. Řím. 6:6: »věduce, že starý člověk náš spolu s ním ukřižován jest.« / V angl. překl.: »věduce, že starý náš člověk spolu s ním ukřižován byl. -pozn. překl. / Minulý čas, jehož je tu užito je pro nás to nejcennější, neboť klade tuto událost naprosto do minulosti. Je to navždy skončeno. To co se stalo nelze změnit. Náš starý člověk byl jednou pro vždy ukřižován a nemůže to být jinak. To je věc, kterou musíme vědět.

Co přijde, když to poznáme? Všimněte si znovu našeho oddílu. Další příkaz je ve verši 11: »tak i vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu.« Je to přirozený postup vyplývající z verše 6. Čtème tedy oba verše společně: »Věduce, že starý náš člověk spolu s ním ukřižován jest... i vy za to mějte, že jste zemřeli.« Tak zní rozkaz. Když víme, že náš starý člověk byl ukřižován s Kristem, musíme stále počítat s tím, že tomu tak opravdu je. Naneštěstí, když

mluvíme o svém spojení s Kristem, až příliš často klademe důraz na druhou část, t. j. na své vědomí, že jsme mrtví. Boží Slovo jasně ukazuje, že poznání musí předcházet uvědomění: »Věduce toto ... za to mějte.« Tato poslušnost je nejdůležitější. Nasé hodnocení tohoto Božího činu musí být založeno na poznání, jinak by naše víra neměla na čem spočinout. Poznáme-li něco, tak je samozřejmé, že si to i uvědomujeme. Proto když věc vysvětlujeme, neměli bychom přehnaně zdůrazňovat toto vnitřní vědomí. Lidé se snaží hodnotit něco, aniž by to nejprve poznali. Duch svatý jim ještě nezjevil co se stalo, a přece se stále snaží hodnotit věci podle svého, proto se brzo dostanou do všelijakých nesnází. Přichází-li pokušení, začínají si usilovně říkat: »Jsem mrtev, jsem mrtev!« a když si to pořád myslí, ztrácejí klid. Potom praví: »ne-působí to Řím. 6:11 nemá pravdu!« Musíme přiznat, že 11. verš ztrácí svůj význam bez verše 6. Tak může dojít k tomu, čím více si myslíme, že jsme zemřeli s Kristem, aniž máme jistotu, že jsme to skutečně poznali, tím těžší je náš zápas a tím pravděpodobnější jistá porážka. Léta po svém obrácení jsem se musel učit uvědomění. Od r. 1920 do r. 1927 jsem se snažil »si uvědomit.« Čím více jsem si myslel, že jsem mrtev hříchu, tím více jsem byl pro hřích živý. Prostě jsem nemohl uvěřit své smrti a že jsem nemohl tuto smrt vyvolat. Kdykoli jsem u někoho hledal pomoc, vždy mi bylo řečeno, abych četl Řím. 6:11 a čím víc jsem toto místo četl a snažil se s ním počítat, tím dále ode mne byla smrt. Nemohl jsem ji dostihnout. Plně jsem chápal vysvětlení, co si mám myslet, avšak nerozuměl jsem, proč má snaha je bezvýsledná. Musím vyznat, že měsíce jsem se nad tím trápil. Tu jsem Pánu pravil: »Nebudu-li mít jasno a neporozumím-li této základní otázce, nebudu dělat vůbec nic. Nebudu se už o to modlit a nebudu ti již sloužit. Musím mít nejprve v této věci jasno.« Po měsíce jsem hledal a nejednou jsem se postil, a přece jsem nic nezískal.

Vzpomínám na jedno ráno-bylo to skutečně ráno, nikdy na ně nezapomenu. Byl jsem v horní místnosti u psacího stolu. Četl jsem Slovo Boží, modlil se a prosil: »Pane, otevři mé oči!« A tu, jako bleskem jsem viděl. Uzřel jsem svou jednotu s Kristem. Viděl jsem, že jsem v něm a že když On zemřel, umřel jsem i já. Poznal jsem, že otázka mé smrti je věcí minulosti a nikoli budoucnosti a že jsem právě tak mrtev jako On, neboť jsem byl v něm, když zemřel. Všechno se mi objasnilo. Byl jsem naplněn takovou radostí nad tímto poznáním, že jsem vyskočil ze židle a volal: »Chvála Pánu, jsem mrtev.« Běžel jsem dolů a potkal jednoho z bratří pomáhajících v kuchyni a zadržel jsem ho. »Bratře«, řekl jsem, »Víš, že jsi umřel?« Musím přiznat, že vypadal zmateně. »Co tím myslíte?« ptal se a já pokračoval: »Nevíte, že Kristus umřel? Nevíte, že jsem zemřel s ním? Nevíte, že má smrt je právě tak jistá jako jeho?« Pro mne to byla slavná skutečnost. Toužil jsem jít do ulic Šanghaje a křičet o svém objevu. Od onoho dne jsem ani jediný okamžik nepochyboval o konečné platnosti slova: »S Kristem ukřižován jsem!«

Nechci tvrdit, že není třeba se k tomu propracovat. Ano, smrt ze překonat, jak hned uvidíme, ale základem všeho je »ukřižován jsem« — bylo to dokonáno.

Jaké je tajemství tohoto vědomí? Je to zjevení — řečeno jedním slovem. Potřebujeme zjevení od samého Boha / Mat. 16:17, Efez. 1:17—18 /. Naše oči musí být otevřeny, aby viděli skutečnost našeho spojení s Kristem a to je něco víc než znát jeho nějakou nauku. Takové zjevení není neurčitou a nejistou věcí. Mnozí si vzpomínáte na den, kdy jste jasně viděli, že Kristus zemřel za nás a právě tak si máme jasně uvědomit dobu, kdy jsme uviděli, že jsme zemřeli s Kristem. Nemělo by to být něco mlhavého, ale něco velmi určitého, protože jen na tomto základě lze kráčet vpřed. To znamená, že jsem mrtev proto, že to skutečně tak беру. Protože jsem mrtev, vidím, co Bůh se mnou v Kristu učinil a proto si uvědomuji, že jsem mrtev. To je ten správný způsob myšlení. To není myšlení k smrti, ale uvědomění, jež ze smrti vzniká. *Druhý krok*: »Tak i vy za to mějte.« Co zde znamená »myslet si«, »pokládat něco za něco«? / V řečtině to může znamenat »dělat účty — účetnictví«. Pozn.

překl. V angl. originále je užíváno slova »reckon«, což znamená pokládat něco za něco, »brát něco nějak«, »myslet si, že,« ale i počítat, účtovat, měřit polohu lodi /. Účetnictví je jediná věc na světě, kterou my lidé umíme dělat naprosto přesně. Malíř maluje krajinu. Zachytí ji úplně přesně? Může dějepisec potvrdit každý záznam s naprostou přesností, či kreslič map dokáže nakreslit mapu dokonale přesnou? Mohou to udělat jen se snahou o největší přesnost. I v běžném rozhovoru, snažíme-li se co nejpoctivěji a nejpravdivěji vyličit nějaký příběh, nedokážeme mluvit zcela přesně. Buď věc přeceníme nebo podceníme, řekneme o slovo více, nebo méně. Čemu naprosto spolehlivému se může člověk věnovat? Aritmetice! zde se nedovoluje chyba. Jedna židle a jedna židle jsou dvě a to platí v Londýně jako v Kapském městě. Cestujete-li na západ do New Yorku, nebo na východ do Singapuru, je to totéž. Na celém světě a vždy, jedna a jedna jsou dvě. Jedna a jedna jsou také dvě v nebi, na zemi i v pekle.

Proč Bůh říká, že si máme uvědomit, že jsme mrtví? Poněvadž *jsme* mrtví. Všimněme si podobnosti v počtech. Dejme tomu, že mám v kapse patnáct šilinků. Co napíši do své účetní knihy? Mohu tam napsat čtrnáct šilinků a šestipenci, nebo patnáct šilinků a šestipenci? Ne, do účetní knihy musím zapsat jen to, co mám v kapse. Počítání je myšlení o faktech a nikoli o domněnkách. Proto Bůh praví, že máme počítat s tím, že jsme mrtvi, protože tomu tak skutečně je. Bůh by nemohl žádat, abych zapsal do své účetní knihy něco, co není pravda. Nemohl by na mně žádat, abych věřil, že jsem mrtev, pokud bych žil. Pro takové duševní cvičení by slovo »myslet si« bylo nevhodné, to by bylo lépe mluvit o početních chybách. Myšlení není předstírání. Jestliže jsem zjistil, že mám v kapse jen dvanáct šilinků a do své účetní knihy napíši chybně patnáct, pak předstírám schodek. Mám jen dvanáct šilinků a přece se snažím myslet si, že »mám patnáct šilinků, mám patnáct šilinků, mám patnáct šilinků!« Myslíte, že toto mé duševní úsilí působí na peníze, které mám v kapse? Ne, vůbec ne! Má domněnka nezmění dvanáct šilinků v patnáct, ani nezmění v pravdu to, co je nepravdivé. Mám-li však v kapse patnáct šilinků, mohu s klidem a jistotou zapsat patnáct šilinků i do své účetní knihy. Bůh nás vybízí, abychom vzali jako fakt, že jsme mrtví, ne snad proto, že naše myšlení nás učiní mrtvými, ale proto, že mrtví opravdu jsme. Nikdy nám neradí, abychom se domnívali něco co není pravda. Když jsme tedy řekli, že zjevení nás samozřejmě vede k uvědomění, nesmíme ztrácet se zřetele příkaz, který jsme obdrželi ve slovech: »vy za to mějte. ...«. Musíme zapsat do účetní knihy »umřel jsem« a na tom trvat. Proč? Protože tak to skutečně je. Když Pán Ježíš byl na kříži, byl jsem v něm. Proto vím, že je to pravda. Víím to a také to prohlašuji, že jsem v něm zemřel. Pavel praví: »I vy za to mějte, že jste zemřeli hříchu a živi jste Bohu.« Jak je to možné? »V Ježíši Kristu.« Nikdy nezapomeňte, že to je vždy pravdivé jen v Kristu. Pohlédnete-li na sebe, budete si myslet, že nejste mrtví. To je otázka víry v něho a ne víry v sebe. Hledíte-li na Pána a víte, co učinil. »Věřím ti Pane. Počítám s tím, co tys učinil!« Vytrvejte v tom po celý den.

Hodnocení víry. První čtyři a půl kapitoly ep. Řím. jednají o víře a opět o víře. Ospravedlnění tedy jsouce Z víry v něj ... / Řím. 5:1, 3:28 /. Ospravedlnění, odpuštění hříchů a pokoje s Bohem, toho všeho jsme dosáhli vírou a nemůžeme to mít, aniž věříme v dokonalé dílo Ježíše Krista. V druhé části ep. Řím. se nemluví stále o víře a zdálo by se, že důraz je kladen na něco jiného. Ve skutečnosti to tak není, jen místo slov »víra« a »věřit« se objevuje slovo »hodnotit.« Brát jistě věci tak, jak jsou a víra tu znamenají vlastně totéž. Co je víra? Víra je, že přijímám jeho skutky a co Bůh vykonal. Tyto skutky mají stále svůj základ v minulosti. To, co se týká budoucnosti, je spíše naděje než víra, ačkoli předmět, nebo cíl víry je často v budoucnosti, jako je tomu v ep. Žid. 11. Snad proto je v ep. Řím. použito výrazu »hodnotit«. je to slovo, kterého se užívá pro minulost, pro to, na co hledíme zpět, jako na už vykonané, ne jako na něco, co se má teprve stát. To je víra, jak je popsána u Marka 11:24: »Zač byste koli modléce se prosili, věřte, že vezmete, a stanet' se vám.« Tvrdí se tu, že věřite-

li, již jste obdrželi, zač ste prosili v Kristu a »staneť se vám.« Věřit, že musíte něco dostat nebo, že to můžete dostat, nebo, že to dokonce dostanete, to není víra, o níž se tu mluví. Víra znamená věřit, že to, za co prosíte jste již obdrželi. Víra, o níž se zde mluví se vztahuje k minulosti. Ti, kdo říkají »Bůh může«, »Bůh musí«, nebo »Bůh to učiní«, nepotřebují věřit. Víra vždy tvrdí, že »Bůh to u činil.«

Kdy tedy věřím ve své ukřižování? Není to tehdy, když říkám, že Bůh mne může ukřižovat, nebo že mne ukřižuje, ani že mne musí ukřižovat, ale prohlásím-li s radostí: »Díky Bohu, že v Kristu jsem ukřižován!«

V ep. Řím. 3. vidíme, jak Pán Ježíš nese naše hříchy a umírá jako náš zástupce, aby nám mohlo být odpuštěno. V 6. kap. jsme i my zahrnuti v jeho smrt, kterou nám získal vysvobození. Když nám bylo zjeveno to první, uvěřili jsme v něho pro své ospravedlnění. Bůh nás vybízí, abychom vzali jako skutečnost i druhý čin, abychom dosáhli osvobození. Nyní vidíme, že v první části ep. Řím. je užito slova »víra« a v druhé části slova »vyrovnání.« Na obě slova je kladen stejný důraz. Pravý křesťanský život je od samého počátku i nadále založen jen na víře v Boží dílo, na víře v Krista a jeho kříž.

Pokoušení a poklesnutí vyzývají k boji naší víru. Pro nás nejslavnější událostí v dějinách je to, že krev jednala s naším proviněním, a s námi, že jedná kříž. Co však s pokoušením? Co máme dělat, když po všem, co jsme viděli a čemu jsme uvěřili, zjistíme, že naše stará přání se opět dostávají napovrch? A co dělat, když upadneme opět do starého hříchu? Co když jsme zlostní, nebo ještě horší? Neplatí snad naše tvrzení, že jsme povýšeni nad tyto věci?

Pamatujte, že jedna z hlavních satanových zbraní je vyburcovat v nás pochybnost o Božích činech / 1. Moj. 3:4 /. Když nám Duch Boží zjevil, že jsme opravdu zemřeli s Kristem a my jsme si to uvědomili, přijde satan a praví: »V tobě je ještě cosi živého. Co to je? Ty tvrdíš, že jsi mrtev?« Co odpovídáme, stane-li se nám to? Tu jsme u rozhodující zkoušky. Věříš těmto věcem, které prožíváš a které máš jasně před očima, nebo věříš neviditelným věcem, jež nemůžeš vědecky dokázat?

Zde musíme být velmi opatrní. Je důležité, abychom si znovu připomenuli, čeho se máme podle Božího Slova ve víře držet a co je z toho vyřazeno. Co říká Bůh o dosažení tohoto osvobození? Za prvé, neříká se, že hřích jako hlavní činitel v nás je vykořeněn, nebo odstraněn. Počítat s tím, by bylo naprosto chybné. Shledali bychom, že náš názor je stejně tak mylný, jako byl názor muže, o němž jsme již mluvili, který se snažil dvanáct šilinků, které měl ve své kapse zanést do účetní knihy jako patnáct. Ne, hřích není možno vykořenit. Je ho mnoho a dovolíme-li, přemůže nás a svede k opětnému hřešení, ať vědomě či nevědomky. Proto musíme stále vědět o tom, co koná předrahá krev Kristova.

Jak víme, Bůh jedná s našimi hříchy přímo tak, že krví je vymaže z našich vzpomínek. Dostaneme-li se k podstatě hřícha k tomu, jak se osvobodit z jeho moci, shledáme, že zde Bůh jedná nepřímo. Neodstraní hřích, ale hříšníka. Náš starý člověk byl s ním ukřižován a tak tělo, jež bylo nádobou hřícha, je umrtveno / Řím. 6:6 /. Řecké slovo »katargeo« v překladu »zničeno« / Řím. 6:6 — umrtveno / neznamená zničit, ale »vyřadit, způsobit neúčinným.« Je to z řeckého kořene argos, »nečinný, nepracující, neužitečný.« V ev. Mat. 20:3, 6 je užito slova »zahálet« v příběhu o nezaměstnaných dělnících na trhu. Hřích — starý pán — tu dosud je, ale otrok, který mu sloužil, byl zabit, a proto hřích nemá nad ním moci a jeho pomocníci jsou proto bez zaměstnání. Ruka podvodného hráče nemá práci, jazyk, který proklíná, oněmí a tak tyto údy, které až dosud byly neužitečné, stávají se »oděním spravedlnosti« / Řím. 6:13 /. Můžeme tedy tvrdit, že Písmo mluví o »osvobození od hřícha,« spíše než »o vítězství nad hříchem.« Proto slova »osvobozen od hříchu« a »mrtvý pro hřích« / Řím. 6.:7, 11 / jednoduše

vyjadřují osvobození od síly, kterou dosud pocítujeme. Hřích je tu dosud, ale okoušíme denně mocněji a mocněji osvobození z jeho moci.

Toto osvobození je tak skutečné, že Jan směle píše: »Kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní. .. aniž hřešiti může« / 1. Jan. 3:9 /. Toto tvrzení nepochopíme-li správně, nás vsak může snadno zavést. Jan nám tu neříká, že v našem životě se již neobjeví hřích a že již nebudeme hřešit. Říká, že charakter lidí, narozených z Boha, již není nakloněn k hřešení. Novým rodem byl v nás vstípen Kristův život a v jeho povaze není hřešit. Je velký rozíl mezi charakterem a dějinami něčeho, právě tak jako je značný rozdíl mezi charakterem našeho života a naším životopisem. Jako příklad k tomu, i když dosti nejasný bychom mohli uvést dřevo a říci, že to se nemůže »utopit« — není to prostě jeho vlastnost, ačkoli ze zkušenosti víme, že se to může stát, když je držíme pod vodou. Dějiny jsou skutkem, stejně jako hříchy v dějinách našeho života jsou dějinnou skutečností. Charakter je také skutečností a totéž platí o novém charakteru, který jsme obdrželi v Kristu. Kdo je »v Kristu,« nemůže hřešit. Kdo je v Adamovi, může hřešit a také hřeší, dáme-li satanovi možnost aby projevil svou moc.

Proto výsledky našich činů i našeho života závisí na naší volbě; buď jsou to skutky, které jsou výsledkem našich denních zkušeností, nebo mocná jistota, že jsme nyní »v Kristu.« Na naší straně je síla vzkříšení a Boží moc, soustředěná na díla našeho spasení / Řím. 1:6 /, ale výsledek závisí na uvedení tohoto skutečného Božího činu do našeho denního života.

»Víra pak je nadějných věcí podstata a důvod neviditelných« / Žid. 11:1 / a »ty věci, které se nevidí, jsou věčné« / 2. Kor. 4:18 /. Myslím, že všichni víme, že ep. Žid. 11:1, je jediná definice víry v Novém zákoně, či v celém Božím Slově. Je důležité rozumět této definici. Znáte obvyklý angl. překlad těchto slov, který popisuje víru jako »podstatu věcí, v něž doufáme.« V řečtině však toto slovo značí jistou činnost avšak nejen činnost, ale i »podstatu.« Přiznávám, že mi správné přeložení tohoto výrazu trvalo mnoho let. Překlad Nového zákona od J. N. Darbyho je právě v tomto výrazu velmi dobrý. »Víra je opodstatněním věcí, v něž doufáme.« To znamená mnohem více. Ukazuje to na jejich realizaci v osobní zkušenosti.

Jak »realizujeme« věci? Děláme to denně. Nemůžeme bez toho ani žít. Znáte rozdíl mezi podstatou a jejím uskutečněním? Podstata je předmět, který leží přede mnou. »Realizace« však znamená, že mám moc nebo možnost podstatu uskutečnit. Ukažme si to na prostém příkladě. Pomocí smyslů můžeme přenést věci existující v přírodě do našeho vědomí a můžeme je hodnotit. Zrak a sluch jsou například dvě možnosti, jimiž mohu realizovat svět světla a zvuku. Máme barvy: červenou, žlutou, zelenou, modrou a fialovou a tyto barvy jsou skutečné. Avšak zavřu-li oči, pak barva není už pro mne skutečná, není pro mne prostě ničím. Se svou schopností viděti však mám možnost realizovat a tak žlutá barva se pro mne stává žlutou. Neznačí to, že tato barva tu je, ale že mám schopnost ji realizovat. Mám schopnost tuto barvu uskutečnit a přenést její realizaci i do svého vědomí. To je význam slova »realizovat.« Jsem-li slepý, nemohu rozeznat barvu a neslyším-li, nemohu se radovat z hudby. A přece hudba i barva jsou skutečnými věcmi a jejich skutečnost není ovlivněna tím, jsem-li schopen je hodnotit. Nyní tedy uvažujeme o věcech, které ačkoli jsou viditelné, přece jsou věčné a proto skutečné. Avšak některým ze svých lidských smyslů nemůžeme realizovat Boží věci. Přece však existuje schopnost, kterou lze realizovat »věci jichž se nadějeme« — věci Kristovy, a tou schopností je víra. Víra činí skutečné věci skutečnými i v mém životě. Víra pro mne »realizuje« věci Kristovy. Jsou statisíce lidí, kteří čtou ep. Řím. 6:6 že »starý člověk náš spolu s ním ukřižován jest.« Pro víru to je skutečnost, kdežto pro pochybnost nebo jen pro souhlasné přikývnutí bez duchovního osvětlení to není pravda.

Musíme neustále pamatovat na to, že se tu nejedná jen o sliby, ale o skutečnost. Boží sliby jsou nám ukázány Jeho Duchem, takže se jich smíme uchopit. Skutečnost však zůstane

skutečností, ať jí věříme nebo ne. Nevěříme-li skutku vykonaném na kříži, zůstává stejně platným; avšak pro nás se stává bezcenným. Není třeba víry, aby se tyto skutečné věci staly skutečnými, ale víra je může »realizovat« a učinit je skutečnými i v našem životě.

Na vše, co odporuje pravdivosti Božího Slova se díváme jako na pokušitelovu lež. Není to proto, že by se to našim smyslům nezdálo velmi skutečné, ale proto, že Bůh vykonal něco slavnějšího, před čímž všechno ustupuje do pozadí. Kdysi jsem prožil zkušenost, která i když se nedá použít do podrobností v našem případě, přece je pro nás vhodnou ilustrací. Před několika lety jsem onemocněl. Po šest nocí jsem měl vysoké horečky a nemohl jsem spát. Konečně mi Bůh ukázal v Písmu slovo uzdravení a očekával jsem proto, že okamžitě zmizí veškeré příznaky nemoci. Místo toho jsem však nemohl ani zdřímnout a nejen, že jsem nespál, ale byl jsem neklidnější než dříve. Má teplota se ještě více zvýšila, můj puls bil rychleji a hlava bolela jako dosud nikdy. Tu se mne nepřítel tázal: »Co je s Božím slibem? Kde je tvá víra? Co je s tvými modlitbami?« Tak jsem byl pokoušen abych znovu celou věc přednesl na modlitbě, ale dostalo se mi napomenutí následujícím slovem: »Slovo mé pravda jest.« / Jan 17: 17 /. Je-li Boží Slovo pravda, proč tyto příznaky? Jsou to samé lži. Proto jsem nepříteli řekl: »Tato nespavost je pro lež, tohle bolení hlavy je kvůli lži, horečka, kterou mám je způsobena lží, i můj vysoký puls zavinila lež. Podle toho, co mi Bůh řekl, všechny tyto příznaky jsou zaviněny jen tvou lží, a pravda je to, co mi praví Boží Slovo.« A v pěti minutách jsem usnul a spal klidně až do rána. Mohl bych ovšem klamat v této čistě osobní záležitosti a v tom, co mi Bůh řekl, ale je tu kříž, a tak tato možnost nikdy nepřichází v úvahu. Musíme věřit Bohu, i když satanovy důkazy se zdají jakkoli přesvědčující.

Dokonalý lhář nelže jen slovy, posuňkem a činem; může nám právě tak snadno nabídnout falešný peníz, jako říci nepravdu. Dábel je dokonalý lhář a nemůžeme očekávat, že bude vážít slova při svém lhaní. Bude si vymýšlet znamení, city i zkušenosti, jen aby se mu podařilo otřást naší vírou v Boží Slovo. Dovolte, abych vám vysvětlil, že nepopírám existenci »těla.« Ještě si o tom budeme muset mnoho povědět v naší další studii. Nyní však mluvím o tom, že bychom mohli být vypuzeni z místa, které nám bylo v Kristu zjeveno. Jakmile jsme si přivlastnili jistotu, že jsme zemřeli spolu s Kristem, satan se bude snažit nám přesvědčivě dokázat v našem denním životě, že nejsme mrtví, ale až příliš živí. Zde je pro nás volba: buď věříme satanově lži, nebo Boží pravdě. Dáme se ovlivnit zdáním, nebo tím, co Bůh praví?

Jsem Nee. Vím to, že jsem pan Nee. Je to skutečnost, s níž mohu jistě počítat. Je ovšem i možné, že ztratím paměť a zapomenu, že jsem Nee, může se i stát, že budu snít o tom, že jsem někým jiným. Ale ať cítím, že tomu tak je, nebo ne, jsem Nee, a jsem jím, i když spím, a i když bdím. Když mám paměť v pořádku, jsem Nee, ale jsem Nee, i když to zapomenu. Kdybych si však představoval, že jsem někým jiným, vše by bylo těžší. Kdybych se např. snažil představovat slečnu K., musel bych si neustále říkat: »Jsi slečna K., pamatuj si, že teď jsi slečna K!« Mohlo by se ale stát, že by někdo zavolal »pane Nee!« a přes veškerou mou opatrnost bych mohl náhle odpovědět na své jméno. Pravda by zvítězila nad představou a veškeré mé výpočty by se zhroutily v této rozhodující zkoušce. Jsem pan Nee a proto mi nepůsobí obtíže vystupovat jako Nee. Je to pravda, kterou nemůže změnit žádná má zkušenost, ať ji mám nebo nemám. Tak také, ať to cítím, či ne, jsem mrtev s Kristem. Jak si tím mohu být jist? Protože Kristus umřel a »protože jeden za všechny umřel, tedy jsou všichni zemřeli« / 2. Kor-5:15 /. Ať to má zkušenost dokazuje, nebo ne, pravda se nemění. Pokud trvám na této pravdě, satan nemůže nade mnou zvítězit. Pamatujte, že satan útočí vždy na vaši jistotu. Podaří-li se mu přivést vás k pochybnostem o Božím slovu, tak dosáhl toho, co si přál a má vás ve své moci. Zůstanete-li však pevní v jistotě toho, co Bůh učinil, jisti si tím, že nemůže klamat ve svém díle ani ve svém Slově, tak nezáleží na tom, jak satan vůči nám postupuje. Klidně se mu vysmějeme. Kdyby mne někdo chtěl přesvědčit o tom, že nejsem

Nee, jednal bych také tak.

»Skrze víru chodíme a ne skrze vidění« / 2. Kor. 5:7 /. Snad znáte příběh, jak Skutek, Víra a Zkušenost šli spolu po zdi. Skutek kráčel přímo kupředu, nehledě napravo ani nalevo, ba ani ne za sebe. Víra šla za ním a kráčela jistě, pokud její oči byly upřeny na Skutek. Jakmile se obrátila na Zkušenost a pozorovala ji, ztratila rovnováhu a spadla se zdi a ubohá Zkušenost za ní.

Každé pokušení především spočívá v tom, že hledíme dovnitř; v tom, že se přestaneme dívat na Pána a počítáme s vnějším zdáním. Víra vždy narazí na horu; na horu důkazů, které, jak se zdá, odporují Božímu Slovu, na horu zdánlivých rozporů-oblasti hmatatelného, skutku, činů, jež zklamaly, stejně jako tomu je v oblasti vnuknutí — zde se musí pohnout buď víra nebo ta hora. Obě nemohou zůstat stát. Potíž je právě v tom, že mnohokrát hora zůstane na svém místě, kdežto víra ustupuje. Avšak tomu tak nesmí být. Budeme-li se snažit objevit pravdu svými smysly, shledáme ze svých zkušeností, že na satanových lžích je dost pravdy. Když však odmítneme přijmout něco, co odporuje Božímu Slovu a věříme jen jemu, zjistíme, že satanovy lži se začínají rozplývat a že naše zkušenost postupuje souhlasně s Jeho Slovem. Je to naše jednání s Kristem, kterým dosahujeme tohoto výsledku, znamená to, že On se na základě našich zkušeností stává pro nás skutečností. V dané situaci ho vidíme, jako naši pravou spravedlnost a pravý zmrtvýchvstalý život. To, co v něm vidíme objektivně, nyní v nás pracuje subjektivně jen proto, aby on byl zřetelný v nás. To je znak zralosti. To má na mysli Pavel, když praví Gal. 4:19: »kterěž rodím, aby Kristus zformován byl ve vás.« Víra je realizace Božích činů. Víra je realizace věčného činu, toho, co je věčně pravdivé. *Zůstávání v Ném*. Ačkoli již delší dobu věnujeme pozornost této otázce, je tu ještě další možnost důkladného objasnění. Písmo prohlašuje, že »jsme opravdu mrtví,« ale nikde není řečeno, že jsme mrtví sami v sobě. Nadarmo bychom hledali smrt v sobě samých. Je jediné místo, kde ji lze nalézt. Jsme mrtvi ne v sobě, ale v Kristu, byli jsme ukřižováni s ním, protože jsme byli v něm.

Známe jistě slova Pána Ježíše: »Zůstaňte ve mně a já ve vás« / Jan 15:4 /. Zamysleme se na okamžik nad nimi. Především znovu připomínají, že se nemusíme namáhat být v Kristu. Neříká se nám, že se tam dostaneme, ale že tam jsme. Jsme však napomínáni, abychom zůstali tam, kde jsme. Bůh nás vložil v Krista a my v něm máme zůstat. Dále nás tento verš seznamuje se základní Boží pravdou, že Bůh vykonal dílo v Kristu a ne v nás jako v jednotlivcích. Smrt Božího Syna i jeho vzkříšení pro každého bylo úplné a s konečnou platností dokonáno především mimo nás. Je to život Kristův, který se má stát zkušeností křesťana a bez kterého neprožíváme žádnou duchovní zkušenost. Písmo nám praví, že jsme »byli ukřižováni s ním« a že »jsme byli vzkříšeni s ním a posazeni v nebesích« a že »jsme v něm doplněni« / Řím. 6:6, Efez. 2:5—6, Kolos. 2:10 /. Není to něco, co má být při nás teprve vykonáno, jestliže to už máme. Je to něco, co již bylo provedeno v souvislosti s ním.

V Písmě vidíme, že žádná křesťanova zkušenost není zkušeností, kterou sám získal. Když Bůh jedná s Kristem, jedná zároveň i s křesťanem, jedná-li s hlavou, jedná současně i se všemi údy. Je chybné domnívat se, že můžeme vlastní silou, bez Něho prožívat zkušenosti duchovního života. Bůh si nepřeje, abychom získávali něco výlučně osobního ve svých zkušenostech a nechce učinit něco podobného ani pro tebe ani pro mne. Každá duchovní křesťanova zkušenost je již obsažena v Kristu. Kristus ji již poznal. To, čemu my říkáme »naše« zkušenost, je jen náš vstup do historie Jeho života a do zkušenosti, kterou prožil.

Bylo by podivné, kdyby jedna větev vinného kmene nesla červené hrozny, druhá větev by se snažila mít zelené hrozny a třetí by dokonce měla temně nachové hrozny; každá větev by se snažila plodit své vlastní ovoce bez ohledu na vinný kmen. Je to nemožné, ba nemyslitelné.

Povaha větví je určena vinným kmenem. A přece jsou křesťané, kteří vyhledávají jen své vlastní zkušenosti. Myslí na ukřižování zvlášť, i na nebevstoupení zvlášť a nikdy nemyslí na to vše jako na celek, vztahující se k jedné bytosti. Pokud Pán neotevře naše oči, abychom viděli tuto osobnost, nemáme pravé zkušenosti. Každá pravá duchovní zkušenost znamená, že jsme objevili něco v Kristu a že jsme to i zkusili. Každá naše zkušenost, jež nepochází od něho, velmi brzy zmizí. »Objevil jsem to v Kristu a proto, chvála Pánu, je to mé! Je to i mým vlastnictvím, Pane, protože je to v tobě«. Je to slavné, jsou-li činy Kristovy základem naší zkušenosti!

Základní Boží zásadou naší výchovy při získávání zkušeností není jen to, že nás něčím provede a potom nám dá něco, co můžeme označit jako »svou zkušenost.« Není to něco, co Bůh v nás vykoná, takže můžeme říci: »loňského března jsem zemřel s Kristem,« nebo »vstal jsem z mrtvých 1. 1. 1937.« nebo dokonce »minulou středu jsem prosil o prožití zvláštní zkušenosti a dosáhl jsem toho.« Ne, tak to nemůže být. Nehledám zkušenosti jako důkaz milosti v tomto roce. Nesmím dovolit, aby čas byl pánem mého myšlení v tomto směru.

Tu se někdo zeptá, co bude s krizemi, kterými tak mnozí z nás prošli. Je pravda, že je nás mnoho, kdo jsme prožili v životě opravdu těžké zkoušky. Tak např. Jiří Muller by mohl vyznat, skláněje se v pokoře až k zemi: »byl den, kdy Jiří Muller umřel.« Co tomu říkáte? Neotáží se na skutečnost duchovních zkušeností, jimiž procházíme, ani na význam krizí, jimiž nás Bůh provází na naší cestě za ním. Jak jsem již zdůraznil, je třeba procházet v životě těmito zkouškami. Hlavní je, že Bůh nesešila na jednotlivce zkoušky pro ně samé. Vše, co na ně přijde je jen vstupem tam, kde Bůh již byl. Je to jen »realizování« věčných věcí v současnosti. Historie Kristova života se stává naší zkušeností a historií našeho duchovního života; historie našeho duchovního není odlišná od jeho života. On to už všechno prožil.

Ani věčný život jsme nedostali jako jednotlivci. Život je v Synu »kdo má Syna, má i život.« Bůh učinil vše ve svém Synu a ukryl i nás v něm; jsme vtěleni v Krista. Hlavním bodem je, že existuje velmi cenný praktický předpoklad víry: »Bůh mne spojil s Kristem, a proto vše, co je pravdivé o něm, platí i o mně. Zůstanu v něm.« Satan se neustále snaží vypudit nás z něho, držet nás mimo něho, přesvědčit nás, že v něm nejsme a dává nám jasně cítit v mnohých pokušeních, pádech, utrpení, zkouškách, že jsme mimo Krista. Naší první myšlenkou bývá, že kdybychom byli v Kristu, nebyli bychom v takovém stavu a podle ovládajících nás pocitů, určitě nejsme v něm. Tu začínáme prosit: »Pane, dej, abych byl v tobě.« »Boží rozkaz zní, že máme zůstat v Kristu« a to je cesta vedoucí k našemu osvobození. Jak se to stane? Tak, že dovolíme Bohu vzít náš život do své ruky a pracovat v nás. Usnadníme práci jeho síle-moci vzkříšení / Řím. 6:4, 9, 10 / — tak, že Kristovy činy se postupně ztotožňují s našimi denními zkušenostmi tak, že tam, kde dříve »kraloval hřích« / Řím. 5:21 /, radostně Zjišťujeme, že »již více nesloužíme hříchu.«

Stojíme-li pevně na Kristově základě, docházíme ke zkušenosti, že vše, co platí o něm, je pravdivé i o nás. Když se však postavíme na svůj vlastní základ, shledáme, že to, co platí o »starém člověku,« platí i o nás. I)ostaneme-li se ve víře ke Kristovu základu, máme vše, ale vrátíme-li se ke svému základu, nedostaneme nic. Jak často jdeme na nesprávné místo hledat smrt svého »já.« Ta je v Kristu. Stačí jen nahlédnout do vlastního nitra a vidíme, jak snadno hřešíme. Když však místo na sebe pohlédneme na Krista, tu Bůh vidí, že v nás sice pracuje smrt, ale že tu zároveň je i »novota života.« Jsme živi Bohu. / Řím. 6:4, 11 / »Zůstaňte ve mně a já ve vás« Tato věta má dvojí význam; je to příkaz spojený se slibem. Znamená to, že Boží dílo projevuje svou objektivní i subjektivní stránku a že subjektivní stránka závisí na objektivní: »Já ve vás« — to je výsledek našeho zůstávání v něm. Musíme dbát, abychom příliš nepečovali o subjektivní stránku věcí, abychom se nezahleděli příliš do sebe. Je třeba, abychom se drželi objektivního hlediska-t.j. »zůstaňte ve mně« — a dovolili Bohu, aby On se

staral o tu subjektivní stránku, protože to je přece jeho úkol. Dobrým výkladem zde je elektrické světlo. Jste v místnosti a stmívá se. Potřebujete světlo, abyste mohli číst. Na stole vedle vás je stolní lampa. Co uděláte? Budete ji pozorovat, zda se sama rozsvítí? Nebo vezmete hadřík a budete leštit žárovku? Jistě ne. Vstanete a půjdete na druhou stranu pokoje k vypínači a otočíte, Obrátíte pozornost ke zdroji světla a když uděláte, co je třeba světlo se rozsvítí.

Tak i v našem chození s Pánem naše pozornost musí prožili v životě opravdu těžké zkoušky. Tak např. Jiří Muller by mohl vyznat, skláněje se v pokoře až k zemi: »byl den, kdy Jiří Muller umřel.« Co tomu říkáte? Ne-táži se na skutečnost duchovních zkušeností, jimiž procházíme, ani na význam krizí, jimiž nás Bůh provází na naší cestě za ním. Jak jsem již zdůraznil, je třeba procházet v životě těmito zkouškami. Hlavní je, že Bůh nesesílá na jednotlivce zkoušky pro ně samé. Vše, co na ně přijde je jen vstupem tam, kde Bůh již byl. Je to jen »realizování« věčných věcí v současnosti. Historie Kristova života se stává naší zkušeností a historií našeho duchovního života; historie našeho duchovního není odlišná od jeho života. On to už všechno prožil.

Ani věčný život jsme nedostali jako jednotlivci. Život je v Synu »kdo má Syna, má i život.« Bůh učinil vše ve svém Synu a ukryl i nás v něm; jsme vtěleni v Krista. Hlavním bodem je, že existuje velmi cenný praktický předpoklad víry: »Bůh mne spojil s Kristem, a proto vše, co je pravdivé o něm, platí i o mně. Zůstanu v něm.« Satan se neustále snaží vypudit nás z něho, držet nás mimo něho, přesvědčit nás, že v něm nejsme a dává nám jasně cítit v mnohých pokušeních, pádech, utrpení, zkouškách, že jsme mimo Krista. Naší první myšlenkou bývá, že kdybychom byli v Kristu, nebyli bychom v takovém stavu a podle ovládajících nás pocitů, určitě nejsme v něm. Tu začínáme prosit: »Pane, dej, abych byl v tobě.« »Boží rozkaz zní, že máme zůstat v Kristu« a to je cesta vedoucí k našemu osvobození. Jak se to stane? Tak, že dovolíme Bohu vzít náš život do své ruky a pracovat v nás. Usnadníme práci jeho síle-moci vzkříšení / Řím. 6:4, 9, 10 / — tak, že Kristovy činy se postupně ztotožňují s našimi denními zkušenostmi tak, že tam, kde dříve »kraloval hřích« / Řím. 5:21 /, radostně zjišťujeme, že »již více nesloužíme hříchu.«

Stojíme-li pevně na Kristově základě, docházíme ke zkušenosti, že vše, co platí o něm, je pravdivé i o nás. Když se však postavíme na svůj vlastní základ, shledáme, že to, co platí o »starém člověku,« platí i o nás. Dostaneme-li se ve víře ke Kristovu základu, máme vše, ale vrátíme-li se ke svému základu, nedostaneme nic. Jak často jdeme na nesprávné místo hledat smrt svého »já.« Ta je v Kristu. Stačí jen nahlédnout do vlastního nitra a vidíme, jak snadno hřešíme. Když však místo na sebe pohlédneme na Krista, tu Bůh vidí, že v nás sice pracuje smrt, ale že tu zároveň je i »novota života.« Jsme živi Bohu. / Řím. 6:4, 11 / »Zůstaňte ve mně a já ve vás« Tato věta má dvojí význam; je to příkaz spojený se slibem. Znamená to, že Boží dílo projevuje svou objektivní i subjektivní stránku a že subjektivní stránka závisí na objektivní: »Já ve vás« — to je výsledek našeho zůstávání v něm. Musíme dbát, abychom příliš nepečovali o subjektivní stránku věcí, abychom se nezahleděli příliš do sebe. Je třeba, abychom se drželi objektivního hlediska-tj. »zůstaňte ve mně« — a dovolili Bohu, aby On se staral o tu subjektivní stránku, protože to je přece jeho úkol. Dobrým výkladem zde je elektrické světlo. Jste v místnosti a stmívá se. Potřebujete světlo, abyste mohli číst. Na stole vedle vás je stolní lampa. Co uděláte? Budete ji pozorovat, zda se sama rozsvítí? Nebo vezmete hadřík a budete leštit žárovku? Jistě ne. Vstanete a půjdete na druhou stranu pokoje k vypínači a otočíte. Obrátíte pozornost ke zdroji světla a když uděláte, co je třeba světlo se rozsvítí.

Tak i v našem chození s Pánem naše pozornost musí směřovat ke Kristu. »Zůstaňte ve mně a já ve vás!« zní Boží rozkaz. Víra mění tyto objektivní činy v subjektivní. Ap. Pavel praví:

»My všichni.. . slávu Páně. . . spatřujícíe, v týž obraz proměnění býváme« / 2. Kor. 3:18 /. Totéž platí i život, má-li nést ovoce. »Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé = / Jan 15:5 / nesnažme se přinášet ovoce, nebo se soustředit jen na přinesené ovoce. Dívejme se na něho. Děláme-li to, On plní své Slovo v nás. Jak v něm zůstáváme? Je to Boží dílo, že jste v Kristu. Božím dílem bylo vás tam umístit a to On provedl. Nyní tam zůstaňte ! Nedovolte, abyste se dostali zpět na vlastním základu. Nikdy si nemyslete, že nejste v Kristu! Hled'te na Krista a budete vidět sebe v něm. Zůstaňte v něm. Spoléhejte na to, že Bůh vás spojil se svým Synem a očekávejte, že dokoná své dílo ve vás. On splní slavný slib, že »hřích nebude panovati nad vámi« / Řím. 6:14 /.

5. ROZDĚLENÍ KŘÍŽE.

Království tohoto světa není Božím královstvím. Bůh chtěl, aby svět — vesmír jeho stvoření, byl řízen Kristem, jeho Synem. / Kol. 1:16—17 /. Satan však prostřednictvím člověka zorganizoval opačný systém, zvaný v Písmu »tento svět.« Je to systém, do něhož patříme i my a v němž vládne on sám. Tak se satan skutečně stal »pánem světa tohoto« / Jan 12:31 /.

Dvojí stvoření. První stvoření vzniklé působením satanovým se však stalo starým stvořením a Boží zájem se nyní soustředí především na nové stvoření. Ono přináší nové království a nový svět a nic ze starého stvoření, království a světa nelze přenést do nového. Ke kterému ze dvou soupeřících království patříme my?

Apoštol Pavel nás nenechává v pochybnosti, které z těchto království je opravdu naše. Praví, že Bůh nás vykoupil a »vytrhl z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého« / Kol. 1:12 /. Aby nás Bůh mohl přenést do svého království, musí v nás vytvořit něco nového. Musí z nás vytvořit nové stvoření. Dokud nejsme stvoření znovu, nemůžeme být novým stvořením. »Což se narodilo z těla, tělo jest, tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnost dědičně obdrží« / Jan 3:6, 1. Kor. 15:50 /. Ať je tělo jakkoli vzdělané, jakkoli pěstované a zušlechťované, přece zůstává stále tělem. Naše vhodnost pro nové království vyplývá z toho, jaké stvoření jsme. Patříme starému stvoření, nebo novému stvoření? Jsme zrozeni z těla nebo z Ducha? Naše konečná vhodnost pro jaké království se hodíme, to závisí na našem původu. Hlavní otázkou není »dobrý či špatný«, ale »tělo nebo Duch.«

»To, co se narodilo z těla je tělo« a nikdy to nemůže být jinak. To co je staré stvoření, nemůže se stát novým.

Porozumíme-li jednou opravdu tomu, co Bůh hledá, že hledá něco zcela nového pro sebe, pak jasně uvidíme, že nemůžeme přinést něco ze starého království do nového. Bůh nás chtěl mít zcela pro sebe, ale nemohl nás v původní podobě přivést tam, kam si přál. Proto se nás pomocí Kristova kříže nejprve zbavil a potom působením vzkříšení, uchystal pro nás nový život. »Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pomínuly, aj nové všechno jest« / 2. Kor. 5:17 I.

Teprve nyní, když jsme nové stvoření s novým charakterem a novými možnostmi, můžeme vstoupit do nového království a nového světa. Kříž byl prostředkem, jímž Bůh ukončil »staré věci,« a to tím, že zcela vyloučil »starého člověka.« Vzkříšení bylo prostředkem, který nám umožnil účastnit se všeho, čeho je zapotřebí k životu v novém světě. »Pohřbeni jsme tedy s

ním, skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě i my v novotě života chodili« / Řím. 6:4 /.

Tou největší negací ve vesmíru je kříž, protože jím Bůh vymazal vše, co nebylo z něho. Tím největším kladem ve vesmíru je vzkříšení, jímž Bůh vložil do stvoření vše, co chce mít v nové společnosti. Na počátku nového stvoření je vzkříšení. Jak je to požehnané, že křížem končí vše, co náleželo první vládě, a vzkříšení přináší vše, co patří novému království. Všechno, co vzniklo před vzkříšením, musí být smazáno. Vzkříšení je nový Boží začátek.

Nyní máme před sebou dva světy: starý a nový. Ve starém neomezeně panuje satan. Můžeš být hodným člověkem, i když náležíš »starému stvoření«, přesto však je nad tebou vyčten rozsudek smrti, protože nic starého nemůže přijít do nového. Kříž je Boží prohlášení, že všechno, co náleží starému stvoření musí zemřít. Nic z prvního Adama se nemůže vynout kříží. Čím dříve to poznáme, tím lépe pro nás, skrze kříž nám Bůh umožnil zbavit se starého člověka. Bůh shrnul ve svém Synovi vše, co bylo z Adama a ukřižoval ho. Tak bylo odstraněno vše, co pocházelo z Adama. Potom Bůh prohlásil v celém vesmíru: »Křížem jsem odstranil to, co není ze mne. Do toho patříte vy všichni, kdo jste starým stvořením — i vy jste ukřižováni s Kristem!« Nikdo z nás se nemůže vyhnout tomuto rozsudku.

Tak se dostáváme ke křtu. »zdali nevíte, že kteřížkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme? Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt. / Řím. 6:3— 4 /. Co znamenají tato slova? Křest v Písmu je spojen se spasením. »Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude« / Marek 16:16 /. Nemůžeme doslova mluvit o »znovuzrození křtem«, ale můžeme hovořit o »spasení křtem.« Co je spasení? Nevztahuje se na naše hříchy, ani na moc hřícha, ale na kosmos, čili svět. Patříme do satanova světového myšlenkového systému. Být spasen, znamená být vytržen z tohoto systému a přejít do Božího řízení. »V kříži Pána našeho Jezukrista, jest mi svět ukřižován a já světu,« říká ap. Pavel Gal. 6:14. Tuto situaci ještě doplňuje Petr, když píše o tom, že »osm duší zachováno jest u vodě« / 1. Petr 3:20 /. Protože Noe a jeho blízcí vstoupili do korábu, zachránili se pro svou víru ze starého světa a vstoupili do nového. Důležitější než to, že se neutopili bylo, že unikli ze zkaženého světa. To je spasení. Potom Petr pokračuje: »K čemu připodobněn jsa nyní křest i nás spaseny činí« / v. 21 /. Jinými slovy, křížem, znázorňujícím křest, jsme přeneseni z nynějšího zlého světa a svým křtem ve vodě to potvrzujeme. Je to křest »v jeho smrt« a vzniká jím nové stvoření. Je tu i křest »v Ježíše Krista,« jehož cílem je nový život / Řím. 6:3 /. Vstupujete do vody a obrazně vchází do vody s vámi i váš svět. Vycházíte v Kristu, ale váš svět je utopen. »Věř v Pána Ježíše a budeš spasen«, pravil Pavel ve Filipis a »mluvili jemu / žalářníkovi / slovo Páně i všechněm, kteříž byli v domu jeho. I pokřtěn jest hned on i všecka čeled' jeho« / Skut. 16:31—36 /. A potom on a ti, kteříž s ním byli, svědčili před Bohem i jeho lidem, že byli jeho mocí zachráněni od světa soudu. Čtete, že se veselili z toho, »že uvěřili Bohu.« Z toho je jasné, že křest neznámá jen miskou s vodou, nebo ponoření do vody. Je to převeliká věc, vztahující se k smrti i k zmrtvýchvstání našeho. Pána. Týká se dvou světů. Každý, kdo pracoval mezi pohany ví, jakých ohromných věcí bylo dosaženo křtem.

Pohřeb znamená konec. Petr popisuje křest jako »dobré-ho svědomí u Boha dokázání« / 1. Petr. 3:21 /. Nejsme-li tázáni, neodpovídáme. Jestliže nám Bůh nic neříká, nemusíme odpovídat. Avšak On k nám promluvil a mluvil skrze kříž, jímž nám řekl o svém soudu nad námi, světem, starým stvořením a starým královstvím. Kříž není jen Kristovým křížem, není to kříž »jednotlivce«. Je to kříž obsahující všechny, kříž »spojující,« zahrnuje tebe i mne. Bůh nás všechny umístil ve svém Synu a ukřižoval nás v něm. V posledním Adamovi vymýtil vše, co bylo z prvního Adama. Co tedy odpovím Bohu na jeho rozsudek nad starým stvořením? Odpovím tím, že požádám o křest? Proč? V ep. Řím. 6:6 Pavel vysvětluje, že křest znamená pohřeb: »Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt.« Křest je ovšem spojen se smrtí i se

zmrtvýchvstáním: — je to pohřeb. Koho lze pohřbít? Jen toho, kdo je mrtev. Žádáme-li o křest, prohlašujeme, že jsme mrtvi a že si zasloužíme hrob.

Naneštěstí někteří z nás jsme se naučili chápat pohřeb jako prostředek pro dosažení smrti. Snažíme se zemřít tím, že se pohřbíme. Zdůrazňuji vám, že dokud Bůh neotevře náš zrak, abychom viděli, že jsme zemřeli v Kristu a byli s ním pohřbeni, nemáme právo být pokřtěni. Do vody vstupujeme, když jsme poznali, že v očích Božích jsme zemřeli. To křtem i dosvědčujeme. Boží otázka je jasná a prostá: »Kristus zemřel a soudím, že jsi umřel i ty. Co tomu říkáš?« Jak já odpovídám? »Věřím Pane, žes mne ukřižoval. Říkám své »ano« ke smrti i k pohřbení, k němuž jsi mne určil.« On mne svěřil smrti a hrobu a tím, že chci být pokřtěn, říkám k tomu veřejně své ano.

Jedné ženě v Číně zemřel manžel a ona pomatena svou ztrátou, prostě odmítla ho pohřbít. Den po dni, celých čtrnáct dní ležel v domě. »Ne«, tvrdila, »není mrtev, protože každý večer s ním mluvím.« Nechtěla dovolit ho pohřbít, protože věřila, že není mrtev. Kdy dovolíme, aby byli pochováni naši drazí? Jen tehdy, když máme plnou jistotu, že odešli. Zbývá-li nám ta nejnepatrnější naděje, že by mohli ještě žít, nenecháme je nikdy pohřbít. Kdy tedy žádáme o křest? Když vidíme, že Boží cesta je dokonalá a že si zasloužíme smrt, když opravdu věříme, že Bůh nás už ukřižoval. Když jsme plně přesvědčeni, že v Božích očích jsme zcela mrtví, pak toužíme po křtu. Pravím: »Chvála Bohu, jsem mrtev. Ty jsi mne, Pane, zabil a nyní mne pohřbi!«

V Číně máme dvě společnosti, které pomáhají postiženým — »Červený kříž« a — »Modrý kříž.« Ta první se věnuje lidem raněným v boji, ale dosud žijícím a podporuje a léčí je. Druhá společnost se stará o ty kdo již zemřeli hladem, při povodni nebo ve válce a obstarává jejich pohřeb. Bůh se o nás stará působením kříže a dělá to dokonaleji, než »Červený kříž.« Nezaplátuje staré stvoření. Bohem jsou i ti, kteří žijí klidným životem, i ty kdo žijí spořádaným životem, odsouzeni k smrti a pohřbívání, aby se mohli probudit k novému životu. Bůh nás ukřižoval, patříme mezi mrtvé a je na nás, abychom přijali toto rozhodnutí a podrobili se »Modrému kříži,« který nás pohřbí a tím potvrdí naši smrt.

Existuje starý svět a nový svět a mezi je hrob. Bůh mne již ukřižoval a já musím souhlasit s tím, že jsem svěřen hrobu. Můj křest potvrzuje Boží rozsudek provedený v kříži jeho Syna. Tím je stvrzeno, že jsem odříznut od starého světa a že nyní náležím světu novému. Proto křest není nijak malá věc. Znamená pro mne »nutné« vědomé přerušování starého způsobu života. To je význam ep. Řím. 6:2: »Kteříž jsme zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm?« Tím chce ap. Pavel říci: »Chcete-li pokračovat ve starém světě, proč máte být pokřtěni?« Nikdy byste se neměli dát pokřtít, chcete-li nadále žít starému království. Když to pochopíme, svým souhlasem s pohřbem starého stvoření uděláme místo novému stvoření. V ep. Řím. 6:5 píše Pavel těm, kteří byli pokřtěni a říká: že »jsme v něj vštípeni připodobněním smrti jeho.« Křtem obrazně přiznáváme, že nás Bůh smrtí a zmrtvýchvstáním připodobnil Kristu. Jednou jsem se snažil zdůraznit tuto pravdu jistému bratru v Kristu. Pili jsme spolu čaj. Vzal jsem tedy kostku cukru a vhodil ji do svého čaje. Po několika minutách jsem se ho ptal: »Mohl bys mi říci, kde mám v hrnečku cukr a kde čaj?« Odvětil: »Ne. Dal jste je dohromady a nyní se jeden ztratil v druhém a nelze je oddělit.« Byla to prostá ilustrace, ale pomohla mu, aby viděl důvěrnost a dokonalost našeho spojení s Kristem v jeho smrti. S Kristem nás spojil Bůh a jeho činy nelze zvrátit.

Co vlastně plyne z tohoto spojení? Pravý význam křtu spočívá v tom, že jsme byli pokřtěni do historie smrti Krista tak, že jeho smrt se stala naší. Naše a jeho smrt jsou tak úzce ztotožněny, že je nelze od sebe oddělit. K Bohem vykoupenému spojení, k historickému křtu dáváme souhlas, když vstupujeme při křtu do vody. Naše veřejné svědectví při křtu je

přiznáním, že Kristova smrt před dvěma tisíci léty je mocná a zahrnující každého a dostatečná, stačí vše smýt a ukončit v nás vše, co není Boží.

Vzkříšení k novému životu. »Poněvadž jsme v něj vstípeni, připodobněním smrti jeho, tedy i vzkříšením jemu připodobněni budeme« / Řím. 6:5 /. Při vzkříšení jde o jiný obraz, protože se tu uvádí něco nového. Jsem »pokřtěn v jeho smrt,« ale nevstupuji stejným způsobem do vzkříšení, protože chvála Pánu, jeho vzkříšení vchází do mého života a zprostředkovává mi nový život. V smrti našeho Pána je důraz na slovech »Já v Kristu.« Při vzkříšení je to stejné, avšak nově je kladen důraz na slova »Kristus ve mně.« Jak mi může Kristus sdělit svůj život po vzkříšení? Jak dostanu nový život? Pavel to velmi dobře ilustruje slovy: »vstípeni v něj.« Slovo »vstípit« může v řečtině znamenat »naroubovat« a to dává překrásný obraz Kristova života, který je nám zprostředkován vzkříšením.

Ve Fukienu jsem kdysi navštívil člověka, který měl sad long-ienových stromů. Pozn. překl.: / Long-ien / Euphosia longana / se pěstuje v Číně. Jeho plody se podobají meruňkám, mají kulaté pecky, světle hnědou, jakoby papírovou slupku a lahodný, hroznům podobný vnitřek. Číňané je mají rádi pro jejich vůni i pro dobrou chuť. / Měl tři až čtyři akry půdy a asi tři sta těchto stromů. Ptal jsem se ho, zda své stromy rouboval, nebo zda rodí bez roubování. »Myslíte,« odpověděl, »že bych si kazil půdu naroubovanými stromy? Jaký zisk bych mohl mít z planých stromů?« Žádal jsem ho, aby mi vysvětlil postup roubování, což rád udělal. »Když strom doroste do určité výšky,« řekl, »useknu vršek a nasadím roub.« Ukázal na jeden strom a ptal se: »Vidíte ten strom? Říkám mu »otec«, protože z něho беру všechny rouby na roubování. Kdybych nechal stromy plodit podle jejich přirozené povahy, plody by byly velké jako angrešty a měly by jen silné slupky a semena. Strom, z něhož беру rouby pro všechny ostatní má nádherné plody, velké jako švestky, tenoučkou slupku a maličké pecky. Stromy roubované z něho mají pochopitelně stejné ovoce.« »Jak to děláte?« tázal jsem se. »Odříznu prosté větévku z dobrého stromu a přenesu ji do druhého,« vysvětloval. »V planém stromě udělám zářez a vložím do něho roub z dobrého stromu. Potom místo zaváže a nechám srůst.« »Jak to může srůst?« ptal jsem se. »Nevím, ale sroste to,« odpověděl mi. Pak mi ukázal ubohé ovoce na pláňeti před roubováním a proti tomu bohaté ovoce z větve po roubování. »Nechal jsem neužitečné ovoce na planých výhoncích, aby bylo vidět rozdíl. Z toho můžete pochopit cenu roubování. Jistě si nyní plně uvědomujete, proč pěstuji jen roubované stromy.«

Jak může jeden strom nést ovoce druhého? Jak může špatný strom přinášet dobré ovoce? Jedině roubováním.

Jen když do něho vsadíme život z dobrého stromu. Může-li člověk roubovat větev jednoho stromu na jiný, proč by Bůh nemohl roubováním vstípit v nás nový život svého Syna?

Jedna Číňanka si velmi popálila ruku a byla odvezena do nemocnice. Bylo třeba pokrýt raněné místo novou kůží. Lékař se marně namáhal transplantovat ženě na paži její vlastní kůži. Žena už byla stará, podvyživená, její transplantovaná kůže se nechtěla uchytit. Avšak ošetřovatelka cizozemka nabídla kus vlastní kůže a operace byla úspěšně provedena. Nová kůže spojila se se starou a žena opustila nemocnici se zdravou rukou. Sice na její žluté kůži zůstal pruh cizí bílé kůže, který svědčil o tom, co se stalo. Ptáte se, jak cizí kůže vrostla do paže ženy? Nevím, jak tam vrostla, ale vím, že se to opravdu stalo.

Může-li chirurg vzít z lidského těla část kůže a transplantovat ji někomu jinému, nemohl by Boží »chirurg« život svého Syna přenést na mne? Jak to dělá, nevím. »Vít kam chce věje a hlas jeho slyšíš, ale nevíš odkud přichází a kam jde. Takt' je každý, kdož se z Ducha narodil.« / Jan 3:8 /. Nedovedeme vysvětlit, jak Bůh vykonal své dílo v nás, ale je vykonáno. Nemusíme a nepotřebujeme se o nic starat, protože vzkříšením Bůh už všechno udělal.

Bůh udělal všechno. Na světě existuje jeden plodný život a ten je naroubován na milióny jiných životů. Říkáme tomu »znovuzrození.« Znovuzrození je přijetí života, který jsem před tím neměl. To neznamená, že můj vlastní život se změnil, je to jiný život, zcela nový a plně Boží.

Bůh křížem svého Syna odřízl staré stvoření, aby vzkříšením vzbudil nové stvoření v Kristu. Zavřel dveře starého království temnosti a přenesl mne do království svého drahého Syna. Má sláva spočívá ve vykonaném činu- v tom, že křížem našeho Pána Ježíše Krista »starý svět jest mi ukřížován a já světu« / Gal. 6:14 /. Můj křest je veřejným vyznáním této skutečnosti. Jím, stejně jako mými ústy »vyznání se děje k spasení« /Řím. 10:10 /.

6. CESTA POKROKU: VYDAT SE BOHU.

Nyní jsme v našich úvahách dospěli k bodu, kde jsme schopni uvažovat o pravé povaze zasvěcení. Máme před sebou druhou polovinu 6. kap. Řím. od v. 12 do konce. Řím. 6:12—13 čteme: »Nepanujz tedy hřích v smrtelném těle vašem, tak abyste povolovali jemu v žádostech jeho. Aniz vydávejte údů svých za odění nepravosti kterémukoli hříchu, ale vydávejte se ke sloužení Bohu, jakožto vstávše z mrtvých a jsouce živi, údy své vydávejte v odění spravedlnosti Bohu.« Rozhodujícím slovem tu je »vydávát« a opakuje se pětkrát ve verších 13, 16 a 19.

Mnozí nahrazují slovo »vydávát« slovem »zasvětit se,« aniz nejprve pečlivě zkoumají jeho význam. Jistě má tento význam, ale ne přesně takový, jak mu často rozumíme. Není to zasvěcení našeho »starého člověka« s jeho pudy a náklonnostmi — zasvěcení naší vlastní moudrosti, síly a jiných darů — Pánu k jeho cílům. Je to zcela jasné z verše 13. Všimněte si výrazu »jakožto vstávše z mrtvých.« Pavel praví: »Vydávejte se Bohu, vstávše z mrtvých a jsouce živi.« To definuje bod, kde začíná zasvěcení. Zasvěcení se zde netýká starého stvoření, ale jen toho, co prošlo smrtí ke vzkříšení. »Vydávání se,« o němž se tu mluví je výsledkem mého vědění, že můj starý člověk byl ukřížován. Když skutečně vím, že jsem s ním ukřížován spontánně si uvědomuji, že jsem mrtev / v. 6—11 /, a vím-li, že jsem s ním vstal z mrtvých, uvědomuji si rovněž, že jsem ožil Bohu v Kristu Ježíši / v. 9—11 /, protože vírou jsou přijímány obě strany kříže — smrt i vzkříšení. Když je dosaženo tohoto bodu, následuje vydání se Jemu. Poznání, hodnocení, vydání se Bohu, to je Boží pořádek.

Ve vzkříšení On je pramenem mého života - skutečně je můj život. Nemohu než vydat mu vše, protože všechno je jeho nikoli moje. Avšak neprojdou-li smrtí, nemám mu co zasvětit a nemám nic, co by Bůh mohl přijmout, protože On odsoudil všechno ze starého stvoření na kříž. Smrt odstranila vše, co mu nemůže být zasvěceno a proto jedině zmrtvýchvstání umožňuje abych se zasvětil. Vydat se Bohu znamená, považovat celý svůj život za vlastnictví Páně.

Třetí krok: »Vydávejte se . . .«. Povšimněte si, že toto »vydávání se« se vztahuje na části mého těla, těla, které, jak jsme už viděli, nyní neslouží hříchu. »Vydávejte se ... i údy své,« praví Pavel. A opět »vydávejte údy své« / Řím. 6:13, 19 /. Bůh nyní žádá, abych považoval všechny své údy, schopnosti za jeho výlučné vlastnictví.

Je to velká věc zjistit, že už nejsem sám svůj, ale jeho. Je-li deset šilinků v kapse mých, pak mám nad nimi plnou moc. Patří-li ale někomu jinému, kdo mi je svěřil do opatrování, pak si za ně nemohu koupit co chci a neodvažuji se je ztratit. Skutečný život křesťana začíná tímto

poznáním. Kteří z nás vědí, že jsme obživeni v »Bohu« a ne sami v sobě pro Kristovo zmrtvýchvstání? Jak mnozí si netroufají užít svého času, svého majetku a nebo schopností jak sami bychom chtěli proto, že si představujeme, že patříme Pánu a ne sami sobě? Kdo z nás si plně uvědomuje, že patří jinému a neodváží se promarnit jediný haléf svých peněz, hodinu svého času, nebo své duševní a tělesné síly?

Jeden bratr Číňan cestoval vlakem. Seděl v oddělení se třemi nevěřícími, kteří si chtěli pro ukrácení chvíle zahrát karty. Potřebovali čtvrtého do party a pozvali tohoto bratra, aby se k nim připojil. »Je mi líto, že vás zklamau,« řekl jim. »Nemohu však s vámi hrát, protože nemám s sebou své vlastní ruce.« »Co tím myslíte, tázali se překvapeně. »Tyto ruce mi nepatří,« řekl a potom jim vyprávěl o převodu vlastnictví, k němuž došlo v jeho životě. Tento bratr považoval své údy za bezvýhradný majetek Pánův. To je pravá svatost. Pavel praví: »Vydávejte údy vaše v službu spravedlnosti ku posvěcení« / Řím. 6:19 / . Učiňte to skutečně: »Vydejte se Bohu!« *Oddělený pro Hospodina*. Co je svatost? Mnozí lidé si myslí, že se stanou svatými, když vykoření ze svého nitra něco zlého. Nikoli; svatými se staneme tehdy, jsme-li oddělení pro Boha. V době starozákonní se stávalo, že Bůh si vybral někoho pro sebe a ten byl veřejně pomazán olejem a bylo řečeno, že je posvěcen. Týmž způsobem mohla být svěcena zvířata, nebo věci, — ovce nebo zlato chrámové — nikoli proto, že by v nich bylo vykořenečno něco zlého, ale že byli vyhrazeni výhradně pro Hospodina. »Svatost« v hebrejštině znamenala něco odděleného a vše dokonale svaté bylo svatostí Hospodinovou / 2. Mojž. 28:36 / . Oddáváme se cele Kristu: to je svatost. Vydání se Bohu znamená uvědomit si, že jsem zcela jeho. Toto vydání sebe je právě tak jisté jako vědomé. V mém životě musel být den, kdy jsem přešel do jeho rukou a od toho dne náležím jemu a nikoli sám sobě. To neznamena, že se zasvětim kazatelství nebo misii. Bohužel existuje mnoho lidí, misionářů, kteří ne-zasvětili svůj život Bohu v tomto smyslu. »Zasvětili mu« zcela něco jiného, a to své neukřížované přirozené schopnosti. Ale to není to pravé zasvěcení. »Čemu se tedy máme zasvětit? Ne křesťanské práci, ale Boží vůli a jeho všem požadavkům.

David měl mnoho silných mužů. Někteří byli generálové a jiní vrátní; každý tím, co mu král dal za úkol. Musíte být ochotni pracovat jako generálové i jako vrátní; konat to, co nám Bůh přidělí a ne, co si sami vybereme. Jsi-li křesťanem, pak ti Bůh vybral cestu »běh«, jak to nazývá Pavel / 2. Tim. 4:7 / . Nejen Pavlova stezka, ale cesta každého křesťana je Bohem určena, a to nejdůležitější pro každého z nás je, abychom znali Bohem určený směr a v něm šli. »Pane, oddávám ti a mám jediné přání, abych znal cestu, kterou jsi pro mne určil.« To je pravé vydání se. Budeme vskutku blahoslavení, budeme-li moci na konci svého života s Pavlem říci: »Běh jsem dokonal.« Není nic hroznějšího než dojít ke konci života a zjistit, že můj běh nebyl správný. Můžeme prožít život jen jedenkrát a máme svobodu naložit s ním podle vlastního uvážení, ale hledáme-li něm své vlastní potěšení, nikdy jím Boha neoslavíme. Slyšel jsem upřímně věřícího křesťana říci: »Nechci nic pro sebe, chci vše pro Boha.« Chcete něco kromě Boha, nebo se všechna vaše přání soustředí na Boží vůli? Můžete opravdu říci, že Boží vůle je »dobrá, libá a dokonalá« i pro vás? / Řím. 12:2 / . Jde tu o naše přání. Má silná tvrdohlavá vůle musí na kříž a já se musím cele dát Pánu. Nelze čekat, že krejčí ušije kabát, nedáme-li mu látku nebo že nám stavitel postaví dům, neobstaráme-li potřebný materiál. Právě tak nemůžeme očekávat, že Pán bude v nás žít, neodevzdáme-li mu své životy, aby v nich žil. Musíme se mu dát bez výhrad a bez odmluvy, aby s námi dělal to, co si přeje / Řím. 6:13 / »Vydávejte se Bohu.« *Služebník nebo otrok*. Dáme-li se bezvýhradně Bohu, bude třeba změnit mnoho věcí; v obchodě, ve sborovém životě nebo v našich názorech. Bůh nenechá nic z našeho starého »já«. Jeho prst se dotkne jednoho místa po druhém, všeho, co není z něho a u všeho řekne: »Toto musí pryč!« Souhlasíš s tím? Je bláhové Bohu odporovat a vždy moudré se mu podřídit. Přiznáváme, že mnozí z nás se dosud s Pánem dohadujeme. On něco chce, zatím co my chceme něco jiného. Na mnoho věcí se neodvažujeme ani pohledět,

neodvažujeme se za ně prosit, ba ani na ně myslet, abychom nepřišli o duševní klid. Mohli bychom se vyhnout tomuto příkazu, ale kdybychom to udělali, protivili bychom se Boží vůli. Je vždy velmi snadné vyhnout se jeho vůli, ale je požehnáním, vydáme-li se mu a necháme ho, aby nás vedl podle svého.

Jak je dobré vědět, že patříme Pánu a ne sobě samým. Toto je nejcennější věc. Toto přináší nám vědomí jeho neustálé přítomnosti, při čemž důvod je zřejmý. Nejprve si musím být vědom toho, že jsem Božím vlastnictvím a teprve pak si mohu uvědomit jeho přítomnost. Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte? / Řím. 6:16 /. Slovo zde uvedené jako »služebník«, znamená ve skutečnosti nevolník — otrok. Tohoto slova je užito v druhé polovině ep. Řím. 6 několikrát. Jaký je rozdíl mezi služebníkem a otrokem? Služebník může sloužit komukoli, ale nestává se ničím majetkem. Má-li rád svého pána, může mu sloužit, ale nemá-li, dá mu výpověď a hledá si jiného. S otrokem je to však jinak. Není jen sluhou svého pána, ale i jeho majetkem. Jak jsem se stal otrokem Pána Ježíše? On si mne koupil, já jsem se mu vydal. Zákonem vykoupení stal jsem se Božím majetkem a chci-li být jeho otrokem, musím se mu dobrovolně vydat, protože On mne k tomu nebude nikdy nutit. Těžkosti mnohých křesťanů spočívají v tom, že nemají jasnou představu o tom, co Bůh od nich žádá. Jak ochotně říkají: »Pane, učiním všechno.« Víte však, že Bůh od vás žádá celý váš život? Máte milované ideály, silná přání, cenná přátelství, práci, kterou máte rádi a toho všeho se budete muset vzdát. Proto se nevydávejte Bohu dříve, dokud to tak cele nemyslíte. Bůh vás bere vážně i když to vážně neberete.

Když galilejský chlapec přinesl Pánu svůj chléb, co Pán udělal? Rozlomil ho. Bůh vždy rozlomí to, co je mu nabídnuto. To co vezme zlomí, ale když to udělá, požehná a užije toho, aby splnil potřeby jiných. Když se dáte Pánu, začíná lámat to, co mu bylo nabídnuto. Vám se zdá, že jedná špatně, bráníte se a hledáte chybu u Boha. Zastavíte-li se na tom, zůstanete jen rozbitou nádobou — nebudete užiteční pro okolní svět, protože jste se nedostali tak daleko, aby vás mohl použít. Vyvlékli jste se ze jha světa, ale Bohu odmlouváte. To je tragedie mnoha křesťanů. Odevzdání se Pánu je mým základním činem. Potom den co den musím pokračovat v základním dávání se jemu, nesmím hledat chyby v jeho cestě, ale musím ji přijímat s chválou, i když mému tělu se to zdá těžké. Jsem jeho a ne sám svůj. Ve všem uznávám jeho vladařství a jeho autoritu. Z takového má Bůh radost, to je pravé zasvěcení se. Nezasvěcuji se pro práci kazatele, nebo misionáře. Zasvěcuji se Bohu abych činil jeho vůli kdekoli jsem, ať ve škole, v úřadě či v kuchyni a kamkoli mne pošle. Jsem si jist, že vše, co mi přikáže, je pro mne nejlepší, protože svým dává vždy jen dobré. Uvědomujme si neustále, že nepatříme sami sobě.

7. VĚČNÝ CÍL.

Mluvili jsme o potřebě zjevení, víry a posvěcení, jestliže máme žít skutečný život křesťana. Dokud neuvidíme, co s námi Bůh zamýšlí, nikdy jasně nepochopíme, proč jsou nutné tyto kroky vedoucí k vytčenému cíli. Dříve než budeme uvažovat o svých vnitřních zkušenostech, podívejme se nejprve na velký Boží cíl před námi.

Jaký je Boží záměr se stvořením a jaký je jeho cíl s vykoupením? Odpověď lze shrnout do dvou vět a obě jsou v ep. Římanům. »Sláva Boží« / Řím. 3:23 / a »Sláva synů Božích« / Řím. 8:21 /. V ep. Řím. 3:23 čteme: »Všichni zajisté zhřešili a nemají slávy Boží.« Boží plán s

člověkem byla sláva, ale hřích tento plán pokazil, protože způsobil, že člověk Boží slávu ztratil. Myslíme-li na hřích, instinktivně myslíme i na trest za hřích a spojujeme ho bezpodmínečně s odsouzením a peklem. Člověk vždy myslí na trest, který na něj přijde za hřích, ale Bůh myslí vždy na slávu, kterou člověk ztratil když hřeší. Výsledek hřícha je ztráta Boží slávy. Výsledkem vykoupení je, že jsme opět uzpůsobeni pro tuto slávu. Božím cílem vykoupení je sláva, sláva, sláva. *Prvorozený mezi mnoha bratřími*. Tato úvaha nás vede do 8. kap. Řím. kde se o této věci mluví ve v. 16, 18, 29, 30. Pavel praví: »Jsme synové Boží. A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však jestliže spolu trpíme, abychom spolu i oslaveni byli. Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nyní oné budoucí slávě, kteráž se zjevití má na nás.« / Řím. 8:16—18 / »Kterž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími. Kterž předzřídil, těch i povolal, a kterých povolal, ty i ospravedlnil, a kterž ospravedlnil, ty i oslavil« / Řím. 8:29—30 / Jaký byl Boží cíl? Aby jeho Syn Ježíš Kristus byl prvorozený mezi mnohými bratřími a tito aby všichni byli přizpůsobeni v jeho obraz. Jak Bůh dosáhl tohoto cíle? »Kterž ospravedlnil, ty i oslavil.« Božím plánem při stvoření a vykoupení tedy bylo, učinit Krista prvorozeným Synem mezi mnoha oslavenými bratřími. Možná, že se to řadě z nás bude zpočátku zdát něčím nepatrným, ale podívejme se na to pečlivěji.

U Jana 1:14 se říká, že Pán Ježíš byl jednorozený Boží Syn »Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce.« Skutečnost, že byl Božím jednorozeným Synem označuje, že Bůh neměl žádného jiného Syna než tohoto a byl Otcem věčně. Je nám však řečeno, že Bůh není spokojen tím, že by Kristus měl zůstat jednorozeným Synem. Chce, aby byl i prvorozený. Jak se může jednorozený Syn stát prvorozeným? Odpověď je jednoduchá. Stane se jím tehdy, když Otec má více dětí. Máte-li jen jednoho syna, pak je jednorozený, ale máte-li později ještě další děti, stává se jednorozený prvorozeným.

Božím plánem při stvoření a vykoupení bylo, aby Bůh měl mnoho dítek. Chtěl nás, a bez nás nemohl být uspokojen. Před nedávným jsem navštívil Jiřího Cuttinga, autora známého pojednání: »Bezpečí, jistota a radost.« Když jsem byl uveden k tomuto zbožnému třiadevadesátiletému stařečkovi, vzal mou ruku do své a tiše a vážně pravil: »Víš, bratře, že nemohu žít bez Něho? A víš také, že On nemůže beze mne?« Byl jsem u něho hodinu, protože jeho stáří i tělesná slabost nestačily na delší rozmluvu. Stále si však pamatuji jeho několikrát opakované věty: »Víš, že nemohu být bez Něho? A víš také, že i On nemůže být beze mne?«

Mnozí lidé jsou při čtení příběhu o marnotratném synu dojata trápením, které prožil a myslí hlavně na to, jak špatně se mu vedlo. To však v tomto příběhu není to hlavní. »Můj syn byl ztracen a je nalezen« — to je jádro tohoto příběhu. Hlavní otázka není, co syn vytrpěl, ale co otec ztrácí. On je trpítel. On je ten, kdo ztratil. Ztratí se ovce; čím je to ztráta? Pastýřova. Ztratil se peníz, čím je to škoda? Zeny. Ztratil se syn, čím je to ztráta? Otcova. To je smyslem 15. kap. ev. Lukáše.

Pán Ježíš byl jednorozený Boží Syn a neměl bratří. Otec poslal svého Syna, aby On jednorozený se mohl stát prvorozeným a milovaným Synem mnoha bratří. To je celý příběh vtělení i kříže, a posledním splněným Božím cílem je, »aby přivedl mnohé syny k slávě.« / Žid. 2:10 / V Řím. 8:29 čteme o »mnohých bratřích« a v ep. 2:10 o »mnohých synech.« Pro Pána Ježíše jsou to »bratři« a pro Boha-Otce to jsou »synové.« Oba výrazy v tomto textu nesou myšlenku zralosti. Bůh hledá dospělé syny, ale nezůstává jen na tom. Nechce, aby jeho synové žili ve stodole, v garáži nebo na poli. Chce, aby byli doma. Chce, aby s ním sdíleli jeho slávu. To je vysvětlení Řím. 8:30: »Koho ospravedlnil, toho i oslavil.« Synovství-plný výraz pro jeho Syna — je Boží cíl pro mnohé syny. Jak toho dosáhne? Tím, že je ospravedlní

a oslaví. Bůh se nikdy nezastavuje u menšího cíle než je tento. Chce mít ve své slávě syny a to syny dospělé a zodpovědné. Zařídil nebe tak, aby bylo osídleno oslavenými syny. To byl jeho cíl při vykoupení lidstva.

Zrno pšeničné. Jak se může jednorozený Syn stát prvorozeným? Jak je to možné, vysvětluje Jan 12:24: »Amen, amen, pravím vám: Zrno pšeničné, padne v zemi, neumře-li, onoť samo zůstane, a pakli umře, mnohý užitek přinese.« Kdo byl tímto zrnem? Pán Ježíš. V celém vesmíru měl Bůh jen jediné pšeničné zrno. Jiné neměl. Bůh vložil toto jediné pšeničné zrno do země, aby zemřelo a při vzkříšení se »jedorozené zrno« stalo »prvorozeným« protož z jediného zrna vyrostlo mnoho jiných.

Vzhledem k svému Božství Pán Ježíš zůstává jednorozeným Božím Synem.« A přece v jistém smyslu je od svého vzkříšení po celou věčnost také prvorozeným a od té doby je mezi bratřími jeho život. My, kdo jsme narozeni z Ducha, jsme učiněni »účastníky Božského přirození« / 2. Petr. 1:4 /, ale pozor, nikoli vlastním úsilím, ale protože jsme úplně závislí na Bohu a proto, že »jsme v Kristu.« Přijali jsme Ducha synovství, v němž voláme Abba — Otče. A ten Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží / Řím. 8:15—16 /. Pán Ježíš to umožnil svým vtělením a křížem. Tak bylo otcovské srdce spokojeno, neboť poslušností Syna až do smrti Otec získal mnoho synů.

První a dvacátá kap. ev. Jana jsou pro nás v tomto směru nesmírně cenné. Na počátku svého evangelia Jan říká, že Ježíš byl »jedorozený od Otce.« Na konci evangelia mluví o tom, že Pán Ježíš zemřel a opět vstal a jak potom řekl Marii Magdaleně: »Jdi k bratřím a pověz jim: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a Bohu vašemu« / Jan 20:17 /. V tomto evangeliu Pán často mluví o »Otcí« nebo o »svém Otcí.« Nyní po vzkříšení však dodává ... »a k Otci vašemu.« To říká nejstarší Syn-prvorozený. Jeho smrtí a zmrtvýchvstáním stalo se mnoho bratří členy Boží rodiny a v témže verši užívá pro ně jména: »Moji bratři«. Nestydí se nazývat je bratry / Žid. 2:11 /.

Volba, kterou měl před sebou Adam. Bůh zasadil mnoho stromů v zahradě Eden, ale »uprostřed zahrady« — na jasně viditelném místě-zasadil dva stromy, strom života a strom vědění dobrého a zlého. Adam byl stvořen nevinný; neznal ani dobré, ani zlé. Představte si muže, řekněme třicetiletého, který neměl představu, co je správné a co špatné, ani sílu rozlišit mezi tím dvojím! Neřekli byste o něm, že je zaostalý? Právě takový byl Adam. Bůh ho uvedl do zahrady a řekl mu: »Zahrada je plná stromů, plná ovoce a z každého stromu smíš jíst svobodně. Avšak uprostřed zahrady je strom zvaný »strom vědění dobrého a zlého.« Z toho nesmíš jíst, protože v kterýkoli den byste jedli jeho ovoce, jistě zemřete. Ale pamatujte, že vedlejší strom se jmenuje »Život.« Co tedy znamenají tyto dva stromy? Adam byl stvořen, možno říci jako bytost morálně neutrální-nebyl ani hříšník, ani svatý, ale nevinný-a Bůh postavil tam tyto dva stromy, takže Adam se mohl pocvičit ve svobodné volbě. Mohl si vybrat buď strom života, nebo strom vědění dobrého a zlého.

Vědět dobré i zlé, ačkoli to bylo Adamovi zakázáno, není samo o sobě špatné. Bez toho však Adam je v určitém smyslu omezen, že se nemůže sám rozhodovat podle svých mravních zásad. Úsudek o tom, co je správné a chybné, není v něm, je v Bohu a jediná Adamova možnost jak řešit tuto otázku, je přednést ji Bohu. Tak je vidět, že život v ráji byl zcela závislý na Bohu. Tyto dva stromy představují tedy dva základní principy — dva životní plány: Boží a lidský. »Strom života« je sám Bůh, protože Bůh je život. On je nejvyšší formou života a je zdrojem i cílem života. Jaké ovoce má tento strom? Ovocem je Pán Ježíš Kristus. Nemůžete jíst strom, ale jeho ovoce. Nikdo z nás není schopen přijmout Boha jako Boha, ale můžeme přijmout Pána Ježíše. Ovoce je přijatelná a poživatelná část stromu, kterou je možno se sytit. Tak — a mohu to říci se vši uctivostí — Pán Ježíš je Bohem v přijatelné podobě. Boha v

Kristu můžeme přijmout. Kdyby Adam okusil ovoce ze stromu života, podílel by se na Božím životě a stal se tak Božím »synem« v tom smyslu, že by měl v sobě život odvozen z Boha. Tak byste měli život Boží spojený s životem člověka. Byl by to druh lidí, majících v sobě Boží život a žijících v neustálé závislosti na Bohu. Ale Adam se obrátil jiným směrem a vzal ovoce se stromu vědění dobrého a zlého, zdokonalil své mužství směrem od Boha. Toto byly alternativy, které měl před sebou. Buď si mohl volit cestu Ducha — cestu poslušnosti — a stát se tak »synem« Božím a celý život žít v závislosti na Bohu, nebo jednat podle své přirozenosti a zdokonalit se, což se i stalo; tak že se stal nezávislou bytostí usuzující a jednajícím bez Boha. Dějiny lidstva jsou výsledkem jeho volby. *Adamova volba je příčinou kříže*. Adam si vybral strom vědění dobrého a zlého a tak se stal nezávislým. Tak se stal / ve svých vlastních očích i nyní / »plně vyvinutým mužem.« Mohl ovládat vědění, mohl se sám rozhodovat; mohl jít dál nebo stát. Od té doby, co se stal »moudrým« / 1. Mojž. 3:6 /. Dosáhl však spíše smrti než života, protože svou volbou se zahrnul do satanovy spoluviny a dostal se tak pod Boží soud. Proto mu byl zakázán přístup ke stromu života. Adam měl před sebou dva životní plány: Boží život v naprosté závislosti na Bohu a nezávislý život člověka. Adamův výběr druhé možnosti

byl hřích, protože se spojil se satanem, aby zmařil věčný Boží plán. Udělal to tím, že zvolil dokonalé mužství, snad aby se stal velice dobrým mužem, vynikajícím, podle svých měřítek — ale vzdáleným od Boha. Ale končí to smrtí, protože neměl v sobě Boží život potřebný k Božímu záměru. Místo toho se rozhodl být »samostatným« agentem Božího nepřítele. V Adamovi jsme se stali všichni hříšníky, všichni stejně podřízeni satanovi a poddáni zákonu hřícha a smrti a všichni hodni Božího hněvu.

Z toho vidíme Boží příčinu pro smrt a zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Je vidět i Boží příčinu pro naše zasvěcení se, pro uvědomění si, že jsme mrtví hříchu, ale oživení Bohu v Kristu Ježíši a že se tak smíme před ním ukázat, jako vyvedení ze smrti. Všichni musíme jít ke kříži, protože to, co je v nás přirozeného je život poddaný zákonu hřícha. Adam zvolil svůj život, a nikoli život Boží. Proto se Bůh musel zmocnit všeho, co bylo v Adamovi a odstranit to. Náš »starý člověk« byl ukřižován. Bůh nás zahrnul všechny v Kristu, jehož ukřižoval, jako posledního Adama a tak zmizelo vše, co bylo z Adama.

Potom Kristus vstal v nové podobě. Ještě tělesný, ale v »Duchu« a nikoli v »těle.« Poslední Adam se stal »duchem obživujícím« / 1. Kor. 15:45 /. Pán Ježíš má nyní vzkříšené, duchovní, oslavené tělo a proto již není možné přijímat ho v těle. »Kdož jí mne, i on živ bude skrze mne,« pravil Ježíš / Jan 6:57 /. Židé se bouřili při myšlence, že by měli jíst jeho tělo a pít jeho krev, nemohli ho tak přijmout, protože byl ještě doslova v těle. Nyní, když je v Duchu, může ho přijmout každý z nás tak, že se podílí na jeho zmrtvýchvstalém životě, jímž jsme se stali dětmi Božími. »Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti... těm, kteří z Boha zplozeni jsou« / Jan 1:12—13 /.

Bůh nepředělává náš život. Nemá v úmyslu zdokonalit ho, protože má zcela chybný základ. Nemůže vzít do své slávy člověka, žijícího na tomto základě. Musí mít nového člověka; znovu narozeného a to z Boha. Znovuzrození a ospravedlnění jdou spolu.

Kdo má Syna, má život. Jsou různé životní plány. Lidský život je něco mezi životem zvířat a životem Boha. Nemůžeme překlenout propast, jež nás dělí od plánu nad námi a od plánu pod námi. Vzdálenost, jež je mezi životem z Boha a naším životem, je mnohem větší než ta, která nás dělí od života zvířat.

Kdysi jsem v Číně navštívil vůdce křesťanů, který ležel nemocen a kterého nazvu panem Wongem / i když to není jeho pravé jméno /. Byl velmi učený muž, doktor filosofie a těšil se velké úctě po celé Číně pro své vysoké mravní zásady a pro svou dlouhotrvající křesťanskou činnost. Nevěřil však v znovuzrození a hlásal jen sociální evangelium lásky a dobré práce.

Když jsem byl uveden do jeho pokoje, ležel u lůžka jeho oblíbený pes. Mluvil jsem s ním o Božích věcech, zeptal jsem se ho na jeho práci a potom, ukazuje na psa, tázal jsem se, jak se jmenuje. Odpověděl: »Fido.« »Je to jeho křestní jméno, či příjmení?« ptal jsem se, užívaje názvů obvyklých v Číně pro »vlastní« a »rodné jméno.« »Jmenuje se jen Fido,« řekl. »Je to tedy jeho křestní jméno a mohu mu říkat Kdo Wong?« pokračoval jsem. »Naprosto ne,« zněla důrazná odpověď. »2ije však ve vaší rodině,« namítl jsem. »Proč mu tedy neříkáte Fido Wong?« Pak jsem ukázal na dvě hostitelovy dcery a zeptal se: Vaše dcery se jmenují slečny Wongovy?« »Ano!« »Proč tedy nemohu nazývat vašeho psa panem Wongem?« Doktor se smál a já jsem pokračoval: »Víte proč s vámi takhle mluvím? Vaše dcery se narodily ve vaší rodině a mají vaše jméno, protože jste jim předal svůj život. Váš pes může být chytrý, vycvičený a může to být nejpozoruhodnější pes, ale nejde o to, zda je to hodný pes, ale o to, zda je pes. Nemusí být zlý a přece jste ho nepřijal za člena své rodiny. Je to pes a proto není členem vaší rodiny. Stejný princip platí pro naše příbuzenství s Bohem. Nejde o to, zda jste dobrý nebo špatný člověk, ale o to, zda jste člověk. Je-li váš život postaven na nižší úrovni než Boží život, pak nemůžete patřit do Boží rodiny. Celý život jste se snažil měnit zlé lidi v dobré, ale lidé jako takoví, ať dobří neb špatní, nemohou mít v sobě důležitá příbuzenství s Bohem. Naší jedinou nadějí jako lidí je přijmout Syna Božího a když to uděláme, jeho život v nás učiní nás Syny Božími.« Doktor poznal pravdu a toho dne se stal i on členem Boží rodiny proto, že přijal Syna Božího do svého srdce.

To, co dnes vlastním v Kristu je více než Adam ztratil. Adam byl jen dokonalým člověkem. Držel se tohoto plánu a nikdy neměl život z Boha. My však, kteří jsme přijali Syna Božího, neobdržíme jen odpuštění hříchů, ale obdržíme i Boží život, který v ráji představoval onen strom života. Znovuzrozením dostávám něco, co Adam nikdy neměl; máme to, čím on se minul.

Z jednoho jsou všichni. Bůh si přeje syny, kteří se stanou spoludědici Krista v slávě. To je jeho cíl, ale jak ho dosáhnout? Podívejme se do ep. Žid. 2:10—11: »Slušelo zajisté na toho, pro kterého jest všecko a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny přiveda ke slávě, vůdce spasení jejich skrze utrpení dokonalého učinil. Nebo i ten, jenž posvěcuje i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kterouž příčinu nestydí se jich nazývati bratřími.« Je tu zmínka o dvou skupinách, a to o »mnohých synech« a o »původci jejich spasení,« nebo jinak řečeno, o »tom, jenž posvěcuje« a o těch, »kteří posvěceni bývají.« O obou těchto skupinách se říká, že jsou »z jednoho.« Pán Ježíš jako člověk odvodil svůj život z Boha a proto v jiném smyslu, ale právě tak pravdivě i my odvozujeme náš nový život z Boha. On byl »počat... z Ducha svatého« / Mat. 1:20 / a my jsme byli »narozeni... z jednoho. Prvorozený Syn i mnoho synů pocházejí z téhož zdroje života / i když v jiném smyslu /. Dovedeme si představit, že dnes máme dostat týž život jako Bůh? Život, který má On v nebi, je život, který nám zprostředkoval zde na zemi. To je drahocenný »Boží dar« / Řím. 6:23 /. Proto můžeme žít životem svatosti, protože nebyl změněn jen náš vlastní život, ale byl nám darován Boží život.

Všimli jste si, že v této úvaze o věčném cíli zmizela otázka hřícha? Nemá tu už místa. Hřích přišel s Adamem, a i když s ním jednáme tak, jak by to mělo být, dostáváme se nanejvýš zpět k bodu, kde byl Adam. Zapojíme-li se znovu do Božího záměru získáme přístup ke stromu života — vykoupením jsme obdrželi více, než kdykoli Adam. To nás udělalo podílníky na životě samého Boha.

8. DUCH SVATÝ.

Mluvili jsme o Božím plánu jako o motivu k vysvětlení pro všechno, co s námi dělá. Nyní, dříve než se vrátíme k našemu studiu křesťanských zkušeností jak jsou vypsány v ep. Řím., musíme se ještě vrátit, abychom uvažovali, co je v samém centru celé naší zkušenosti, jako oživující síly pro účinný život a službu. Myslím na osobní přítomnost i službu svatého Božího Ducha. Vezměme si za základ našeho uvažování dva verše z ep. Řím., každý z jiného oddílu: »Láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám« / Řím. 3:5 /. »Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, tent' není jeho« / Řím. 8:9 /. Bůh nedává své dary nahodile, ani je neuděluje libovolně. Jsou dány zdarma všem, ale jsou darovány jen za určitých podmínek. Bůh opravdu »požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu« / Efez. 1:3 /. Mají-li se požehnání, která jsou v Kristu stát i našimi i v osobní zkušenosti, musíme vědět, na jakém základě si je můžeme přivlastnit. Při uvažování o daru Ducha svatého nám pomůže, když o něm budeme uvažovat ze dvou hledisek: 1. jako o vylitém Duchu a 2. jako o Duchu bydlícím v nás. Naším cílem nyní bude porozumět, na jakém základě se tento dvojí dar Ducha svatého stane naším vlastnictvím. Považuji za správné rozlišovat vnější a vnitřní projev jeho díla a v dalších úvahách nám toto rozlišení pomůže. Při srovnávání docházíme k závěru, že vnitřní působení Ducha je cennější. Když to říkám, neplyne z toho ani na okamžik, že jeho vnější působení není tak cenné, protože Bůh dává svým dítkám jen dobré dary. Naneštěstí neumíme dostatečně ocenit výsady, jež jsou nám dány. Vždyť je jich tak mnoho! Svatí lidé staré smlouvy, kteří neměli takové výhody jako my, dovedli lépe ocenit dary vylití Ducha. V době, kdy žili, býval tento dar udělen jen několika vybraným lidem-hlavně kněžím, soudcům, králům a prorokům — kdežto nyní se na něm podílí každé Boží dítě. Představte si, že my, kteří jsme téměř ničím, můžeme mít stejného Ducha, který spočinul na Mojžíšovi, Božím příteli, na Davidovi-milovaném králi a na Eliášovi, mocném prorokovi. Když obdržíme dar vylití Ducha svatého, jsme tak zapojeni do řad vybraných služebníků staré smlouvy. Jakmile poznáme cenu tohoto Božího daru a zjistíme, jak hluboce ho potřebujeme, budeme se okamžitě ptát: »Jak mohu dostat Ducha svatého, aby mne vybavil duchovními dary a zmocnil mne k službě?« Na jakém základě byl dán Duch svatý?

Vylití Ducha svatého. Věnujme pozornost nejprve Skut. 2:32—36: »Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehož my všickni svědkové jsme« / b. 32 /. »Protož pravicí Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte« / v. 33 /. »Neboť jest David nevstoupil v nebe, ale on praví: Řekl Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokud nepoložím nepřátele tvých, aby byli podnože noh tvých« / v. 34, 35 /. »Proto věziž jistě všecek dům izraelský, žeť jest Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukřižovali« /v. 36 /.

Odložme na chvíli verš 34. a 35 a uvažujme o verších 33. a 36. První dva jsou citací žalmu a jsou tu jen vsuvkou. Pocítíme jasněji váhu Petrova argumentu, necháme-li je zatím bez povšimnutí. V. 33. verši Petr tvrdí, že Pán Ježíš byl vyzvednut pravicí Boží. Jaký to mělo výsledek? Obdržel od Otce zaslíbení Ducha svatého. A co následovalo? Letnice! Výsledkem jeho povýšení je to, »co nyní vidíte a slyšíte!«

Na jakém základě tedy Pán Ježíš dostal Ducha, aby jej vylil na svůj lid? Na základě skutečnosti, že byl vyzvednut do nebe. Tento oddíl Písma jasně dokazuje, že Duch svatý byl vylit proto, že Pán Ježíš byl vyzvednut. Vylití Ducha nemá nic společného s tvými nebo mými zásluhami, ale jen se zásluhami Pána Ježíše. Proto nepřijde v úvahu otázka jací jsme my, ale jaký je On. On je oslaven a proto je vylit Duch svatý. Byly mi odpuštěny hříchy, protože Pán Ježíš umřel na kříži, dostal jsem nový život, proto že Pán Ježíš vstal z mrtvých, a protože byl

vyzvednut na Otcovu pravici, obdržel jsem i Ducha. Vše je jeho zásluha; nic není ze mne. Odpuštění hříchů není založeno na lidské zásluze, ale na ukřižování Páně. Znovuzrození zde není pro lidské zásluhy, ale pro zmrtvýchvstání Páně a tak i Duch svatý nebyl vylit pro lidské zásluhy, ale kvůli vyvýšení Páně. Duch svatý nebyl vylit na tebe nebo na mne jako důkaz, že jsme silní, ale jako důkaz velikosti Syna Božího.

Nyní se zastavíme u verše 36. Je v něm slovo vyžadující naši bedlivou pozornost: je to slovo »protož«. V jaké souvislosti užíváme obvykle tohoto slova? Není úvodem nějakého tvrzení, ale následuje po tvrzení již vysloveném. Jeho užití vždy předpokládá něco, o čem se mluvilo již dříve. Co tedy předcházelo našemu »protož«? S čím bylo spojeno? Nemůže to rozumně souviset ani s veršem 34 ani 35, ale zcela zřejmě souvisí s veršem 33. Petr jasně mluví o vylití Ducha na učedníky: »což vy vidíte a slyšíte« a praví: »*Proto* věziž jistě všecken dům izraelský, žeť jest Bůh i Pánem učinil i Kristem, toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.« Petr tvrdí svým posluchačům: »Toto vylití Ducha, jež vy vidíte a slyšíte, ukazuje, že Ježíš Nazaretský, kteréhož jste ukřižovali, je Pánem i Kristem.« Duch svatý byl vylit na zemi, aby svědčil o tom, co se stalo na nebi o povýšení Ježíše Nazaretského na pravici Boží. Účelem letnic je dokázat milost Ježíše Krista.

Kdysi žil mladík jménem Josef, kterého otec velmi miloval. Jednoho dne otec uslyšel, že jeho syn zemřel, a léta Jákob oplakával jeho smrt. Josef však nebyl v hrobě; byl na místě slávy a moci. Po letech naříkání nad smrtí Josefa se Jákob náhle dozvěděl, že jeho syn žije a zaujímá vysoké postavení v Egyptě. Znovu tomu nemohl věřit. Bylo to příliš dobré, než aby to byla pravda. Konečně se přesvědčil, že příběh o Josefově vyvýšení je pravdivý. Jak tomu uvěřil? Vyšel ze stanu a uviděl vozy, které Josef poslal z Egypta. Co tady znamenají ty vozy? Představují Ducha svatého, poslaného jako důkaz, že Boží Syn je v slávě a že nás k Němu dovede. Jak to víme, že Ježíš Nazaretský, kterého zlí lidé téměř před dvěma tisíci lety ukřižovali, neumřel jen mučednickou smrtí, ale že je na Otcově pravici v slávě? Odkud máme jistotu, že on je Pán pánů a Král králů? Víme to bezpečně proto, že na nás vylil svého Ducha. Haleluja! Ježíš je Pánem! Ježíš je Pánem! Ježíš je Kristus! Ježíš Nazaretský je Pán a Kristus!

Jestliže dar Ducha svatého závisí na vyvýšení Pána Ježíše, je pak možné, že *Pán* byl oslaven a *ty* jsi neobdržel Ducha? Na jakém základě jsi dosáhl odpuštění hříchů? Bylo proto, že jsi se horlivě modlil, nebo že jsi četl Bibli od začátku až do konce, nebo že jsi pravidelně chodil do církve? Bylo to pro nějaké tvé zásluhy? Nikoli! Tisíckrát nikoli! Proč ti tedy byly odpuštěny tvé hříchy? »Bez krve vylití nebývá odpuštění vin« / Žid. 9:22 /. Jediným důvodem odpuštění je vylití krve; a tak protože předrahá krev byla vylita, tvé hříchy byly odpuštěny.

Příčina, pro kterou jsme obdařeni Duchem svatým je stejná, jako ta, pro kterou jsme obdrželi odpuštění hříchů. Pán Ježíš byl ukřižován, a proto jsou naše hříchy odpuštěny; on oslaven, a proto byl na nás vylit Duch svatý. Je to možné, milé Boží dítě, že byla prolita krev Božího Syna a tvé hříchy nebyly odpuštěny? Nikdy! A je snad možné, že Boží Syn byl oslaven a ty jsi nedostal Ducha svatého? Nikdy! Možná, že někdo z vás řekne: »Zcela s vámi souhlasím, ale já tu zkušenost, nemám. Mám spokojeně sedět a tvrdit, že mám vše, když vím docela jistě, že nemám nic?« Ne, nikdy se nesmíme spokojit pouhou objektivní skutečností. Potřebujeme i subjektivní zkušenost. Však ta může přijít jen tehdy, když se zcela spolehne na Boží činy. Boží skutky jsou základem naší zkušenosti.

Vraťme se znovu k otázce ospravedlnění. Jak jsme byli ospravedlněni? Ne naším skutkem, ale když jsme přijali fakt, že Pán učinil všechno. Obdaření Duchem svatým získáváte stejně jako ospravedlnění: ne svým přičiněním, ale vírou, že to Pán učinil. Nemáme-li tuto zkušenost, musíme prosit Boha, aby nám zjevil, že křest Duchem svatým je dar vyvýšeného Pána církve. Jakmile toto uvidíme, přestane naše úsilí a naše prosba ustoupí chvále. Zjevení

toho, co Pán Ježíš vykonal pro svět, to ukončilo naše úsilí dosáhnout odpuštění hříchů. Zjevení toho, co Pán činí pro svou církev, přivede ke konci i naši snahu získat křest Duchem svatým. Namáháme se, protože nevidíme dílo Kristovo. Jakmile je však jedenkrát spatříme, pak naše srdce naplní víra, a jakmile uvěříme, dostaví se i zkušenost.

Mladý muž, který byl křesťanem pět týdnů a předtím býval velkým odpůrcem evangelia, navštěvoval řadu shromáždění, která jsem pořádal v Šanghaji. Po ukončení jednoho shromáždění, na kterém jsem hovořil o shora uvedené věci, přišel domů a začal horlivě prosit: »Potřebuji Pane, moc Ducha svatého. Vidím, že jsi oslaven; prosím, mohl bys vylít moc svého Ducha i na mne?« Potom se opravil: »Pane Ježíši, jsme přátelé na celý život, Ty i já, a Otec nám zaslíbil dvě věci — Tobě slávu a mně Ducha. Pane, Ty slávu už máš, proto není myslitelné, že jsem Ducha neobdržel. Chválím Tě Pane, Ty jsi již obdržel slávu a já již obdržel Ducha.« Od té chvíle byla na něm jasně vidět moc Ducha. *Víra je opět klíčem.* Jak odpuštění, tak i přijetí Ducha svatého je otázkou víry. Jakmile spatříme Pána Ježíše na kříži, víme, že naše hříchy jsou odpuštěny, a jakmile vidíme Pána Ježíše na trůně, víme, že byl na nás vylit Duch svatý. Duch svatý je na nás vylit ne pro naši modlitbu, náš půst a očekávání, ale proto, že Kristus byl vyvýšen. Ti, kdo zdůrazňují očekávání a pořádají »po-božnosti čekání«, nás jenom zavádějí, protože tento dar není jen pro několik vyvolených,« ale pro každého. Není nám dán pro to, co jsme, ale pro to, čím je Kristus. Duch sv. byl vylit na důkaz jeho dobroty a velikosti a nikoli naší. Kristus byl ukřížován a proto bylo nám odpuštěno, Kristus byl oslaven, a proto jsme byli obdařeni mocí z výsosti. Vše se stalo jen kvůli němu.

Dejme tomu, že nějaký nevěrec by si přál být spasen a vy byste mu vysvětlovali cestu spasení a modlili byste se spolu. Tu on by prosil takto: »Věřím, Pane Ježíši, že jsi za mne umřel na kříži a můžeš očistit všechny mé hříchy. Opravdu věřím, že mi chceš odpustit.« Věřili byste, že tento člověk je spasen? Kdy byste měli jistotu, že je opravdu znovuzrozen? Jistě ne, když říká: »Věřím, Pane, že chceš odpustit mé hříchy,« ale když řekne: »Chválím tě Pane, že jsi odpustil mé hříchy, umřel jsi za mne a proto jsou mé hříchy smazány.« Tehdy věříte, že je člověk spasen, když se jeho prosba změní v chválu, když přestane prosit Pána, aby mu odpustil a chválí ho, že to učinil prolitím krve Beránka.

Stejně tak můžete prosit a léta čekat na Ducha svatého a přece nikdy neokusíte jeho moc. Když však přestaneme prosit Pána o vylití Ducha a začneme ho upřímně chválit za to, že On byl oslaven, pak je na nás vylit jeho Duch a shledáme, že naše záhada je rozřešena. Díky Bohu! Ani jediné z jeho dětí se nemusí trápit, ba ani čekat, neboť Duch svatý byl již dán. Ježíš nebude teprve učiněn Pánem; On už je Pán. Proto jeho Ducha neočekáváme, protože jsme ho už dostali. To vše je otázka víry, která přichází skrze zjevení. Jakmile naše oči prohlédnou a vidí, že Duch byl již vylit, protože Ježíš byl oslaven, pak prosba našeho srdce se změní v chválu.

Veškerá duchovní pozeňání obdržíme jen za určitých podmínek. Boží dary dostáváme zdarma, ale jsou jisté podmínky, které musíme nejprve splnit, než tyto dary obdržíme. V Božím Slově je oddíl, který jasně ukazuje, za jakých podmínek je možné vylít Ducha svatého: »Po-kání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijměte dar Ducha svatého. Vám zajisté zaslíbení stalo se a synům vašim i všechněm těm, kteří jsou daleko, kterézkoli povolal Pán Bůh náš« / Skut. 2:38—39/.

V tomto oddílu je zmínka o čtyřech věcech: o pokání, křtu, odpuštění a Duchu svatém. První dvě jsou podmínky a druhé dvě dary. Jaké jsou to podmínky, jež je třeba splnit, máme-li mít odpuštění hříchů? Podle Písma jsou dvě: pokání a křest.

První podmínkou je pokání, to znamená změna mysli. Kdysi jsem si myslel, že hřích je něčím krásným, ale nyní jsem změnil svůj úsudek. Dříve se mi zdál svět přitažlivým, ale nyní

tomu rozumím lépe. Kdysi jsem si myslel, že být křesťanem je něco ubohého, kdežto nyní mám opačný názor. Dříve jsem si myslel o jistých věcech, že jsou rozkošné, ale nyní vím, že jsou mrzké; kdysi jsem považoval určité věci za bezcenné, kdežto nyní vidím, že mají ohromnou cenu. To je změna mysli a to je pokání. Nikdy nemůže být život zcela změněn bez této proměny smýšlení. *Druhou* podmínkou je *křest*. Křest je vnějším projevem víry, jež je uvnitř. Veřím-li opravdu, že jsem umřel s Kristem, že jsem s ním byl pohřben i s ním vstal z mrtvých, žádám o křest. Tím veřejně prohlašuji to, čemu věřím vnitřně. Křest je skutek víry. Tak jsou tedy dvě Bohem stanovené podmínky odpuštění — pokání a víra vyjádřeny veřejně. Činil jsi pokání? Osvědčil jsi veřejně své spojení s Pánem? Přijal jsi tedy odpuštění hříchů a dar Ducha svatého. Tvrdíš, že jsi dostal jen první dar, ne druhý? Bůh ti nabízí obojí, příteli, splníš-li obě dané podmínky! Řekněme, že bych šel do knihkupectví, vybral si knihu o dvou dílech, zaplatil za ni deset šilinků a vzal si jen jeden díl, druhý nechal na pultě a vyšel z obchodu. Co myslíte, že bych udělal, až bych doma zjistil, co se mi stalo? Vrátil bych se do knihkupectví pro zapomenutou knihu a samozřejmě, že by mi ani nenapadlo znovu za ni zaplatit. Vysvětlil bych prostě, že jsem zaplatil za oba svazky a žádal, aby mi laskavě dali i ten druhý. Bez dalšího placení bych vzal svůj vlastní majetek a radostně vyšel z obchodu. Jistě byste jednali také tak?

I vy jste v podobné situaci. Jestliže jste splnili požadované podmínky, máte právo na dvojí obdarování, a nikoli na jedno. První jste již vzali, proč nepřijdete a nevezmete i druhé? Řekněte Pánu Ježíši: »Pane, splnil jsem podmínky abych získal odpuštění hříchů a Ducha Svatého, ale vzal jsem bláhově jen to první. Nyní se vracím, abych vzal i Dar Ducha svatého a děkuji ti za něj.«

Různost zkušeností. »Jak poznám, že i na mne sestoupil Duch svatý?« ptáte se. Nemohu vám říci, jak to poznáte, ale *poznáte* to. V Písmu nemáme žádný popis pocitů a dojmů, které zažili učedníci o letnicích. Nevíme určitě, co cítili, ale víme, že jejich chování i city byly neobvyklé, protože lidé, kteří je viděli, řekli o nich, že jsou opilí. Když Duch svatý uchvátí Boží lidi, budou se dít věci, které svět nedokáže pochopit. Ukáže se něco nadpřirozeného — o nic většího než přemáhající pocit Boží přítomnosti. Nemůžeme, ba ani nesmíme určovat, jak se to projeví navenek v každém jednotlivém případě, ale jisté je, že každý, na něhož bude vylit Duch Boží, to pozná.

Když byl o letnicích na učedníky vylit Duch svatý, objevilo se v jejich chování něco neobvyklého. Petr nabídl všem přítomným vysvětlení z Božího Slova. Řekl zhruba toto: »Když Duch svatý uchvátí věřící, někteří budou prorokovat, jiní budou mít sny a jiní vidění. To Bůh předpověděl skrze proroka Joele.« Prorokoval však Petr? Ne tak, jak myslel Joel. Prorokovalo nebo mělo vidění oněch stodvacet uvěřivších? Není nám řečeno, že měli. Měli sny? Jak je mohli mít, když byli vzhůru? Co tedy mínil Petr, když užil citátu, který, jak se zdá, byl na místě? V citovaném oddílu Joel 2:28—29 se mluví o prorocství, snech a vidění jako o doprovodu při vylití Ducha a přece tyto důkazy o letnicích zřejmě chyběly.

Na druhé straně Joelovo prorocství se nezmiňuje ani slůvkem o »zvuku, jako přicházejícího větru prudkého,« ani »o jazycích rozdělených jako oheň,« jako o původních příznacích při vylití Ducha. A přece to byly projevy toho, co se dalo nahoře. Kde najdeme v prorocství Joele zmínku o mluvení cizími jazyky? A přece o letnicích jimi učedníci hovořili.

Co měl na mysli Petr? Představte si ho, jak cituje Boží Slovo, aby ukázal, že zkušenost prožitá o letnicích bylo vylití Ducha, o němž mluvil Joel, i když neprožili ani jediný z úkazů, o nichž se Joel zmínil. To, o čem mluvilo Písmo, učedníci nezažili a přece měli to, o čem se Písmo nezmínilo. Zdá se, jakoby Petrovo citování Písma spíše popíralo než dokazovalo to, co chtěl povědět. Jak vysvětlíme tuto záhadu? Připomeňme si o čem Petr mluvil, veden Duchem

svatým. Kniha Skutků ap. byla psána pod vedením Ducha sv. a ani jediné slovo nebylo řečeno nahodile. Není tu žádný nesouzvuk, ale dokonalá harmonie. Všimněte si pozorně, že Petr neřekl: »To, co vidíte a slyšíte je splněním toho, co řekl prorok Joel,« ale řekl: »Toto jest, co předpovědino skrze proroka Joele« / Skut. 2:16 /. Nebyl to případ naplnění, ale zkušenost v téže věci. Znamená to tedy, že »to, co vidíte a slyšíte, je totéž, co bylo předpověděno.« Kdyby to bylo naplnění, každá zkušenost by byla zdvojnásobena a proroctví by zůstalo proroctvím, sny by zase byly sny a vidění viděním. Petr však praví: »Totot' jest« — nejedná se tu o nějakou kopii, ale o věc stejného druhu.

»Toto« se vztahuje na tutéž věc jako »to«; »toto« má tutéž cenu jako »to« — »toto je to.« Petr zde zdůrazňuje rozličnost zkušeností s Duchem svatým. Vnější projevy mohou být mnohé a různé a musíme přiznat, že často jsou i zvláštní, ale Duch je jen jediný a on je Pánem / 1. Kor. 12:6 /.

Co se přihodilo R. A. Torreymu, když po jeho kolikaleté službě kazatele se ho zmocnil Duch svatý? Poslechněte, co o tom sám říká: »Vzpomínám si přesně na místo, kde jsem při modlitbě klečel ve své pracovně ... Byla to tichá chvíle, nejtichší, na jakou si vzpomínám . . . Potom Bůh tiše ke mně pravil — ne nahlas, ale v mém nitru: »Je to tvé; nyní jdi a kaž!« Již dříve mi to řekl ve Svém Slově v 1. Jan. 5:15—15, ale tenkrát jsem neznal Bibli tak, jak ji znám nyní, a Bůh měl lítost s mou nevědomostí a pověděl to tedy přímo mé duši... Šel jsem a kázal a od toho dne až dodnes jsem jiným kazatelem ... Za nějaký čas po prožití této zkušenosti / nevím kdy to bylo /, seděl jsem ve svém pokoji... a najednou . . . jsem hlasitě křičel / nemám ve zvyku křičet a přece jsem křičel jako ten nejhlučnější metodista /: »Sláva Bohu, sláva Bohu, sláva Bohu« a nemohl jsem přestat. Nebyla to však ta chvíle, v níž jsem ho přijal jednoduchou vírou v Boží Slovo. »Vnější projev v Torreyho případě byl jiný, než o jakém píše Joel nebo Petr, ale »toto je zároveň i »to«. Není to přesná kopie, ale přece to je totéž.

A co cítil D. L. Moody a jak poznal, že obdržel Ducha svatého? »Volal jsem neustále k Bohu, aby mne naplnil svým Duchem. Ano jednoho dne v New Yorku — ach, jaký to byl den! — nedovedu to popsat a málokdy o tom mluvím; je to pro mne příliš posvátná zkušenost. Pavel prožil zkušenost, o níž čtrnáct let nehovořil. Mohu jen říci, že Bůh se mi zjevil a že jsem tak mocně okoušel jeho lásku, že jsem musel prosit, aby zadržel svou ruku. Počal jsem opět kázat. Neměl jsem jiná kázání, ani jsem nekázal nové pravdy a přece stovky lidí se obrátily. Za nic na světě bych se nechtěl vrátit tam, kde jsem byl před touto požehnanou zkušeností a kdybych mohl získat celý svět, byl by to jen jako prášek na váze.«

Vnější projevy doprovázející zkušenost Moodyho, nebyly přesně jak je líčí Joel, Petr nebo Torrey a přece, kdo by mohl pochybovat o tom, že »to« co okoušel Moody, bylo »totéž«, co prožívali o letnicích učedníci? Neprojevovalo se to stejným způsobem, a přece to bylo v podstatě totéž.

A jaká byla zkušenost Charlese Finneyho, když na něho přišla moc Ducha svatého? »Obdržel jsem,« praví, »mocný křest Duchem svatým, aniž bych ho očekával, aniž bych "byl tušil, že něco takového existuje i pro mne. Bez toho, že bych o tom něco slyšel, Duch svatý na mne sestoupil tak, že prostoupil mé tělo i duši. Slovy se to nedá vyjádřit. Byla to podivuhodná láska, jež naplnila mé srdce. Hlasitě jsem plakal radostí i láskou.« Finneyho zkušenost nebyla zdvojnásobením letnic, stejně jako zkušenost Torreyho a Moodyho a přece »toto« bylo totéž co »to«.

Je-li vylit Duch svatý na Boží lid, zkušenosti jsou přitom různé. Někteří mají vidění, jiní poznají novou svobodu v získávání duší, zatímco někteří hlásají mocně Boží Slovo a jiní jsou

zase naplnění nebeskou radostí a oplývají chválou: »Toto ... a toto ... je totéž co to!« Chvalme Pána za každou novou zkušenost hlásající vyvýšení Krista, o níž může být řečeno, že »tato« / zkušenost / je důkazem »tamté.« Bůh se svými dítkami nejedná stereotypně. Nesmíme tedy svými předsudky a apriorními představami zabránit práci Ducha svatého ve svém životě nebo v životě svých bližních. To se vztahuje na ty, kteří žádají neobyčejný projev, že na ně sestoupil Duch svatý, jako např. mluvení jazyky, a na ty, kdo vůbec popírají, že se to nějak mimořádně projeví. Musíme nechat Bohu v jeho práci volnost a dovolit mu, aby projevil své dílo.

Radujme se, že Ježíš je na trůně a chvalme ho za to, protože byl oslaven, jeho Duch byl vylit na nás všechny. Přijmeme-li tento Boží čin v prostotě víry, poznáme ho tak jistě, že budeme moci s důvěrou a bez obav prohlásit: »toto je totéž co, tamto.«

Přebývání Ducha. Podívejme se nyní na dar Ducha svatého z druhé strany, což je jak uvidíme hlavním předmětem ep. Řím. 8. Je to to, co jsme nazvali přebýváním Ducha. »Poněvadž Duch Boží přebývá ve vás ...« / Řím. 8:9 / »Jestliže pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá ve vás« / Řím. 8:11 /. Máme-li okoušet to, co je naše, totiž vylití Ducha i přebývání v nás, potřebujeme nejprve, aby nám to Bůh zjevil. Uvidíme-li Krista jako Pána objektivně — to je, vyvýšeného na trůnu v nebesích — pak budeme též zakoušet moc Ducha na nás. Spatříme-li však Krista jako Pána subjektivně tj. jako vládce našeho života-pak poznáme Moc Ducha v nás.

Zjevení přebývání Ducha byl lék, který nabídl Pavel křesťanům v Korintě pro vyléčení z jejich neduchovnosti. Je důležité všimnouti si, že korintští křesťané se příliš zabývali viditelnými znaky přinesenými vylitím Ducha svatého a kladli velký důraz na »mluvení jazyky« a na zázraky, zatímco jejich život byl plný rozporů a nebyli tak ke cti Páně. Zřejmě přijali Ducha svatého a přesto zůstali duchovně nevyspělí a lék, který jim Bůh nabízí pro tuto nemoc je týž, jaký nabízí i dnes své církvi pro stejnou chorobu. V dopise, který jim píše, se Pavel ptá: »Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste a Duch Boží ve vás přebývá?« Za druhé prosí, aby jejich srdci bylo dáno jasno ... »abyste věděli« / Efez. 1:18 /. Potřebou tehdejších křesťanů bylo znát Boží skutky a totéž potřebují i křesťané dnešní doby. Potřebujeme mít otevřené oči, abychom poznali, že sám Bůh prostřednictvím svého Ducha se usídlil v našem srdci. Bůh i Kristus jsou přítomni v osobě Ducha. Přebývá-li v mém nitru Duch svatý, sídlí tam zároveň Otec i Syn. To není jen nějaká teorie či nauka, ale požehnaná skutečnost. Dovedeme si představit, že tam sídlí jako osoba? Porozuměli jsme tomu, že mít v nitru Ducha svatého znamená mít v srdci živého Boha?

Je mnoho křesťanů, pro něž je Duch svatý naprosto neskutečný. Hledí na něho jako na pouhý vliv — něco, co nás jistě ovlivňuje k dobrému — ale nic než pouhý vliv. V jejich myšlenkách se svědomí a Duch ztotožňuje více méně s tím v jejich srdci, co je napomíná, jsou-li zlí a co se snaží jim ukázat, jak mají být dobří. Nesnáz korintských křesťanů nebyla v tom, že neměli Ducha svatého, ale že postrádali vědomí Jeho přítomnosti. Nedovedli si představit velikost toho Jediného, který přišel, aby se ubytoval v jejich nitru a proto jim Pavel píše: »Zdali nevíte, že chrám Boží jste a Duch Boží ve vás přebývá?« Ano, toto byl lék pro jejich neduchovnost — totiž uvědomění si, kdo to opravdu je, jenž přebývá v jejich nitru.

Poklad v nádobě. Víte, moji přátelé, že Duch, který ve vás přebývá, je opravdu Bůh? Kdyby se naše oči otevřely, abychom viděli velikost tohoto Božího daru! Kdybychom si jen mohli představit nesmírnou velikost pramenů ukrytých v našem nitru! Přímo bych křičel radostí, uvědomím-li si, že Duch, který ve mně přebývá, není jen nějaký vliv, ale živá bytost — že je to skutečný Bůh. Nekonečný Bůh je v mém srdci! Neumím vám vypovědět požehnání z objevu, že Duch svatý bydlí jako bytost v mém srdci. Mohu jen opakovat: »On je

bytost!«(osoba) a opět »On je bytost!« a znovu to opakuji: »On je bytost!« Drazí přátelé, opakoval bych to bez přestání: »Duch Boží, jenž přebývá ve mně je bytost!« Jsem jen hliněnou nádobou a přece v této hliněné nádobě je poklad nesmírné ceny, sám Pán slávy.

Ze srdcí Božích dítek by zmizela veškerá únava i strach, kdyby měly otevřené oči, pro slávu pokladu skrytého v jejich srdci. Víte, že máte v srdci zdroj, který stačí urovnat každou vaši těžkost? Víte, že je v něm taková síla, že by stačila pohnout městem, ve kterém, žijete? Víte, že je to moc, jež stačí zatřást vesmírem? Dovolte, abych vám znovu řekl — pravím to s největší úctou: »Vy, kdož jste se znovu zrodili z Ducha Božího —¹ máte ve svém nitru Boha!« Přestane tak veškerá zbytečná povídavost Božích dětí, když si uvědomí velikost v nich vloženého pokladu. Máte-li v kapse deset šilinků, můžete kráčet bezstarostně po ulici a povídat si vesele s kýmkoli. Nic se nestane, když ztratíte své peníze, protože to nebude velká ztráta. Máte-li v kapse tisíc liber / dnes asi 50 tis. Kčs /, vaše situace je zcela jiná a stejně tak i vaše jednání. Ve vašem srdci bude velká radost, ale nepoběžíte bezstarostně svou cestou. Tu a tam zpomalíte krok, sáhnete do kapsy, a když se znovu ujistíte o svém pokladu, budete radostně pokračovat ve své cestě.

V době starozákonní bylo v táboře Izraelově na sta stanů, ale byl tam i jeden stan zcela odlišný od ostatních. Ve společných stanech jste mohli dělat co jste chtěli — jíst, nebo mít hlad, pracovat či odpočívat, radovat se, nebo být smutní, být hluční či chovat se zcela tiše. Avšak jeden stan vzbuzoval úctu i hrůzu. Do ostatních stanů jste směli vejít nebo je opustit s hlasitým hovorem a veselým smíchem, ale jakmile jste se blížili k tomuto zvláštnímu stanu, instinktivně jste šli tiše a když jste došli až k němu, sklonili jste uctivě a tiše hlavu. Nikdo se ho nesměl beztretně dotknout a jestliže tak někdo učinil — člověk či zvíře, byl potrestán smrtí. Co bylo tak zvláštního na tomto stanu? Byl to chrám živého Boha. Tento stan se velmi málo lišil od ostatních, protože byl z obyčejného materiálu, ale veliký Bůh si v něm vybral svůj příbytek.

Máte představu, co se stalo při vašem obrácení? Bůh vstoupil do vašeho srdce a učinil z něho svůj chrám. V době Starého zákona Bůh bydlel v chrámě z kamene, dnes sídlí v chrámě, který je tvořen živými věřícími. Jak hluboká zbožnost naplní náš život, když uvidíme, že Bůh si učinil v našem srdci svůj příbytek. Zmizí veškerá lehkomyšlnost, nerozvážnost a sebeláska, když poznáme, že jsme chrám Boží a že Duch Boží přebývá v nás. Porozuměl jsi skutečně tomu, že kamkoli jdeš, zároveň jde i svatý Boží Duch, který sídlí v tobě? Neneseš s sebou jen Bibli nebo správné učení o Bohu, ale samého Boha.

Důvodem proč mnozí křesťané neokoušejí moc Ducha i když skutečně sídlí v jejich nitru je, že k němu nemají úctu. Postrádají této úcty, protože nevidí skutečnost jeho přítomnosti. Tato pravda tu je, ale oni ji nevidí. Proč někteří křesťané žijí vítězným životem, zatímco druzí procházejí samými porážkami? Tento rozdíl nespočívá v přítomnosti nebo nepřítomnosti Ducha, protože on sídlí v srdci každého Božího dítěte, ale v tom, že někteří jsou si vědomi, že se usídlil v jejich srdci, — zatímco druzí nikoli. Pravé zjevení o skutečném příbytku Ducha svatého učiní dokonalou proměnu v životě každého křesťana.

Naprostá vláda Kristova. »Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého, jež přebývá ve vás, kteréhož máte od Boha a nejste sami svoji? Neboť koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem i duchem vašim ...« / 1. Kor. 6:19—20 /. Tento verš nás vede kousek dále: jestliže jsme objevili, že jsme Božím příbytkem, musí následovat naše naprosté poddání se Bohu. Jakmile poznáme, že jsme chrámem Božím, poznáme, že nejsme sami svoji. Po zjevení následuje zasvěcení. Rozdíl mezi vítězíci a poraženými křesťany není v tom, že Duch svatý má příbytek v jedněch a v druhých nikoli, ale že někteří vědí o jeho přebývání, kdežto druzí ne. Pak je samozřejmé, že jedni jsou si vědomi toho, že jejich život je

Božím vlastnictvím, kdežto druzí jsou dosud svými pány.

Zjevení je prvním krokem ke svatosti, zasvěcení je krokem druhým. Jako nastal v našem životě určitý den obrácení, tak musí přijít i den, kdy se cele oddáme vládě Pána Ježíše Krista. Může se stát, že Bůh bude chtít zkusit skutečnost našeho zasvěcení, ale ať je to tak či ne, tento den musí bezpodmínečně nastat, den, kdy vše podřídíme jemu; sebe, své rodiny, svůj majetek i svůj čas. Vše, co jsme i co máme se stává jeho vlastnictvím a je od tohoto dne naprosto jemu k dispozici. Od tohoto dne nejsme svými pány, ale jen správci. Dokud není v našem nitru dokonale upevněna vláda Ježíše Krista, nemůže v nás Duch svatý plně působit. Nemůže účinně řídit náš život, dokud mu nesvěříme veškerou kontrolu nad sebou. Dokud ho neučiníme naprostým Pánem nad naším životem, je v nás sice přítomen, ale nemůže být mocný. Moc Ducha je tím oslabena.

Žiješ pro Pána nebo pro sebe? Snad je to příliš všeobecná otázka, proto mi dovolu, abych byl konkrétnější. Existuje něco, co Bůh od tebe žádá a co mu nechceš dát? Je nějaké dohadování mezi jím a tebou? Duch svatý nemůže vytvořit život z Krista v srdci věřícího, dokud neztichne veškeré odmlouvání a není mu poskytnuta naprostá převaha.

Jistý můj přítel Američan, nyní žijící s Pánem, budeme mu říkat Pavel, se od svého mládí těšil, že bude jednou »Dr. Pavel.« Už jako malý chlapec snil o tom, jak půjde na universitu studovat filosofii. Potom konečně nastane ten vytoužený den, kdy mu budou lidé říkat »doktore Pavle.« Pán Ježíš jej však spasil, povolal ke kázání evangelia a v krátké době se stal kazatelem velkého sboru. Zároveň však pokračoval ve svém studiu a získal doktorát. Studoval s výborným prospěchem a jako kazatel měl úspěch a přece nebyl spokojeným člověkem. Byl křesťanem, ale jeho život se nepodobal Kristu. Duch Boží byl v něm a přece se neradoval z jeho přítomnosti, ani neokoušel jeho moc. »Jsem kazatelem evangelia a spravuji sbor. Napomínám členy svého sboru, aby milovali Boží Slovo, ale sám je opravdu nemiluji. Vybízím je k modlitbě, ale sám nemám příliš chuti se modlit. Říkám jim, že mají žít posvěceným životem, ale můj vlastní život není posvěcený. Napomínám je, aby nemilovali svět, a i když se světa navenek straním, přece ho má srdce dosud velmi miluje.« Ve své nesnázi prosil Pána, aby mu dal pocítit moc Ducha přebývajícího v něm. Modlil se po celé měsíce, ale odpověď nepřicházela. Potom se postil a znovu snažně prosil Pána, aby mu ukázal příslušnou překážku. Zakrátko přišla následující odpověď: »Toužím po tom, abys poznal moc mého Ducha, ale tvé srdce se upíná k něčemu, co si pro tebe nepřeji. Všechno jsi mi dal kromě jediné věci, a to je tvá touha být doktorem filosofie.« Nuže, tobě i mně by snad bylo lhostejné, budou-li nám lidé říkat »pan Pavel« nebo »doktor Pavel,« ale pro něho to byla životní touha. Snil o tom od dětství a snažil se o to po celou dobu svého jinošství a nyní měl tuto věc, které si nade vše cenil, téměř na dosah ruky. Vždyť během dvou krátkých měsíců bude hotov! Proto se s Pánem domlouval: »Bude to pro mne něco zlého, stanu-li se doktorem filosofie? Nepřinese to větší slávu tvému jménu, bude-li tvé evangelium hlásat Dr. Pavel a ne jen prostý Pavel?« Bůh nemění svůj úmysl, a tak veškeré rozumové uvažování pana Pavla nezměnilo slovo Páně. Vždy, když se modlil za tuto věc, obdržel stejnou odpověď. Když nepomohlo dohadování, začal slibovat. Slíbil, že vykoná to a to, jestliže mu Pán dovolí promovat na doktora. Pán ani tehdy neustoupil od svého rozhodnutí. Pan Pavel zatím stále více toužil zakusit plnost Ducha svatého. Tento stav trval ještě dva dny, až přišla konečná zkouška.

Byla sobota a pan Pavel připravoval kázání na příští den, ale i když se snažil, nevěděl o čem hovořit. Celoživotní touha byla na dosah, ale Bůh mu ujasnil, že se musí rozhodnout buď pro moc, kterou by získal doktorským titulem nebo pro Božího Ducha, který by uchvátil jeho život. V ten večer se podřídil. »Pane, chci být po celý život prostým Pavlem a toužím okoušet moc Ducha svatého ve svém životě.« Potom vstal od modlitby a napsal dopis zkušební komisi

a žádal prominutí, že se nedostaví v pondělí ke zkoušce a uvedl důvod svého rozhodnutí. Potom se odebral na odpočinek velmi šťasten, ale bez nějaké zvláštní zkušenosti. Následujícího jitra pověděl lidem ve svém sboru, proč poprvé během šesti let nemá připravené kázání. Pán požehnal tomuto svědectví více než kterémukoli z jeho nejpečlivějších kázání a od té doby mu Bůh žehnal a dával mu pociťovat zcela novým způsobem, že je jeho majetkem. Od tohoto dne věděl, co to znamená oddělit se od světa netoliko na povrchu, ale hluboko v srdci a denně zakoušel požehnanou přítomnost a moc Ducha sv.

Bůh čeká, že se s ním přestaneme dohadovat. U pana Pavla to byla otázka doktorského diplomu a u nás to může být něco úplně jiného. Naše naprosté odevzdání se Pánu bývá závislé od nějaké zvláštní věci, kterou si Bůh přeje. Musí ji mít, protože musí mít všechno, co je naše. Velmi na mne zapůsobilo, co napsal ve svém životopise jeden z vůdců našeho národa: »Nechci nic pro sebe, ale vše jen pro svůj národ.« Může-li si člověk ze světa přát všechno pro svůj národ a nic pro sebe, dokážeme i my říci našemu Bohu: »Pane, pro sebe nechci nic. Chci vše jen pro tebe. Chci jen to, co ty chceš a netoužím po ničem, co není v souhlasu s tvou vůlí.« Teprve když zaujmeme postavení služebníka, stane se On Pánem. Nežádá na nás, abychom se zasvětili jeho věci, ale chce, abychom se podrobili jeho vůli. Chceš i ty, co chce On?

Jiný můj přítel se také domlouval s Pánem, stejně tak, jak to dělal pan Pavel. Ještě před svým obrácením se zamiloval a jakmile dosáhl spasení, snažil se získat pro Pána i svou dívku. Avšak ta nechtěla mít nic společného s duchovními věcmi. Pán mu jasně ukázal, že musí přerušit přátelství s touto dívkou. Měl ji však velice rád, a proto se vyhnul tomuto příkazu a sloužil Pánu dál, získáváje duše pro něho. Pocítil však potřebu svatosti a začal si uvědomovat, že pro něho nastávají temné dny. Prosil o plnost Ducha svatého a moc žít posvěcený život, ale zdálo se mu, že Pán neustále jeho prosbu přehlíží. Jednoho dne měl kázat v jiném městě a mluvil na slova Žalmu 73:25: »Kohož bych měl na nebi krom tebe? A mimo tebe v žádném libosti nemám na zemi.« Po návratu domů šel do modlitební hodiny, kde jakási sestra četla týž verš, aniž věděla, že podle něho kázal. Po přečtení se ptala: »Můžeme opravdu říci: »mimo tebe v žádném libosti nemám na zemi?« Tento verš mocně na něho zapůsobil. Musel si přiznat, že nemůže pravdivě tvrdit, že nemá v žádném libosti na nebi ani na zemi mimo Pána. Tehdy poznal, že zálež! na jeho ochotě vzdát se dívky, kterou má rád. Pro někoho by to snad nebylo mnoho, ale pro něho to bylo vším. Proto se začal s Bohem dohadovat: »Pane, půjdu rád do Tibetu a budu ti tam sloužit, když mi dovolíš oženit se s tou dívkou.« Zdálo se však, že Pán klade větší důraz na jeho vztah k dívce, než na cestu do Tibetu a žádné dohadování nezměnilo, co si Bůh přál. Tak uběhlo několik měsíců, a když jednoho dne mladý muž opět snažně prosil o plnost Ducha svatého, Pán ukázal na tutéž věc. Tentokrát však Bůh zvítězil a mladík, vzhlížeje k němu pravil: »Nyní, Pane, mohu pravdivě říci: »Kohož bych měl na nebi kromě tebe? A mimo tebe v žádném libosti nemám na zemi.« A to byl pro něho počátek nového života.

Hříšník, jemuž bylo odpuštěno, je jiný než hříšník bez odpuštění a posvěcený křesťan je zcela jiný než neposvěcený. Kéž nás Pán dovede ke konečnému rozhodnutí týkajícího se jeho vlády nad námi. Poddáme-li se cele jemu a toužíme-li, aby v nás začal žít Duch svatý, nesmíme očekávat nějaké zvláštní pocity nebo nadpřirozené projevy. Budeme na něho vzhlížet a chválit ho za to, co s námi učinil. Můžeme mu s důvěrou děkovat za to, že Boží sláva naplnila chrám. »Což nevíte, že jste chrámem Božím a Duch Boží ve vás přebývá?« »Nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, jenž ve vás přebývá a kteréhož máte od Boha?«

9. VÝZNÁM A CENA 7. Kap. Ep. ŘÍMANŮM.

Musíme se nyní vrátit ke studiu ep. Římanům. Přestali jsme na konci šesté kapitoly, abychom mohli uvažovat o dvou na sobě závislých věcech, tj. o Božím věčném plánu s námi, jehož cílem je naše chození s ním a o Duchu svatém, který je pro nás zdrojem síly k dosažení tohoto cíle. Dostáváme se nyní k 7. kap., o níž mnozí tvrdí, že je zbytečná. Snad by tomu tak bylo, kdyby křesťané věděli, že staré stvoření je poraženo křížem Kristovým a že jeho zmrtvýchvstání přineslo zcela nové stvoření. Kdybychom tuto skutečnost »znali« a »uvědomovali si ji« a »jednali« podle toho, pak bychom tuto kapitolu nepotřebovali.

Jiným se zase zdálo, že tato kapitola je na nesprávném místě. Umístili by ji snad mezi pátou a šestou kapitolu. Po šesté kapitole jde vše tak dokonale a hladce, když najednou přichází duchovní pokles a výkřik: »Bídny já člověk!« Může být něco protichůdnějšího? Někteří tvrdí, že ap. Pavel zde mluví o své zkušenosti z doby před obrácením. Musíme však přiznat, že popisovaná zkušenost není křesťanova a přesto je dost křesťanů, kteří ji mají. Co nám tedy chce povědět tato kapitola?

6. kap. Římanům pojednává o svobodě od hřícha. 7. kap. se zabývá svobodou od zákona. V 6. kap. nám Pavel praví, jak můžeme být osvobozeni od hřícha a my zjišťujeme, že to je vše, co je požadováno. 7. kap. nás též učí, že osvobození od hřícha nestačí, ale že potřebujeme znát i osvobození od zákona. Nejsme-li dokonale osvobozeni od zákona, neznáme plné vysvobození z hřícha. Jaký je však rozdíl mezi osvobozením od hřícha a osvobozením od zákona? Všichni chápeme cenu toho prvního. Kde však je naše potřeba druhého? Abychom si toho opravdu vážili, musíme porozumět, co je zákon a jakou má pro nás cenu.

Tělo a pád člověka. 7. kap. Řím. je pro mne novým poučením. Je mi v ní ukázáno, že jsem v »těle« / Řím. 7:5 /, že jsem »tělesný« / 7:14 / a že »nepřebývá ve mně, to jest v těle mém nic dobrého« / 7:18 /. Toto se nevztahuje jen na hřích. Vztahuje se to i na otázku, jak se líbit Bohu. Nezabýváme se zde jen samotným hříchem, ale i člověkem v jeho tělesnosti. To poslední v sobě zahrnuje první, ale vede nás o krok dále a ukazuje na to, že v tomto stavu jsme zcela bezmocní a že »ti, kteří jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou« / Řím. 8:8 /. Jak jsme na to přišli? Bylo nám to ukázáno pomocí zákona.

Vraťme se však zpět a pokusme se popsat to, co je pravděpodobně častou zkušeností. Je dosti křesťanů, i když opravdu spasených přesto svázaných hříchem. Neznamená to, že jsou neustále pod mocí hřícha, ale jsou jisté hříchy, které je soustavně zadržují, takže se jim opět a opět poddávají. Jednoho dne však slyší pravé poselství evangelia: že Pán Ježíš umřel, aby nás nejen očistil od hříchů, ale aby zahrnul ve svou smrt i nás hříšné lidi. Proto se nezabýval jen naším hříchem, proviněním, ale i námi. Tu člověk prohlédne a pozná, že i on byl ukřižován s Kristem. Toto zjevení je následováno dvěma věcmi. Za prvé člověk vidí, že umřel a vstal z mrtvých s Pánem, za druhé, uvědomiv si, že Pán má na něho právo, oddá se Bohu jako ten, kdo znovu ožil. Vidí, že nemá na sebe právo a to je počátek krásného křesťanského života, plného chvály. Potom začne uvažovat: »Umřel jsem s Kristem, vstal jsem s ním z mrtvých a odevzdal jsem se navždy jemu. Nyní, když On udělal pro mne tak mnoho, musím i já udělat něco pro něho. Chci se mu líbit a konat jeho vůli.« Tak člověk po kroku zasvěcení hledá poznání jeho vůle a snaží se ho poslouchat. Najednou však učiní zvláštní objev. Myslel si, že může činit Boží vůli a že ji miluje, ale postupně zjišťuje, že ji ne vždy miluje. Někdy dokonce cítí odpor k jejímu plnění a často zjišťuje, že právě když se snaží ji plnit na to nestačí. Pak pochybuje o své zkušenosti. Ptá se sám sebe: »vím opravdu, že jsem spasen? Ano! Uvědomuji si to? Vydal jsem se skutečně jemu? Vzal jsem zpět své zasvěcení se jemu? Nikoli! Co se tedy se mnou děje?« Čím víc se člověk snaží konat Boží vůli, tím méně se mu to daří. Konečně dospěje k závěru, že Boží vůli vlastně nikdy nemiloval a prosí Boha o touhu a sílu tak činit.

Vyzná svou neposlušnost a slibuje, že již nikdy nebude neposlušný. Jen povstane od modlitby a už opět klesá; ještě než dospěje k vítězství, je si už vědom své porážky. Pak si říká: »Snad mé konečné rozhodnutí nebylo zcela dostačující. Tentokrát bude už konečné!« Zase se snaží, jak nejvíce může, ale zjistí, že jeho porážka je ještě větší, než byla před rozhodnutím. Nakonec však opakuje slova ap. Pavla: »Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně / to jest v těle mém / dobré. Nebo chtění hotové mám, ale vykonati dobrého, tohoť nenalézám. Nebo nečiním toho dobrého, což chci, ale činím to zlé, čehož nechci« / Řím. 7:18—19 /.

Čemu učí zákon. Mnozí křesťané náhle získají zkušenost 7. kap. Řím., aniž by věděli proč. Myslí si, že zcela stačí ep. Řím. 6 a zdá se jim, že uchopí-li se této kapitoly, nemůže u nich být už řeč o pádu a ke svému největšímu překvapení se octnou v 7. kap. Jak to vysvětlíme?

Nejprve nám musí být jasné, že smrt s Kristem, jak je popsána v 6. kap. zcela stačí uspokojit vše, co potřebujeme. V 6. kap. vysvětlení smrti a toho, co z ní vyplývá ještě není plné, dosud neznáme pravdu zachycenou v kap. 7., která nám vysvětluje a činí pro nás skutečným výrok 6:14: »Nebo hřích nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod zákonem, ale pod milostí.« Překážka je v tom, že nemáme dosud osvobození od zákona. Co tedy znamená zákon? Milost znamená, že Bůh činí něco pro mne; zákon znamená, že něco je konáno pro Boha. Bůh má určité, svaté, a spravedlivé požadavky, které vkládá na mne — to je zákon. Když tedy zákon znamená, že Bůh žádá ode mne plnění určitých jeho požadavků, osvobození od zákona značí, že Bůh to už ode mne nepožaduje, ale že to splní sám. Zákon je, když Bůh žádá na mně, abych konal něco pro něho, kdežto osvobození od zákona znamená, že Bůh mne z této práce vyřazuje a že, pln milosti, činí ji sám. Já: »tělesný člověk« dle 7:14 nemusím nic konat pro Boha — to je osvobození od zákona. Překážka obsažená v 7. kap. Řím. je, že tělesný člověk se snaží konat něco pro Boha. Jakmile se snažíte zalíbit se takto Bohu, stavíte se sami pod zákon a zkušenost, o níž se mluví v 7. kap. Řím. se stává i vaší. Chceme-li tomu porozumět, musíme si uvědomit, že chyba nespočívá v zákoně. Pavel praví: »Zákon zajisté svatý, a přikázání svaté a spravedlivé a dobré jest« / Řím. 7:12 /. Ne, v zákoně není nic nesprávného, ale ve mně je rozhodně něco špatného. Požadavky zákona jsou oprávněné, ale osoba, na kterou se vztahují, je neoprávněná. Chyba není v tom, že požadavky zákona jsou nesprávné, ale já nejsem schopen jim dostát. Je správné, že vláda žádá abych zaplatil 100 liber, ale všechno by bylo velice špatné, kdybych měl na zaplacení této částky pouze 10 šilinků.

Jsem člověk »prodaný hříchu« / Řím. 7:14 /. Hřích má nade mnou vládu. Dokud si mne nevšimáte, vypadám jako zcela dobrý člověk. Teprve když chcete, abych něco *vykonal*, vyjde na světlo má hříšnost. Máte-li neohrabaného sluhu a sedí-li tiše, jeho neohrabanost není vidět. Je pravda, když celý den nic nedělá, není vám k užitku, ale alespoň nenatropí škodu. Když mu však řeknete: »Pojď a nelenoš celý den! Vstaň a dělej něco!« Začínají starosti. Když vstává, převrhne židli, po několika krocích zakopne o stoličku a potom upustí drahocennou vázu, kterou podává. Nepožadujete-li od něho nic, nikdy si nevšimnete jeho nemotornosti, ale jakmile něco chcete jeho neobratnost se ihned projeví. Požadavky byly správné, ale muž, kterého se týkají byl špatný. Když seděl tiše, byl stejně nemotorný, jako když pracoval. Teprve vaše požadavky ukázaly jeho skrytou nemotornost, ať pracoval či ne.

Všichni jsme od přirozenosti hříšníci. Když Bůh od nás nic nechce, všechno vypadá velice dobře, avšak jakmile něco od nás požaduje, je to příležitost v níž se projeví naše hříšnost. Zákon způsobuje, že naše slabost se projeví. Dokud mne necháte v klidu sedět, vypadám, že jsem zcela v pořádku. Když něco ode mne žádáte, jistě to pokazím, a jestliže mi svěříte druhou věc, zkazím i to. Když svatý zákon něco žádá od hříšného člověka, jeho hříšnost se plně projeví.

Bůh ví, kdo jsem a ví, že od hlavy až k patě jsem plný hřícha. Ví, že jsem vtělená slabost a že nedovedu nic vykonat. Potíží je v tom, že já to nevím. Přiznávám, že všichni lidé jsou hříšníci a že tedy i já, ale zdá se mi, že nejsem tak beznadějný hříšník jako ti druzí. Bůh nás všechny musí přivést až k bodu, kdy uvidíme, že jsme naprosto slabí a bezmocní. Zatím, i když to tvrdíme plně tomu nevěříme a Bůh nás musí přesvědčit, že tomu tak skutečně je. Kdyby nebylo zákona, nikdy bychom nepoznali, jak jsme slabí. Pavel k tomu dospěl. Jasně nám ukazuje, když v 7:7 praví: »Hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, aby hříchem byla, by byl zákon neřekl: Nepožádáš!« Ať prožíval jakékoli zkušenosti s ostatním zákonem, bylo to desáté přikázání, které doslovně přeloženo zní: »Nebudeš si přát« a to ho zasáhlo. Tady se setkal s úplnou porážkou své vlastní nemožnosti.

Čím více se snažíme dodržet zákon, tím více se projevuje naše slabost a více rozumíme 7. kap. Nakonec nám musí být zcela jasné, že jsme beznadějně slabí. Bůh to věděl, kdežto my ne a proto na nás dopustil různé bolestné zkušenosti, abychom poznali tuto skutečnost. Potřebujeme mít bezesporný důkaz své slabosti. Proto nám Bůh dal zákon. Můžeme tedy prohlásit s veškerou úctou, že nám Bůh nedal zákon proto, abychom ho dodrželi, ale proto, abychom ho porušili! Věděl, že zákon nedovedeme dodržet. Jsme tak ubozí, že od nás nežádá ani žádný důkaz přízně, ani na nás neklade požadavky. Nikdy se žádný člověk nezalíbil Bohu prostřednictvím zákona. Nikde v Novém zákoně se nemluví o lidech víry, že by zachovávali zákon. Je tam však řečeno, že zákon byl dán, aby mohlo vzniknout přestoupení. »Zákon pak vkročil mezi to, aby se rozhojnil hřích« / 5:20 /. Zákon byl dán proto, abychom se stali porušovateli zákona. Není pochybnosti o tom, že jsem v Adamovi hříšníkem. »Hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon; — bez zákona zajisté hřích mrtev jest — ale když přišlo přikázání, hřích ožil a já umřel« / Řím. 7:7—9 /. Právě zákon ukazuje naši pravou povahu. Naneštěstí jsme tak domýšliví, že se pokládáme za silné a proto Bůh musí na nás seslat něco, čím by nás zkusil a ukázal nám naši slabost. Konečně to vidíme a vyznáváme: »jsem hříšníkem skrz naskrz a sám od sebe nemohu činit to, co se líbí Bohu.«

Ne, zákon nebyl dán proto, abychom ho dodrželi. Byl nám dán při plném vědomí, že ho porušíme, a když jsme ho naprosto nedodrželi a vidíme svou naprostou bídu, splnil své poslání. On je našim učitelem a přivádí nás ke Kristu.

Kristus konec zákona. V 6. kap. Řím. vidíme, jak nás Bůh vysvobodil od hříchu. V 7. kap. vidíme, jak nás osvobozuje od zákona. V 6. kap. je nám ukázána cesta vysvobození z hříchu na příběhu pána a jeho otroka a v 7. kap. vidíme osvobození od zákona na dvou manželech jediné ženy. Příbuznost mezi hříchem a hříšníkem je totéž, jako spojení mezi manželem a manželkou.

Nejprve věnujme pozornost 7:1—4, kde Pavel ukazuje na naše vysvobození ze zákona. Je tu jedna žena a dva manželé. Žena je ve velmi obtížné situaci. Může být manželkou jednoho z těchto dvou, ale na neštěstí je provdána za toho méně žádoucího. Nechybujme však v úsudku: Muž, za něhož je žena provdána, je velmi dobrý člověk. Chyba ale spočívá v tom, že manžel a manželka se k sobě naprosto nehodí. On je ten nejzvláštnější člověk, do puntíku přesný, ona je zase lehkomyšlná. U něho je všechno určité a takové, jaký je sám, zatím co ona bere vše tak, jak to přijde. Jak může vládnout štěstí v takovém domově? A potom, tento manžel jde ve všem velice do důsledků. Neustále něco od manželky žádá. A přece na něm nelze najít chybu, protože jako manžel má právo na své požadavky přesně dle zákona. U muže není nic nesprávného, ani jeho požadavky, chyba spočívá v tom, že jeho manželka není sto je splnit. Ti dva se naprosto nemohou shodnout, jejich povahy jsou úplně neslučitelné. Proto je ubohá žena ve velké nesnázi. Dobře ví, že často chybuje, ale žije-li s takovým manželem, vypadá to, že všechno co říká a dělá je nesprávné. Jaká naděje pro ni zbývá? Kdyby byla provdána za toho druhého muže, všechno by bylo v pořádku. Je stejně přesný jako její manžel, ale stejně

tak velmi pomáhá. Velice ráda by se za něho provdala, ale její manžel dosud žije. Co má dělat? Zákon ji poutá k svému manželu a dokud nezemře, nemůže se za druhého provdat.

Tento příklad není můj, ale apoštola Pavla. První manžel je zákon, druhý manžel je Kristus a ženou jsi ty. Zákon mnoho žádá, ale nenabízí pomoc pro splnění požadavků. Pán Ježíš žádá také mnoho, ba ještě více / Mat. 5:21—48 /, ale to, co od nás požaduje, zároveň v nás i plní. Zákon má své požadavky a nepomůže nám při jejich plnění. Kristus na nás klade rovněž své požadavky, ale sám v nás plní vše, co na nás žádá. Není se co divit, že žena touží po osvobození od prvního manžela, aby se mohla vdát za druhého. Její jediná naděje spočívá však ve smrti prvního manžela, ale on pevně lpí na životě. »Dokud nepomine nebe i země, jediná literka aneb jediný puntík nepomine ze zákona, až se všechny věci stanou« / Mat. 5:18 /.

Zákon vytrvá po celou věčnost. Když zákon nikdy nepomine, jak mohu být spojen s Kristem? Jak se mohu provdat za druhého muže, odmítá-li první zemřít? Existuje jen jediné východisko! Nechce-li on zemřít, zemřu tedy já, a pak je manželství rozvázáno. To je Boží způsob, jak nás osvobodit od zákona. Místo, kterého je třeba si podrobněji všimnout, je tato část 7. kap. Řím.

3—4. Verše 1.—3. ukazují, že manžel by měl zemřít, ale ve 4. verši vidíme, že ve skutečnosti umírá žena. Zákon nepomíná, ale já pominu a smrtí jsem osvobozen od zákona. Uvědomme si jasně, že zákon nemůže nikdy pominout. Boží spravedlivé požadavky trvají věčně a teprve, když umřu, zákon ztratil na mne právo. Nemůže mne následovat za hrob.

V našem osvobození od zákona se uplatňuje stejný postup jako při našem vysvobození ze hříchu. Když zemřu, hřích, můj dosavadní pán, žije dál, ale nad svým otrokem má moc jen ke hrobu a ne dále. Pokud žiji, může chtít, abych udělal sto a jednu věc, ale jakmile jsem mrtev, poroučí nadarmo. Jsem zbaven navždy jeho krutovlády. Tak je tomu i se zákonem. Dokud žena žije, je připoutána k manželovi, ale jakmile smrt přetrhne manželské pouto, je zbavena povinností vůči svému manželu. Zákon může mít dosud vůči mně své požadavky, ale jeho schopnost vynutit je již neexistuje.

Nyní je však důležitější otázka: »Jak umírám?« A na tu odpovídá drahocenné dílo našeho Pána: »Vy umrtveni jste zákonu skrze tělo Kristovo« / Řím. 7:4 /. Když Kristus umřel, jeho tělo bylo zlámáno, a protože Bůh mne umístil v něm, rovněž mé tělo bylo zlomeno / 1. Kor. 1:30 /. Když On byl ukřižován, byl jsem ukřižován s ním. K objasnění nám může pomoci ilustrace ze Starého zákona. Opona dělila svatyni od svatyně svatých a byli na ni vyšití cherubínové / 2. Mojž. 26:31 a 2. Paral. 3:14 /, jejich tváře / dle rozboru z Ezech. 1:10 / včetně tváře člověka, která představovala hlavu veškerého tvorstva / Žalm 8:4—8 /. V době starozákonní byl Bůh skryt za oponou a člověk byl před oponou. Směl hledět jen na oponu, ale ne za ni. Opona představovala tělo našeho Pána / Žid. 10:20 /. Také v době evangelia lidé viděli jen Pána ve vnější podobě. Nemohli vidět Boha který se v něm nacházel, až když jim to Bůh zjevil / Mat. 16:16—17 /. Když Pán Ježíš umřel, opona chrámová se roztrhla shora dolů / Mat. 27:51 /, jako by ji roztrhla Boží ruka, takže člověk mohl nahlédnout přímo do svatyně svatých. Od smrti Pána Ježíše se Bůh již neskrýval, ale snažil se zjevit sám sebe / 1. Kor. 2:7—10 /.

Co se stalo s cherubíny, když se roztrhla opona? Je pravda, že Bůh roztrhl oponu, ale cherubínové na ni zůstali, protože byli na ni vyšití. Nebylo možné roztrhnout oponu, ale je zachovat v celku. Když se opona roztrhla, byli roztrženi s ní. Při smrti Pána Ježíše Krista před Božíma očima umřelo i všechno stvoření. »Takž bratři, i vy umrtveni jste zákonu skrze tělo Kristovo.« Manžel ženy, o němž jsme hovořili, může být velmi zdravý a silný, ale když ona umře, ať od ní žádá cokoli, na ni to nepůsobí. Smrt ji osvobodila od manželských požadavků. Byli jsme v Pánu Ježíši když zemřel a jeho zahrnující smrt nás navždy osvobodila od zákona.

Náš Pán však nezůstal v hrobě. Třetího dne opět vstal a tehdy jsme vstali i my. Tělo Páně nemluví jen o smrti, ale i o zmrtvýchvstání, protože jeho zmrtvýchvstání bylo tělesné. Tak »skrže tělo Kristovo,« nejsme jen »umrtvení zákonu,« ale živi Bohu.

Boží účel našeho zapojení v Krista nebyl negativní, ale slavně kladný »abyste byli jiného« / Řím. 7:4 /. Smrt roztrhla staré manželské pouto a žena, která si zoufala nad neustálými požadavky bývalého manžela, jež jí však ani prstem nepomohl v jejich vykonávání, je nyní volná a smí se provdat za druhého muže, který jí dává sílu splnit vše, co od ní žádá.

A jaký je výsledek tohoto nového spojení? »Abychom nesli ovoce Bohu« / 7:4 /. Prostřednictvím Krista pošetilá a hříšná žena zemřela, ale jsouc s ním spojena ve smrti, je s ním spojena i ve zmrtvýchvstání a v moci vzkříšeného života přináší ovoce Bohu. Zmrtvýchvstalý život Pána Ježíše v ní jí dává schopnost splnit veškeré požadavky svatosti, které na ni Bůh klade. Boží zákon není zrušen: – je dokonale naplněn, protože zmrtvýchvstalý Pán žije nyní svůj život v ní a Jeho život se vždy dobře líbí Otcí.

Co se děje, když se žena vdá? Nemá už své vlastní jméno, ale jméno manželovo a nedělí se s ním jen o jeho jméno, ale i o jeho majetek. Tak je tomu, když jsme spojeni s Kristem. Náležíme-li jemu, pak všechno, co je jeho, stává se i naším a ze zdrojů jeho nekonečných bohatství jsme schopni splnit všechny jeho požadavky. *Náš konec je Božím počátkem.* Nyní, když jsme probrali dogmatickou stránku této otázky, musíme přijít ještě k praktickým výsledkům. Chvíli se zdržíme u záporného pohledu a v následující kapitole u kladného. Co znamená pro denní život být osvobozen od zákona? To znamená, že od nynějška nekonám nic pro Boha. Nikdy se již nesnažím líbit se jemu. »Jaké je to učení!« zvoláte. »Jak strašné bludařství! Jistě to tak nemyslíte!« Vzpomeňte si však, že jakmile se snažím líbit se Bohu »v těle,« okamžitě se stavím pod zákon. Přestoupil jsem zákon a zákon za to určuje trest smrti. Rozsudek byl vykonán a — mé tělesné »já« / Řím. 7:14 / bylo osvobozeno od veškerých požadavků — Boží zákon dosud trvá, ale nyní platí nové přikázání,« jež je, díky Bohu, nekonečně přesnější než staré. Jeho požadavky jsou splněny, protože je plní Kristus. Kristus ve mně koná to, co se líbí Bohu. »Přišel jsem... naplnit / zákon /« — jsou jeho vlastní slova / Mat. 5:17 /. Proto Pavel na základě zmrtvýchvstání může říci: »S bázni a třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své« / Fil. 2:12 /.

Bůh pracuje v nás. Osvobození od zákona neznamena, že jsme vysvobozeni od plnění Boží vůle a už vůbec ne, že žijeme protizákonně. Právě naopak! Jsme naprosto přesvědčeni, že na to sami nestačíme a proto se již nesnažíme zalíbit se Bohu na základě našeho starého člověka. Jsme zoufalí sami nad sebou a tak ustává naše snažení a vkládáme veškerou svoji naději v Pána Ježíše, aby mohl ukázat svůj zmrtvýchvstalý život v nás.

Dovolte, abych vám k tomu dal příklad z mé rodné země. V Číně existují nosiči, kteří unesou 120 kg soli a někteří i 250 kg. Přejde však člověk, který unese jen 120 kg, ale má před sebou náklad vážící 250 kg. Ví dobře, že to neunes a je-li moudrý, řekne: »Na to nesáhnu!« Ale v povaze každého člověka je touha snažit se, a i když to nemůže unést, přece se snaží. Jako hoch jsem se zájmem pozoroval deset až dvacet těchto mužů, jak šli a snažili se, i když každý z nich věděl, že na to nestačí. Nakonec se toho vždy musel vzdát a ustoupit schopnějšímu. I pro nás bude lépe, když se svého snažení vzdáme co nejdříve, protože dokud si děláme nárok na tento úkol, není v nás místo pro Ducha svatého. Jestliže však řekneme: »Nezvládnou to, ale věřím, že ty to učiníš za mne,« zjistíme, že nás povede někdo mocnější než my. V roce 1923 jsem se setkal se známým kanadským evangelistou. Na cestě domů jsem se zmínil o věcech, o nichž s vámi hovořím, a najednou mi řekl: »Nyní se málokdy hovoří o 7. kap. ep. Římanům a člověku to dělá dobře, když o ní opět slyší. Den, kdy jsem byl osvobozen

od zákona, byl pro mne nebem na zemi. I když jsem byl roky křesťanem, neustále jsem se více snažil líbit se Bohu, ale čím více jsem se snažil, tím větší neúspěch jsem měl. Hleděl jsem na Boha jako na největšího věřitele ve vesmíru avšak zjistil jsem, že nejsem schopen splnit ani nejmenší z jeho požadavků. Když jsem jednoho dne četl Řím. 7. náhle mne osvítilo světlo a viděl jsem, že jsem nejen osvobozen z hříchu, ale i svobodný od zákona. Udiven jsem vyskočil a pravil: »Opravdu, Pane, nemáš vůči mne žádných požadavků? Pak ani já sám nemusím pro Tebe nic dělat!«

Boží požadavky se nezměnily, ale my sami nejsme povinni je plnit. Díky Bohu, že On je zákonodárce na trůně i plnitel zákona sídlící v mém srdci. On dal zákon a sám ho i zachovává. On klade požadavky a On je též plní. Můj přítel mohl radostí skákat a volat, když shledal, že sám nemusí nic činit, a každý, kdo učiní stejný objev, smí jednat podobně. Pokud se snažíme sami něco dělat, On nemůže konat nic. Právě pro toto naše snažení padáme a znovu padáme. Bůh nám chce ukázat, že sami nemůžeme dělat absolutně nic a naše zklamání a rozčarování nikdy nepřestane, dokud to plně nepochopíme.

Jeden bratr, který se snažil vybojovat vítězství vlastní silou mi řekl: »Nevím, proč jsem tak slab.« »Chyba je v tobě,« odpověděl jsem. »Jsi příliš slabý pro plnění Boží vůle, ale necítíš, že nemáš sílu aby ses úplně vyhnul všemu zlému. Nejsi ještě dostatečně slabý. Až poznáš svou naprostou bezmocnost a budeš přesvědčen o tom, že nemůžeš vůbec nic dělat, potom Bůh vykoná všechno sám.« Všichni se musíme dostat tak daleko, až řekneme: »Pane, jsem neschopen konat něco pro tebe, ale důvěřuji ti, že ty konáš ve mně všechno sám.«

Bydlel jsem jednou v Číně s dvaceti bratry v domě, kde jsme neměli možnost se doma koupat a tak jsme denně chodili zaplavat si do řeky. Jednoho bratra chytla ve vodě křeč do nohy a najednou jsem viděl, jak rychle klesá pod vodu. Volal jsem na jiného bratra, dobrého plavce, aby pomohl. Ten si k mému velkému údivu mého volání nevšiml. Byl jsem zoufalý a vykřikl: »Cožpak nevidíš, že ten člověk se topí?« I ostatní bratři byli stejně tak rozčileni a hlasitě na něho volali. Náš dobrý plavec se však ani nehnul. Chladně a soustředěně zůstal na svém místě a vypadalo to, že odkládá nemilý úkol. Mezitím křik tonoucího bratra slábl a jeho úsilí ochablo. V duchu jsem si říkal: »Nenávidím toho člověka! Když si uvědomím, že dovolí, aby se před jeho očima utopil bratr a nepřispěchá mu na pomoc!« Když se ubožák opravdu topil, plavec se k němu dostal několika rychlými tempy a oba se dostali bezpečně na břeh. Jakmile jsem měl příležitost, řekl jsem mu svůj názor: »Nikdy jsem neviděl křesťana, který by tak miloval svůj život jako ty,« řekl jsem. »Uvědom si, kolik strachu bys uspořil tomuto bratrovi, kdybys o něco méně myslel na sebe a více na něho.« Plavec však rozuměl své věci líp než já. »Kdybych přišel dřív, byl by se mne tak pevně chytil, že bychom oba utonuli. Tonoucí člověk může být zachráněn teprve, když už je naprosto vyčerpán a přestane usilovat o svou záchranu.«

Vidíte? Teprve, když se vzdáme své záchraně, vezme nás Bůh do svých rukou. Čeká, až jsme na konci svého úsilí a nemůžeme pro sebe nic udělat. Bůh odsoudil vše, co náleží starému stvoření a přibil to na kříž. Tělo není k ničemu. Snažíme-li se konat něco ve vlastní síle, odmítáme tím ve skutečnosti Kristův kříž. Bůh prohlásil, že jsme hodni smrti. Uvěříme-li tomu skutečně a vzdáme se veškerého vlastního úsilí, pak dáme Božímu úsudku plně za pravdu. Kdykoli se sami snažíme plnit jeho vůli, popíráme tím prohlášení, jež učinil křížem o naší naprosté bezcennosti. Každé další úsilí je nepochopení Božích požadavků a neznalost zdroje toho, co potřebujeme.

Vidíme zákon a myslíme, že musíme splnit jeho požadavky. Musíme však pamatovat na to, že zákon sám je sice spravedlivý, avšak nemůže být dokonale naplněn nespravedlivou osobou. »Bídny já člověk« z ep. Řím. 7 se snaží splnit požadavky Božího zákona a v tom

spočívá jeho trápení. Neustálé opakování toho krat'oučkého slovíčka »já« v této kapitole je klíčem k jeho nemohoucnosti. »Nečiním / já / to dobré, což / já / chci, ale činím / já / to zlé, čehož / já / nechci« / 7:19 /. V mysli tohoto muže panovalo základní nepochopení. Myslel, že Bůh si přeje, aby plnil zákon a tak se snažil ho dodržet. Bůh však nic takového nechtěl. Jaký byl výsledek jeho úsilí? Shledal, že je daleko od toho, líbit se Bohu, dokonce že se mu nelíbí. Přes veškeré úsilí plnit vůli Boží, dělá to, o čem ví, že je pravým opakem jeho přání. *Děkuji Bohu*. 6. kap. Římanům pojednává o »tělu hřícha,« kdežto kap. 7. se zabývá »tělem smrti« / 6:6 a 7:24 /. V 6. kap. stojíme před jedinou otázkou je to hřích, a v 7. kap. máme před sebou jediné smrt. Jaký je rozdíl mezi tělem hřícha a tělem smrti? Pokud jde o hřích, je to všechno, co se Bohu nelíbí — mám tělo hřícha, to je tělo, jež je aktivně spojeno s hříchem. Vzhledem k Božímu zákonu, který vyjadřuje Boží vůli, mám tělo smrti. Mé aktivní spojení s hříchem činí z mého těla tělo hřícha a má neschopnost konat Boží vůli mění mé tělo v tělo smrti. Můj postoj je v podstatě kladný ke všemu špatnému, světskému a d'ábelskému, ale i ke všemu, co patří ke svatosti, nebi a Bohu se stavím naprosto negativně.

Zjistili jste tuto pravdu i ve svém životě! Nestačí jen ji objevit v Řím. 6. a 7. kap. Zjistili jste že vaše tělo je mrtvé pro plnění Boží vůle? Nemáte těžkosti, když mluvíte o světských věcech, ale jakmile se snažíte hovořit o Božích věcech je váš jazyk svázán. Není vám dobře, když se snažíte dělat něco pro Pána. Můžete dělat vše, jen ne jeho přání. V našem těle je něco, co nejde dohromady s Boží vůlí.

Co znamená smrt? Jasný obraz máme v dobře známém verši z 1. Kor. 11:30: »Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí.« Smrt je slabost nejvyššího stupně - slabost, nemoc, smrt. Smrt znamená naprostou slabost, jsi tak sláb, že už slabší být nemůžeš. Mrtvé tělo smrti vzhledem k Boží vůli znamená, že jsem tak slabý pro službu Bohu, tak neskonale slabý, že jsem v naprosté bezmocnosti. »Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti? volal Pavel a bude dobře tomu, kdo nařiká podobně jako on. Není lahodnější hudby pro Boží sluch než toto volání. Tento výkřik je ten nejduchovnější, kterého člověk může užít. Nařiká tak jen tehdy, když ví, že na nic nestačí a vzdává se dalšího úsilí. Než k tomu dospěl, při každém pádu učinil nové předsevzetí a znovu a znovu zdvojnásoboval své úsilí. Konečně objevil, že jeho úsilí k ničemu nevede a plný zoufalství volá: »Bídny já člověk!« Člověk, který se náhle probudí v hořícím domě, volá o pomoc a stejně volá i když si zoufá sám nad sebou. Zoufal sis už sám nad sebou nebo dosud doufáš, že budeš-li číst Slovo Boží a více se modlit, staneš se lepším křesťanem? Čtení Bible a modlitba není nic špatného, Bůh nás uchovej před tím, abychom si mysleli něco takového, ale je zcela chybné doufat, že toto nám pomůže k vítězství. Naše pomoc spočívá v tom, kdo je předmětem našeho čtení a modlitby. Naše důvěra musí spočívat jediné v Kristu. Naneštěstí »bídny člověk« neprojevuje jen svou bídu, ale zároveň klade i správnou otázku: »Kdo mne vysvobodí? Kdo? Dosud něco hledal, nyní jeho naděje spočívá jediné v něm. Dosud hledal v sobě samém řešení svých těžkostí, nyní hledá Spasitele. Nestaví už do popředí své vlastní úsilí, veškeré jeho očekávání se týká někoho jiného.

: Jak jsme dostali odpuštění hříchů? Bylo to snad pro naše čtení Božího Slova, modlitby a dávání almužen? Nikoli, zahleděli jsme se na kříž a uvěřili v dílo vykonané Pánem Ježíšem. Vysvobození hříchů stojí na tomtéž základě a ani s naším zalíbením se Bohu to není jiné. Chceme-li odpuštění, zahledíme se na něho, jak visí na kříži a toužíme-li po osvobození z hřícha a po plnění Boží vůle, hledíme na něho jak sídlí v našem srdci. V tom jsme závislí na tom co On udělal a v tom druhém jsme závislí na tom, co On dělá v nás. V obou případech jsme závislí jediné na něm. On je jediný a vykonal vše.

V době, kdy byla psána ep. Řím. byli vrahové trestáni neobvyklým a krutým způsobem. Mrtvé tělo oběti bylo připoutáno k živému vrahovi, hlava k hlavě, ruka k ruce a noha k noze a

to až do smrti. Vrah mohl jít kam chtěl, ale stále s sebou nosil mrtvolu člověka, kterého zabil. Mohl existovat horší trest? A tohoto příkladu užívá nyní Pavel. Zdálo se mu, jako by byl připoután k mrtvému tělu a nemohl se od něho osvobodit. Ať jde kamkoli, všude ho tíží to strašné břemeno. Nakonec už nemůže vydržet a volá: »Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí?« Najednou je jakoby bleskem osvícen a jeho zoufalý výkřik se mění v píseň chvály. Vždyť našel odpověď na svou otázku: »Děkuji Bohu skrze Jezukrista Pána našeho!« / Řím. 7:25 /.

Víme, že jsme ospravedlněni skrze Pána Ježíše a že to nevyžaduje našeho úsilí. Myslíme však, že posvěcení závisí na naší snaze. Víme, že odpuštění dosáhneme, když se zcela spolehne na Pána, a přesto věříme, že osvobození můžeme dosáhnout vlastním úsilím. Bojíme se, že když nic nekonáme, nic nedostaneme. Když dostaneme spasení, obnoví se v nás opět starý zvyk »konání« a začínáme zase vlastním úsilím. Tu k nám opět zaznívají Boží slova: »Dokonáno jest« / Jan. 19:30 /.

On dokonal na kříži všechno pro naše odpuštění a udělá vše i pro naše osvobození. V obojím případě je On vykonavatelem. »Bůh jest, jenž pracuje ve vás.« »Děkuji Bohu,« jsou první velmi cenná slova osvobozeného člověka. Podá-li vám někdo sklenici vody, poděkujete jemu a ne jinému. Proč řekl Pavel: »Děkuji Bohu?« Poněvadž Bůh byl jediný, kdo všechno vykonal. Kdyby to byl učinil Pavel, řekl by Pavlovi: »Děkuji Pavlovi.« On však viděl, že Pavel je »bídny já člověk,« a že jedině Bůh může pomoci v nouzi, a proto řekl: »Děkuji Bohu.« Bůh sám chce učinit vše, protože jemu patří veškerá sláva. Kdybychom část díla konali sami, měli bychom i podíl na slávě. Veškerá sláva je Boží, a proto koná sám i veškeré dílo od počátku až do konce.

To, co jsme řekli v této kapitole, se snad zdá negativní a zdá se to nepraktické zastavit se na tomto místě. Mohlo by se zdát, že křesťan může nečinně sedět a čekat, co se stane, tak tomu vůbec není. Všichni, kteří opravdu tak žijí vědí, že jejich víra v Krista je velmi pozitivní a činná, založená na zcela novém základě — na zákonu Ducha života. Všimněme si nyní, jaké výsledky dávají tyto nové životní základy v nás.

10. CESTA POKROKU: CHOZENÍ V DUCHU.

Dostáváme se k 8. kap. Řím., ale nejprve musíme shrnout obsah 5:12—8:39 této epištoly do dvou vět. Prvá je opakem druhé, a přece každá je důkazem křesťanovy zkušenosti. Jsou to věty: »V Adamovi — v Kristu / Řím. 5:12—6:23 /, v těle — v Duchu / Řím. 7:1—8: 39 /.« Máme znát spojení mezi těmito čtyřmi věcmi. První dvě jsou objektivní a ukazují naše postavení: 1. jací jsme podle přirozenosti a 2. jakými se staneme, když věříme v Kristovo vykoupění. Druhé jsou subjektivní a týkají se našeho chození v Kristu a zkušeností, jež při tom máme. Písmo nám jasně ukazuje, že první dvě věci jsou jen částí obrazu a že druhé dvě jsou nutné k jeho doplnění. Myslíme, že stačí být »v Kristu«, ale zde se učíme, že je nutno chodit »v Duchu« / Řím. 8:9 /. Častá zmínka o Duchu v první části kap. 8. jen zdůrazňuje důležitost tohoto prvku v křesťanově životě. *Tělo a Duch*. Tělo je spojeno s Adamem; Duch s Kristem. Nechme nyní stranou otázku, jsme-li v Adamovi nebo v Kristu a ptejme se sami sebe: »Žiji v těle nebo v Duchu?

Žít v tele znamená konat něco sám ze sebe v Adamovi. Tj. nabírat sílu z pramene starého přirozeného života, který jsem po něm zdědil. V Adamovi nalézáme plný zdroj hříchu, což mnozí z nás plně okusili. Totéž platí o Kristu. Chci-li se radovat ze zkušeností, jež okouším v

něm, musím se učit, co znamená chodit v Duchu. Je historická pravda, že mé staré já bylo ukřižováno v Kristu a je pravda, že »požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu« / Efez. 1:3 /. Nežiji-li v Duchu, pak můj život může být pravým opakem bytí v Kristu, protože neukazuje to, co má o mně platit, když jsem v něm. Mohu okoušet, že jsem v Kristu, ale zároveň musí o mně platit to, že ovládám svou starou povahu.

O co tu jde? Problém je v tom, že opravdu přijímám pouze objektivně to, co platí objektivně, musí platit i subjektivně, a to nastává teprve tehdy, když žiji v Duchu. Nejsem pouze já v Kristu, ale Kristus je ve mně. Jako tělesný člověk nemůže žít a pracovat ve vodě, ale musí být ve vzduchu, tak i Kristus duchovně sídlí a projevuje se ne v »těle«, ale v »Duchu.« žiji-li podle »těla« potlačuji to, co je ve mně z Krista. Ve skutečnosti jsem Kristův a přesto když žiji podle těla — tj. ve vlastní síle a podle vlastní vůle — zjišťuji ke svému velkému zklamání, že se ve mně projevuje to, co je z Adama. Chci-li okoušet všechno, co je z Krista, musím se učit žít v Duchu.

Žít v Duchu znamená plně důvěřovat Duchu svatému, že ve mně způsobí to, nač sám nestačím. Takový život se zcela liší od života, který bych žil sám od sebe. Kdykoli jsem postaven před nový požadavek mého Pána, vzhlížím k němu, aby ve mně vykonal to, co ode mne žádá. To není věc snahy, ale věc důvěry, není to zápas, ale odpočívání v něm. Jestliže mám vznětlivou povahu, nečisté myšlenky, neukázněný jazyk a kritického ducha, nebudu se sám snažit o změnu, ale uvědomím si, že v Kristu jsem pro tyto věci mrtev, a budu vzhlížet k Božímu Duchu, aby ve mně vytvořil potřebnou čistotu, pokoru a tichost. To je význam slov: »Stůjte a vizte spasení Hospodinovo, které vám způsobí dnes.« / 2. Mojž. 14:13 /.

Někdo z vás zažil tuto zkušenost. Byli jste vyzváni, abyste navštívili přítele, o němž víte, že se k vám nechová příliš přátelsky. Šli jste ve víře, že Pán vás povede. Řekli jste mu, že jste se vydali na cestu, že sami byste zklamali a prosíte ho o vše, co k této návštěvě potřebujete. Potom jste k svému překvapení nebyli vůbec rozčileni, když váš přítel k vám nebyl laskav. Na cestě domů jste přemýšleli o své zkušenosti a divili jste se svému klidu a jen jste byli zvědaví, zda budete stejní při následující návštěvě. Divili jste se sami sobě a hledali jste vysvětlení pro své chování. Je následující: Duch svatý vám pomohl překonat tuto překážku. Je smutné, že podobnou zkušenost prožíváme jen občas, zatím co by měla být našim neustálým zážitkem. Chopí-li se něčeho Duch svatý, není třeba, abychom se my namáhali. Nemusíme zatnout zuby a myslet si, že jsme se krásně ovládli a dosáhli slavného vítězství. Nikoli, ke skutečnému vítězství není třeba naší vlastní námahy. Duch svatý nám slavně pomůže.

Stále máme snahu udělat něco sami. Během prvních tří měsíců války s Japonci, ztratili jsme / tj. Číňané / velmi mnoho tanků a nebyli jsme schopni se bránit. Konečně jsme vymysleli následující plán. Jeden z našich vojáků ukrytých před tankem vystřelil na tank jedinou ránu, po dlouhé chvíli další a po delší přestávce třetí ránu. Konečně řidič tanku, když chtěl zjistit, odkud se na něj střílí, vystrčil hlavu a další přesně mířená rána ukončila jeho život. Dokud byl ukryt, byl v naprostém bezpečí. Celý plán byl založen na tom, aby nepřítel vylákal z bezpečí. Také satanova pokušení nás nenutí k něčemu zvlášť hříšnému, ale jen k tomu, abychom jednali ve vlastní síle. Jakmile vyjdeme z úkrytu vykonal něco na tomto základě, získal nad námi vítězství. Jestliže se nehýbáme a nevycházíme ze svého úkrytu v Kristu do království těla, pak nás nemůže satan dostat. Boží cesta k vítězství nám nedovolí konat něco vlastní silou, tj. konat něco, co není z Krista. Jakmile se pohneme, přijdeme do nebezpečí, protože naše přirozené sklony nás zavádějí. Kde tedy máme hledat pomoc? Podívejme se do ep. Gal. 5:17: »Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu.« Jinými slovy — tělo nebojuje proti nám, ale proti Duchu svatému, neboť »tyto věci jsou sobě vespolek odporné.« Je to on, ne my, kdo se střetává s tělem. Jaký je výsledek? »Tak abyste ne hned, což byste chtěli, to činili.«

Myslím, že často špatně rozumíme poslední části tohoto verše. Zamysleme se nad tím, co to znamená. Co bychom konali z vlastní vůle? Dělali bychom něco, co by nám poručilo naše vlastní chtění vzdálené od Boží vůle. Výsledek našeho odmítnutí jednat na vlastní pěst je, že Duch svatý má možnost střetnout se s naší tělesností a pak už neděláme to, co bychom dělali z vlastní vůle. To znamená, že nebudeme jednat podle svých přirozených sklonnů ani dle vlastního úsudku a plánů, ale najdeme plné uspokojení v jeho dokonalém plánu. Od té doby bude naším heslem: »Duchem chod'te, a žádosti těla nevykonáte.« / Gal. 5:16 / Žijeme-li v Duchu a chodíme-li ve víře ve zmrtvýchvstalého Krista, můžeme skutečně »stát stranou,« zatím co Duch získává pro nás vítězství nad tělem každý den. Byl nám dán proto, aby se ujal tohoto díla. Naše vítězství je závislé na našem schování se v Kristu a v prostinké důvěře, že jeho svatý Duch přemůže prostřednictvím svých nových přání naše tělesné žádosti. Kříž nám byl dán proto, aby nám získal spasení, zatím co Ducha jsme obdrželi proto, aby v nás způsobil spasení. Zmrtvýchvstalý a na nebe vstoupivší Kristus je základem našeho spasení a v Duchu žije v našem srdci. *Kristus život nás.* »Děkuji Bohu skrze Ježíše Krista!«

Tento Pavlův výkřik je v podstatě stejný, jako slova ep. Gal. 2:20, která jsme současně vzali za základ našeho uvažování. »Živť jsem pak již ne já, ale živ je ve mně Kristus.« V 7. kap. Řím. vidíme, jak důležité je slovo »já«, jež vrcholí ve smrtelném křiku »bídny já člověk!« Potom následuje jásot osvobození: »Děkuji Bohu . . . Ježíši Kristu!« Je jasné, že Pavlův objev, týkající se našeho života, spočívá v tom, že je životem samého Krista. Myslíme na život křesťana jako na »změněný život,« ale není tomu tak. Bůh nám nabízí »vyměněný — zástupnický« život a Kristus je zástupcem v něm. Žiji a přesto nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Tento nový život není něco, co máme sami vytvořit. Je to vlastní Kristův život, který je vytvořen v nás.

Mnoho křesťanů věří, že »tato obnova« je více než znovuzrození? Znovuzrození znamená, že život Kristův je v nás vstípen Duchem svatým při našem znovuzrození. »Obnova« jde dále, znamená, že nový život v nás roste a projevuje se tak mocně, že se v našem životě vytvoří podoba Kristova. Na to myslí Pavel, když mluví o práci, kterou koná pro Galatské »až by Kristus zformován byl ve vás« / Gal. 4:19 /. Dovolte, abych vám to vysvětlil příběhem. Kdysi jsem v Americe navštívil rodinu věřících, kteří mne žádali, abych se za ně modlil. Ptal jsem se na jejich těžkosti. »Ach, pane Nee, nemáme se v poslední době dobře,« vyznávali. »Děti nás tak často zlobí a v posledních týdnech se rozčilujeme i několikrát denně. Nejsme tak ke cti našemu Pánu. Proste ho, aby nám dal trpělivost.« »To nemohu,« řekl jsem. »Jak to myslíte?« ptali se. »Jedno je myslím jisté,« řekl jsem, »a to, že Bůh neodpoví na vaše prosby.« »Chcete snad říci, že Bůh nás nebude chtít vyslyšet, když ho budeme prosit, aby nás učinil trpělivějšími?« ptali se udiveně. »Nemyslím to přesně tak, ale rád bych se vás zeptal, zda jste už někdy takto prosili a zda Bůh odpověděl na vaše prosby.« »Neodpověděl!« »A víte proč? Protože nepotřebujete trpělivost.« V očích paní se zajiskřilo. »Jak to?« ptala se. »My že nepotřebujeme trpělivost, když jsme celý den netrpěliví? Co tím myslíte?« »není to trpělivost, co potřebujete, ale Kristus,« odpověděl jsem.

Bůh mi nedá pokoru, trpělivost, svatost a lásku jako dary nespojeny s jeho milostí. Není obchodník s drobným zbožím, aby uděloval milost v dávkách — netrpělivým trpělivost, nelaskavým lásku, pyšným pokoru v množství, které bychom rozmnožovali jako svůj základní kapitál. Dal nám pouze jediný dar pro veškeré naše potřeby — svého Syna Pána Ježíše Krista a hledíme-li na něho a toužíme-li, aby žil svůj život v nás, bude pokora, trpělivost, láska a vše, čeho je nám zapotřebí, místo nás. Pamatujte na slovo 1. Jan. 5:11—12: »život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest; kdož má Syna Božího, má život, kdo Syna Božího nemá, života nemá.« Život z Boha není dán jako něco odděleného, ale je nám dán v Synu. Je to »život věčný v Kristu Ježíši Pánu našem« / Řím. 6:23 /. Naše příbuzenství se Synem je

přibuzenství se životem.

Je to požehnaná věc umět rozlišit Kristovy milosti od Krista; znát rozdíl mezi pokorou a Kristem, mezi trpělivostí a Kristem, mezi láskou a Kristem. Připomeňme si opět, co je řečeno v 1. Kor. 1:30: »Kristus Ježíš... učiněn jest nám moudrost od Boha i spravedlnost, i posvěcení i vykoupění.« Obvyklé chápání slova »posvěcení« je, že celý život má být svatý; avšak to samo o sobě není svatost, ale jen ovoce svatosti. Pán Ježíš se stal svatostí a v něm je zdroj lásky, pokory, moci a sebe-ovládání. Dnes potřebuji trpělivost: On je má trpělivost! Zítřka můžeme potřebovat čistotu: On je naše čistota! On splní každou naši potřebu. Proto Pavel mluví o »ovoci Ducha« / Gal. 5:22 / jako o ovoci a ne jako o druzích ovoce. Bůh nám dal svého svatého Ducha a když potřebujeme lásku, ovocem Ducha je láska. Potřebujeme-li radost, ovocem Ducha je radost. Je neustále pravda, že nezáleží na tom, co vám osobně chybí i když to je tisíc věcí, protože Bůh má proto jedinou dostačující odpověď — svého Syna Ježíše Krista, On stačí na každou potřebu člověka.

Jak se můžeme více dozvědět o Kristu? Jenom vzrůstajícím vědomím naší potřeby. Někteří lidé se bojí objevit neschopnost a proto nikdy nerostou. Růst v milosti je jediný způsob, jak správně růst a milost, jak jsme řekli, je to, co Bůh dělá pro nás. Všichni máme téhož Krista přebývajícího v nás, ale každá naše další potřeba nás vede k větší důvěře v něho, že On právě v této věci ukáže svůj život v nás. Větší množství potřeb znamená větší radost z Božího obdarování. Dostaneme-li se dále ve své důvěře v Krista, získáme další úsek duchovního území. »Kristus je můj život« je tajemství mého obohacení.

Mluvili jsme o snažení se a důvěřování a o rozdílu, který tu je. Věřte mi, že je to rozdíl jako mezi nebem a peklem. Není tu něco o čem by se dalo hovořit jako o dobré myšlence; je to potřebná skutečnost: »Pane, nedokážu to, a proto se o to nebudu snažit.« Toto je místo, kde mnozí klesají. »Pane, nemohu a proto se toho již nedotknu; od této chvíle věřím, že to vykonáš ty,« Odmítám jednat. Jsem závislý ve svém konání na něm a teprve tehdy se plně a radostně zúčastním díla, do něhož mne uvede.

To není trpná nečinnost, ale to je život, který je co nejaktivnější a naprosto důvěřující Pánu. Přijímám život od něho a tvrdím, že On je můj pravý život a nechávám ho, aby žil svůj život ve mně.

Zákon Ducha života. »A protože není již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podle těla, ale podle Ducha. Neboť zákon ducha života v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona hřícha a smrti« / Řím. 8:1—2 /. V 8. kap. nám Pavel podrobně ukazuje kladnou stránku života v Duchu: »není již žádného odsouzení« jsou slova, jimiž začíná a zpočátku se zdá, že toto prohlášení zde není na místě. Je pravda, že naše odsouzení se setkala s krví, skrze niž jsme našli pokoj v Bohu a záchranu před Božím hněvem / Řím. 5:1—9 /. Je však dvojitý odsouzení: jedno před Bohem a jedno před sebou samým — stejně jako jsme už dříve viděli, že je dvojitý pokoj — a druhé se nám zdá mnohdy strašnější než první. Vidím-li, že Kristova krev uspokojila Boha, tak vím, že mé hříchy jsou odpuštěny a nemohu být již před Bohem odsouzen. A přece se může stát, že budu poražen a vnitřně odsouzen na základě této porážky, jak ukazuje Řím. 7. Když jsem se ale naučil žít život z Krista, poznal jsem tajemství vítězství a chvála Bohu! »Protož není již žádného odsouzení.« »Smýšlení Ducha jest život a pokoj« / Řím. 8:6 / a to se stává i mou zkušeností, když se učím chodit v Duchu. Mám v srdci klid, nemám čas se cítit odsouzen a jen děkuji za to, že mne vede od vítězství k vítězství.

Co se skrývá za mým pocitem zatvrzení? Není to porážka a pocit neschopnosti něco vykonat? Dokud jsem nepoznal, že Kristus je můj život, pracoval jsem s neustálým pocitem neúspěchu, omezení mi šlo v patách a neustále jsem se cítil neschopný. Stále jsem nařikal:

»Nedokážu to! Nestačím na to!« I když jsem se snažil, jak jsem mohl, zjišťuji, že se »nemohu líbit Bohu« / Řím. 8:8 /. V Kristu však neexistuje žádné »nemohu.« Nyní platí: »Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje« / Fil. 4:13 /.

Jak mohl být Pavel tak odvážný? Jak mohl prohlásit, že je prost veškerého omezení a že »může všecko?« Odpověď na tuto otázku zní: »Nebo zákon života v Kristu Ježíši vysvobodil mne od zákona hřícha a smrti« / Řím. 8:2 /. Proč už neplatí odsouzení? »Nebo . . .,« k tomu má důvod, je to pro něho něco určitého. Důvod je, že existuje zákon zvaný »zákon Ducha života« který se ukázal silnější než zákon zvaný »zákon hřícha a smrti.« Jaké jsou to zákony? Jak se projevují? Jaký je rozdíl mezi hříchem a zákonem hřícha a mezi smrtí a zákonem smrti?

Nejprve si položme otázku, co je zákon? Jednoduše řečeno, zákon je něco všeobecného, co platí pro každého a bez výjimky. Můžeme jej definovat jednodušeji: je to něco, co se vždycky opakuje. Kdykoli to nastane, proběhne to stejně. Lze to ilustrovat na ustaveném zákoně a na přirozeném zákoně. Např. pojedou-li v této zemi po pravé straně silnice, dopravní strážník mne zastaví. Proč? Protože je to proti zákonu platícímu v této zemi. Uděláte-li to vy zastaví i vás. Proč? Z stejného důvodu, pro který jsem byl zastaven i já. Porušili jsme zákon a zákon nezná výjimky. To se vždy opakuje bez výjimky. Nebo např. všichni víme, co je to přitažlivost zemská. Upustím-li v Londýně kapesník, padne na zem. To je působení přitažlivosti. Totéž se stane, když upustím kapesník v New Yorku nebo v Hong Kongu. Nezáleží na tom, kde ho upustím, ale přitažlivost se projeví vždy stejně. Kde jsou stejné podmínky, tam je vyvolán stejný účinek, protože zákon přitažlivosti platí.

A nyní, co je zákon hřícha a smrti? Když někdo o mně řekne něco nelaskavého, ihned se u mne projeví něco nesprávného. To není zákon, to je hřích. Když však různí lidé řeknou o mně něco nelaskavého, tu zjistím ve svém srdci zákon, který na to reaguje — je to zákon hřícha. Je to něco, co se nemění, stejně jako zákon přitažlivosti. Vždy se projevuje stejně. Totéž platí i o zákonu smrti. Smrt, jak jsme už řekli, je slabost nejvyššího stupně. »Nemohu« je slabost. Snažím se líbit Bohu, zjistím, že nemohu a chci-li se mu ještě líbit, opět zjistím, že nemohu, pak vidím, že zde platí určitý zákon. Ve mně není jen hřích, ale zákon hřícha a také není ve mně jen smrt, ale zákon smrti. Stejně jako přitažlivost není zákonem jen proto, že je nezměnitelná a bezvýjimečná a stejně jako dopravní pravidlo je přirozeným zákonem a není věcí pro vzory a rozhodování, ale objevu. Existuje zákon, podle kterého kapesník přirozeně padá k zemi i bez mé pomoci. A zákon objevený člověkem Řím. 7:23 je právě takový. Je tu zákon hřícha a smrti, který se staví proti všemu dobrému a mrzačí lidskou vůli, která se snaží činit dobré. Přirozeně hřešíme podle »zákonu hřícha,« který vládne v lidech jemu oddaných. Chceme být jiní, ale zákon v nás stále platí a nemůžeme se mu vymanit. Tak přicházíme k otázce: Jak mohu být osvobozen od zákona hřícha a smrti? Potřebuji osvobození od hřícha a ještě více osvobození od smrti. Nejvíce však potřebuji osvobození od zákona hřícha a smrti. Jak mohu být vysvobozen od neustálého opakování slabosti a nedostatečnosti? Vysvětlíme si to na dvou příkladech.

Jedním z nesnesitelných břemen v Číně bylo libovolné clo. Byl to zákon pocházející z Chin dynastie a trvajícím až do současné doby, kterému se nikdo nemohl vyhnout. Týkal se poplatků za převážené zboží. Platil se v celém císařství. Clo se vybíralo na mnoha místech a celníci měli velkou moc. Výsledkem bylo, že zboží, které prošlo několika provinciemi se vybranými daněmi značně předražilo. Před několika lety vyšel zákon, který libovolné clo zrušil. Dovedete si představit, jaký pocit úlevy měli ti, pro než platil starý celní zákon? Není už třeba toužit, doufat nebo se za to i modlit; nový zákon tu už je a osvobodil nás od starého. Nemusíme již přemýšlet, co říci celníkovi, až se s ním setkáme! A co platí o zemských zákonech, to se vztahuje i na přírodní zákony. Lze zrušit zákon zemské přitažlivosti? Když pustím kapesník, zákon jasně působí, přitažlivost ho přitahuje k zemi. Když však položím pod

něj ruku, nespadne. Proč? Vždyť zákon stále platí. S přitažlivostí zemskou nevyjednáváme; ve skutečnosti to ani nedovedeme a nemůžeme. Proč můj kapesník nespadol na zem? Protože existuje moc, která mu zabrání spadnout. Platí zákon, ale současně platí i jiný, vyšší zákon, který zvítězil a to je zákon života. Přitažlivost zemská se může snažit jak nejvíce dovede a přesto kapesník nespadne na zem, protože tu proti přitažlivosti působí jiný zákon a ten kapesník udrží. Všichni jsme viděli kdysi strom, který jako nepatrné seménko padl mezi dlažbu. Roste, až skrytou silou života zdvihl těžkou kamennou dlažbu. Takové je i vítězství jednoho zákona nad druhým.

Bůh nás stejně tak osvobozuje od dosavadního zákona tím, že nám dává nový zákon. Zákon hřícha a smrti stále platí, ale Bůh zavedl nový zákon — zákon Ducha života v Kristu a tento zákon má sílu osvobodit nás od zákona hřícha a smrti. Jak vidíte, je to zákon života v Kristu Ježíši — vzkříšený život v něm, který se postavil proti smrti v každé její podobě a zvítězil nad ní. / Efez. 1:19—20 / Pán Ježíš se ubytoval v našem srdci v podobě Ducha svatého a necháme-li ho volně působit a podřídíme-li se, zjistíme, že nás ochrání od starého zákona. Naučíme se, co máme dodržovat ne ze své síly, ale »mocí Boží« / 1.Petr. 1:5/.

Projev zákona života. Snažme se to uplatnit v praktickém životě. Již dříve jsme mluvili o našem stanovisku k Božím věcem. Ani starší křesťané si často dost dobře neujasnují, jakou úlohu hraje vůle v jejich životě. To byla i část Pavlových potíží v 7. ep. Řím. Měl dobrou vůli, ale jednání to neukazovalo; ať se snažil sebe více líbit se Bohu, zavádělo ho to ještě do hlubší tmy. »Chtěl bych činit dobré, ale jsem tělesný, prodaný hříchu.« To je ten důvod. Mnozí křesťané jsou jako auto bez pohonné hmoty. Musí se tlačit a když se nechá sám sobě, ihned se zastaví. Snaží se jet sám od sebe a myslí si, že život křesťana je to nejúnavnější a nejtrpčí. Někteří se dokonce i nutí volat »Haleluja!« protože to dělají i druzí, i když připouštějí, že pro ně osobně to nic neznamena. Snaží se být tím, čím nejsou a to je těžší než pokoušet se hnát vodu do kopce. Vždyť to nejvyšší, čeho mohou dosáhnout je chtění / Mat. 26:41 /.

Musíme-li vynakládat tak velké úsilí, abychom žili jako křesťané, znamená to, že jimi vlastně nejsme. Mluvíme-li svým rodným jazykem, nemusíme se namáhat. Vlastní úsilí musíme vynakládat jen na to, co není pro nás přirozená práce. Nějaký čas se nám to může dařit, ale zákon hřícha a smrti nad námi přece nakonec zvítězí. Můžeme říci: »Chtění hotové mám a konám dobré již po dva týdny,« ale nakonec přiznáme: »Nevím, jak to dokončit.«

Ne, netoužím být tím, čím jsem. Jestliže bych toužil takovým být, znamená to, že takový nejsem. Ptáte se, proč se lidé snaží vlastním úsilím zalíbit se Bohu? Jsou dvě možné příčiny. Buď nikdy neokusili nový rod a nemají v sobě nový život, nebo i když jsou znovuzrozeni a jeví se v nich nový život, přesto se zatím nenaučili tomuto životu důvěřovat. Takový nedostatek poznání je příčinou klesání a obvyklého pádu a dostávají se tak daleko, že téměř přestávají věřit v možnost něčeho lepšího.

I když jsme neuvěřili plně, neznamená to ještě, že tento chabý život, který občas poznáváme, je vším, co Bůh nám dává. Řím. 6:23 tvrdí, že »věčný život je Boží dar v Kristu Ježíši Pánu našem« a v ep. Řím. 8:3 čteme, že nám pomáhá »zákon Ducha života v Kristu Ježíši.« Tento verš nemluví o nějakém novém daru, ale o životě, o němž je psáno v ep. Řím. 6:23. Jinými slovy je to zjevení něčeho, co už máme. Cítím, že to nezdůrazňuji dost silně. Není to nová věc z Boží ruky, ale je to objevení toho, co jsme již dostali. Je to objevení díla dokončeného v Kristu, protože slova »vysvobodil mne« jsou v minulém čase. Jestliže to skutečně vidíme a věříme mu, pak není třeba, aby mi byla opakována Řím. 7. kap., ani zkušenosti, o nichž se tam mluví a jistě už v žádném případě ne ono strašné rozvinutí vlastního chtění.

Necháme-li stranou vlastní chtění a budeme mu důvěřovat, neklesneme a nebudeme zlomeni, ale dostaneme se do oblasti jeho zákona — zákona Ducha života. Vždyť Bůh nám nedal jen život, ale i zákon života. Stejně jako je přirozená přitažlivost zemská a jako není výsledkem lidského rozhodnutí, tak i zákon života je přirozený zákon, podobný zákonu udržujícímu naše srdce v pohybu nebo ovládajícímu pohyb našich očních víček. Nemusíme myslet na to, kdy máme oči přivřít, aby nám do nich nevnikla nečistota a ještě méně přenášíme svou vůli na srdce. Spíše bychom si ublížili, kdybychom se o to příliš pokoušeli. Srdce pracuje samo, pokud je v něm život. Naše chtění překáží zákonu života. Zjistil jsem to sám na sobě.

Trpíval jsem nespavostí. Jednou po několika probdělých nocích jsem velmi prosil Pána, abych mohl spát. Nevěděl jsem už, co mám dělat a vyznával jsem Bohu, že chyba musí být ve mně a prosil jsem ho, aby mi ji ukázal. »Prosím, vysvětli mi to,« řekl jsem Bohu a ten odpověděl: »Věř zákonům přírody!« Spánek je stejně zákon jako hlad; tak jsem poznal, že se nikdy netrápím, zda budu mít hlad, jako se trápím, zda budu spát či ne. Snažil jsem se pomoci přírodě a to je hlavní potíže těch, kdo trpí nespavostí. Od té doby jsem počal nejen důvěřovat Bohu, ale věřit Božímu zákonu přírody a spal jsem dobře.

Máme číst Bibli? Jistě máme, jinak trpí náš duchovní život. Neznamená to však, že se budeme ke čtení nutit. V našem nitru vládne nový zákon, který nám dává hlad po tomto čtení. Půlhodinka hladového čtení nám pomůže více než pět hodin čtení nuceného. Totéž platí o dávání, kázání a svědectví. Nucené kázání znamená hlásání hřejivého evangelia studeným srdcem. Přece všichni víme, co znamená, když lidé řeknou »studená dobročinnost.«

Budeme-li žít podle nového zákona, budeme méně dbát o starý. I když tento zákon dosud platí, nebude nám již vládnout a nebudeme tedy v jeho moci. Proto praví Pán Ježíš u Mat. 6:28: »Hleďte na ptactvo nebeské ... a poučte se na kvítí polním .. .« Kdybychom se mohli zeptat ptáků, zda mají strach z přitažlivosti zemské, co by nám asi odpověděli? »Nikdy jsme neslyšeli jméno Newton. O jeho zákoně nic nevíme. Létáme, protože náš životní zákon je létat.« Mají nejen život se schopností létat, ale v něm je i zákon, který jim umožňuje automaticky a trvale překonávat přitažlivost. A přece přitažlivost působí. Vyjdete-li ven v mrazivé ráno, když je hodně sněhu, a uvidíte na dvoře zmrzlého vrabce, pak se přesvědčíte o tom, že tento zákon stále platí. Za svého života jej ptáci překonávají právě prostřednictvím života v sobě.

Bůh je nám opravdu milostiv. Dal nám zákon Ducha a tak »létat« není už věc naší vůle, ale jeho života. Všimli jste si, co je to za zkoušku učit netrpělivého křesťana trpělivosti? Vyžadovat na něm trpělivost znamená přivést ho přímo do zoufalství. Bůh nám nikdy neřekl, že se máme nutit být něčím, čím přirozeně nejsme a že máme něco přidat k našemu duchovnímu člověku. Trápením se může jen zmenšit duchovní růst člověka, ale určitě k němu nepřispěje. »Nepečujte,« jsou jeho slova. »Popatřte kvítí polního . . . kterak roste.« Vede naši pozornost k novému zákonu života v nás. Kdybychom si jen uvědomili život, který je opravdu náš!

Jak je to cenný objev! Může z nás učinit zcela nové lidi, protože působí v nejmenších věcech právě tak jako v největších. Zastaví nás např. když vztáhneme ruku, abychom si bez dovolení půjčili knihu a připomíná nám, že na to nemáme právo. Duch svatý nám říká, že nesmíme zneužívat práva druhých. Kdysi jsem mluvil s jedním přítelem a ten mi mezi jiným řekl: »Víte, věřím, že každý, kdo chce žít podle zákona Ducha života stane se skutečně jemným člověkem?« »Jak to myslíte,« ptal jsem se. »Myslím, že zákon Ducha má sílu změnit člověka v dokonalého gentlemana. Někteří lidé o jiných pohrdavě říkají: »Není to jejich vina, že tak jednají; jsou to venkované a nedostali možnost vzdělání.« Hlavní otázkou je, zda mají v

sobě život Páně. Jedině tento život může napomenout: »Mluvíš příliš hlasitě,« nebo »tak se nemáš smát,« nebo »neměl jsi vyslovit tuto poznámku!« V tisíci maličkostech je to pouze Duch života, který nám může říci, jak máme jednat a vychovává v nás pravou jemnost. Toho výchova nikdy není schopna. To říkal můj přítel — sám vychovatel.

Je tomu skutečně tak. Vezměte např. povídavost. Mluvíš příliš mnoho? Když jsi mezi lidmi ptáš se sám sebe: »Co mám dělat? Jsem křesťan a mám-li oslavit jméno Páně, nemám tak mnoho mluvit. Dnes musím být proto velmi opatrný a dávat na sebe bedlivý pozor.« Jednu nebo dvě hodiny se ti to daří. A náhle ztratíš nad sebou kontrolu a dříve než se naděješ, máš opět těžkosti se svou umliveností. Plně si uvědomme, že vůle nic nezmuže. Kdybych vás přesvědčoval, abyste v tomto směru cvičili svou vůli, bylo by to totéž jako nabízet vám náboženství světa a ne život Krista Ježíše. Uvažte znovu, že povídavý člověk zůstane povídavým, i kdyby byl potichu celý den, neboť pro něho, ať je to on či ona platí stále přirozený zákon povídavosti, stejně jako broskvoň zůstane broskvoní, ať nese broskve či ne. Jsme-li křesťané, pak v sobě objevíme nový zákon, zákon Ducha života, který stačí na všechno a který i nás osvobodil od »zákona« naší umlivenosti. Věříme-li Slovu Páně a podrobíme-li se tomuto novému zákonu, ukáže nám sám, kdy máme přestat mluvit, i když nemáme ani začít a dá nám sílu podle toho jednat. Proto můžeš jít na návštěvu na dvě nebo i na tři hodiny, nebo dokonce tam zůstat dva nebo tři dny a nezažiješ žádnou nepříjemnost. Při svém návratu budeš Bohu děkovat za tento nový zákon života.

Život křesťana je dobrovolným životem. Projevuje se láskou k člověku, který lásky není hoden — k bratru, kterého bychom podle naší přirozené povahy neměli rádi a zcela jistě ho nemilovali. Jednáme tak na základě možností, které Bůh vidí u tohoto bratra. »Ty, Pane, vidíš, že si zaslouží lásku a ty ho miluješ. Ukaž mu svou lásku skrze mne!« A tato láska se v životě opravdu projeví v pravé ryzosti mravního charakteru. V životě křesťanů je příliš mnoho pokrytectví a herectví. Nic neničí účinnost křesťanova svědectví tolik, jako zdání něčeho co neexistuje, protože nevěřící člověk nakonec pozná vaši masku a zjistí, čím opravdu jste. Ano, důvěřujeme-li zákonu života, pak naše zdání se stane skutečností. *Čtvrtý krok: »Chodit.. . Duchem.«* »Nebo seč nemohl býti zákon, byv mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a to příčinou hřícha, odsoudil hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podle těla, ale podle Ducha« / Řím. 8:3—5 /. Každý pozorný čtenář těchto dvou veršů vidí, že v nich jde o dvě věci. Za první jde o to, co Pán Ježíš pro nás učinil, a za druhé, co Duch svatý koná v nás. »Tělo je slábo« a nemůžeme »pomocí těla« naplnit zákon. Uvědomte si, že zde se řeší otázka našeho zalíbení se Bohu a nikoli našeho spasení. Bůh udělal dvě věci, aby nám pomohl v naší neschopnosti. Za první se zabýval podstatou našich potíží. Poslal svého Syna v těle, který zemřel za náš hřích a »odsoudil tak hřích na těle.« To znamená, že v něm zemřelo všechno, co patří starému stvoření, ať to nazýváme »starým člověkem, tělem nebo tělesným já.« Bůh odstranil tak příčinu našich těžkostí tím, že odstranil podstatu naší slabosti. To byla první věc. Ještě tu však byl zákon, který se má »v nás« naplnit. Jak se to může stát? K tomu je třeba, aby Bůh dal do našeho srdce Ducha svatého. On je poslán, aby se staral o vnitřní stránku této věci. »Chodíme-li.. . Duchem,« jak jsme vybízeni, pak jsme také schopni dělat to, co On si přeje.

Co znamená chodit v Duchu? Má to dvojí význam: *Za první*, není to práce, ale chození. Díky Bohu, že obtížné a bezúčelné snažení »v těle,« jímž jsem se chtěl líbit Bohu, ustoupilo pozhnané a klidné závislosti na »jeho mocnosti, kteráž dělá ve mně dílo své mocně.« / Kol. 1:28 /. Proto Pavel staví proti sobě »skutky těla a ovoce Ducha« / Gal. 5:19—22 /. *Za druhé* chodit v něčem, vyžaduje poddat se. Chodit v těle znamená podřídit se tomu, co nám nařizuje tělo a verše Řím. 8:5—8 ukazují k čemu mne to vede. Dostávám se do rozporu s Bohem. Chodit v Bohu znamená poddat se Duchu. Jediná věc, které člověk chodící v Duchu není

schopen, je být nezávislý na něm. Musím být poddán Duchu svatému. On řídí směr mého života. Jedině když se jemu podřídím poslušně, shledám, že »zákon Ducha života« ve mně plně působí a že veškeré mé chtění líbit se Bohu je splněno, ne však mnou samým, ale ve mně. »Kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží« / Řím. 8:14/.

Všichni známe slova požehnání v 2. Kor. 13:13 »Milost Pána Ježíše Krista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého budiž se všemi vámi. »Láska Boží je zdrojem veškerého duchovního požehnání; milost Pána Ježíše nám umožňuje, aby se duchovní bohatství stalo naším a účastenství Ducha svatého je cesta, jak je obdržet. Láska je to, co je skrytého v Božím srdci; milost je vyjádřená láska a uplatněná v Synu, účastenství pak je sdělení této milosti Duchem svatým. Co nám Otec odkázal, Syn pro nás učinil a nyní nám to Duch svatý oznamuje. Když objevíme to nové, co pro nás Pán Ježíš získal na kříži, snažíme se to uskutečnit — tak, jak nám Bůh ukazuje a neustálou podřízeností mu uvolňujeme cestu, aby nám to mohl dát. Taková je jeho služba. Byl nám dán proto, aby v nás uskutečnil všechno, co je naše v Kristu.

V Číně jsme se naučili, že musíme velmi důkladně postupovat, když vedeme někoho ke Kristu, protože nevíme, zda mu ještě kromě nás někdo pomůže. Máme se vždy snažit ujasnit nově věřícímu, že když prosil Pána, aby mu odpustil hříchy a vstoupil do jeho života, že se jeho srdce stává sídlem živé bytosti. Nyní je s ním svatý Boží Duch, aby mu otvíral Písma aby v nich mohl nalézt Krista, aby řídil jeho modlitby, ovládal jeho život a tvořil v něm povahu Pána Ježíše. Kdysi jsem jel koncem léta na dovolenou do hor. Bylo to tam obtížné s ubytováním a musel jsem bydlet v jedné budově a stravovat se v jiné rodině jednoho mechanika. První dva týdny během mé návštěvy kromě modlitby před jídlem jsem nemluvil se svými hostiteli o evangeliu. Až tu jednoho dne se mi naskytla příležitost říci jim o Pánu Ježíši. Ochotně poslouchali a v prostinké víře ho prosili o odpuštění hříchů. Byli znovuzrozeni a do jejich života vniklo nové světlo i radost, protože to vzali upřímně. Pečlivě jsem jim vyložil, co to znamená a potom, když se ochladilo, musel jsem se vrátit do Šanghaje. Mechanik míval ve zvyku pít za chladného počasí po jídle víno a zvykl si ho pít příliš mnoho. Když přišlo chladné počasí a když jsem odjel, objevilo se na stole i víno. Před jídlem muž jako obvykle sklonil hlavu, aby poděkoval za pokrm, ale nemohl promluvit. Po jednom nebo dvou marných pokusech se obrátil k manželce. »Je něco v nepořádku?« ptal se. »Proč se nemůžeme dnes modlit. Vezmi a podívej se, co se v ní říká o pití vína.« Nechal jsem jim oddíl Písma. Žena sice uměla číst, ale nevyznala se v Písmu a tak marně obracela listy, ale nenašla žádnou odpověď. Nedovedli se poradit s Božím Slovem a nemohli se radit s Božím služebníkem, protože jsem byl vzdálen mnoho mil a trvalo by i několik měsíců, než bychom se opět viděli. »Jen se napij vína,« radila žena. Až budeme moci, zeptáme se na to bratra Nee. »Muž cítil, že nemůže Bohu děkovat za víno.« Dej to pryč! řekl, a když víno odnesla, prosili oba za požehnání pokrmu, který měli před sebou. Když muž později navštívil Šanghaj, vyprávěl mi tuto příhodu. Když mi to vyprávěl, použil výrazu obvyklého v Číně: »Bratře Nee, Pán ve mně, mi nedovolil pít víno.« »Udělal jsi, bratře, velmi dobře,« odpověděl jsem, »Jen vždy naslouchej tomu, co ti radí Pán v tobě.«

Mnozí z nás víme, že Kristus je náš život. Věříme, že v nás sídlí Duch svatý, ale tato skutečnost má jen malý vliv na naše jednání. Otázka je, zda víme, že On je živá bytost, a zda ho uznáváme za Pána.

11. JEDNO TĚLO V KRISTU.

Než se dostaneme k poslednímu důležitému předmětu, vrátíme se o něco zpět a zopakujeme si, co jsme už probírali. Snažili jsme se prostě a jasně vysvětlit zkušenosti, kterými obvykle křesťané procházejí. Je však jasné, že když na své cestě za Pánem objevíme mnoho nových věcí, musíme se velmi pečlivě vyhybat pokušení příliš zjednodušovat Boží dílo. Kdybychom to dělali, dostali bychom se do vážného zmatku.

Některé Boží dítky věří, že veškeré naše spasení i vedení posvěceného života závisí na tom, jak my oceníme jeho drahou krev. Správně zdůrazňují význam vyrovnání vlastních hříchů s Bohem a trvalou účinnost krve při jednání s hříchy, kterých se dosud dopouštějí a myslí si, že krev stačí na vše. Věří, že posvěcení člověka znamená oddělení od minulosti, že na základě prolité krve, jež smazala vše, co dosud provedl, ho Bůh oddělil od světa, aby patřil jemu. Toto pokládají za posvěcení a u toho se zastaví. Tak opustí základní Boží požadavky na nás a připraví se o bohatství, které pro nás Bůh uchystal. Myslím, že jasně víme, jak je to málo.

Jiní jdou dále a vidí, že Bůh je zahrnul ve smrt svého Syna na kříži, aby je osvobodil od hříchu a zákona tím, že sám jedná se starým člověkem. Ti skutečně věří v Pána a chlubí se v Kristu Ježíši a přestali doufat v tělo / Fil. 3:3 /. V těch má Bůh dobrý základ, na němž může stavět. Někteří se od startu dostali ještě dále a pochopili, že zasvětit se v pravém slova smyslu znamená odevzdat se bez výjimky do Božích rukou a jít cele za ním. To jsou první kroky a jestliže jsme se takto vydali za ním a okusili zkušenosti, které Bůh pro nás připravil, pak se z nich radujeme. Je třeba pamatovati si, že i když každá z nich je cenným zlomkem pravdy, přece žádná sama o sobě není celou pravdou. Všechny se stávají naším vlastnictvím prostřednictvím Kristova kříže a nesmíme si dovolit opomenout ani jednu z nich.

Brána a stezka. Poznali jsme řadu období a zkušeností, které prožívá v životě křesťan. Nyní si všimneme i další zkušenosti, že tato období nenastávají v určitém a přesně vymezeném pořádku, přesto se však občas vracejí ve stejné podobě. Jak je to možné? Především je to zjevení. Řekli jsme si už, že předchází vždy před vírou a zkušeností. Pomocí svého Slova otvírá Bůh náš zrak, abychom uviděli pravdu o jeho Synu. Když ji ve víře přijmeme, stává se naší životní zkušeností. Máme tedy: 1. *Zjevení* — objektivní a 2. *Zkušenost* — subjektivní.

Dále vidíme, že taková zkušenost se obvykle jeví jako dvojí krize, která nás vede k trvalému pokroku. Velmi nám pomůže, když to budeme vidět jako »úzkou bránu,« jak o ní mluví Jan Bunyan, skrze niž se křesťan dostává na »úzkou stezku.« Pán Ježíš mluvil o takové bráně a stezce vedoucí do života a naše zkušenost je právě taková / Mat. 7:14 /. Nyní máme:

1. *Zjevení*, 2. *Zkušenost*: a / *úzká brána I krize* /, b / *úzká stezka I pokrok* /.

Podívejme se teď na některé věci a snažme se je pochopit z tohoto hlediska. Vezměme nejprve naše ospravedlnění a znovuzrození. Začíná tím, že nám Pán Ježíš zjevil své dílo, vykonané na kříži pro usmíření našich vin. Po tom následuje krize pokání a víry / úzká / a tím jsme doslovně »učiněni blízkými Bohu« / Efez. 2:13 /. Tak jsme vedeni na cestu obecenství s ním / úzkou stezku / a zde nám denně získává přístup jeho předraha krev / Žid. 10:19—21 /. Po osvobození od hřícha musíme udělat tři kroky:

1. *Zjevení a pozorování*, jež je dílem Ducha svatého / Řím. 6:6 /,

2. *uvědomění si*, tj. krize víry a

3. *zasvěcení se* a pokračování ve »vydání se Bohu« / Řím. 6:13 / na základě chození v novotě života. Uvažujme dále o daru Ducha svatého. Začíná novým »viděním,« a to viděním Pána Ježíše jako vyvýšeného na trůně, z čehož plyne opět dvojí zkušenost: zkušenost Ducha svatého vylitého na nás a Ducha svatého bydlícího v nás. Dostaneme-li se ještě o něco dále,

jak se líbit Bohu, zjistíme, že potřebujeme duchovní osvícení, abychom viděli, jakou cenu má kříž pro naše »tělo«, — pro celkový život člověka. Jestliže toto přijmeme vírou, dostaneme se okamžitě ke zkušenosti »úzké brány« / Řím. 7:25 /, přestaneme se snažit sami něco dělat a vírou přijímáme slavné dílo Kristova života, abychom v praxi mohli splnit Boží požadavky. Toto nás vede na »úzkou stezku« poslušného chození v Duchu svatém / Řím. 8:4 /.

Tento obraz není vždy stejný a musíme dbát, abychom se nesnažili vytvořit dogmatický vzor pro dílo Ducha svatého; možná, že zažijeme i v tomto směru novou zkušenost. Nejprve se naše oči otevrou k novému pohledu na Krista a jeho dokonalé dílo a pak nám víra otevře bránu k úzké stezce. Nezapomeňme také na to, že naše zkušenost s Kristem je rozdělena na různé úseky: na ospravedlnění, znovuzrození, dar Ducha svatého, osvobození, posvěcení a jiné, které jsou jen proto abychom jasněji porozuměli. Neznamená to, že tyto věci budou následovat za sebou vždy v předepsaném pořadí. Ve skutečnosti se nám Kristus a jeho kříž může stát jasným hned na samém počátku našeho křesťanského života, i když úplnější objasnění může přijít i později. Kež by každé kázání evangelia na to jasně ukazovalo!

Jedno je jisté a to, že zjevení vždy předchází před vírou. Když uvidíme, co Bůh v Kristu pro nás učinil, naše odpověď na to zní: »Děkuji ti Pane!« a po těch slovech bude samozřejmě následovat víra. Zjevení je vždy dílo Ducha svatého, který je nám dán, aby nám současně otvíral Písma a uváděl nás ve všelikou pravdu / Jan 16:13 /. Počítej s ním proto je tu, a jakmile trpíš nedostatkem víry nebo porozumění, přednes tuto svou těžkost ihned Pánu: »Páne, otevři mé oči, objasni mi tu věc a pomoz mé nedověře!« On nikdy nezklame! *Čtyřnásobné dílo Kristovo na kříži*. Nyní můžeme jít ještě o krok dále a zjistit, jak rozsáhlé je dílo Pána Ježíše vykonané pro nás na kříži. Při našem podrobném uvažování nám může pomoci podívat se na osvobozující Boží dílo ze čtyř hledisek. Musíme si stále uvědomovat, že Kristův Kříž je jen jednou vykonaným dílem Božím. Před dvěma tisíci lety v judské zemi umřel Pán Ježíš a opět vstal z mrtvých a nyní je »vyvýšen na pravici Boží« / Skut. 2:23 /. Dílo je hotovo a není třeba je opakovat a nebo něco přidávat.

Ze čtyř pohledů na kříž jsme se podrobně zmínili už o třech. O posledním- čtvrtém pojednáme ve dvou následujících kapitolách. Uvedme si přehledně tato hlediska:

1. Krev Kristova — jedná s hříchy a proviněním.
2. Kristův kříž — jedná s hříchem, tělem a přirozeným člověkem.
3. Život Kristův — se může usídlit v člověku, přetvořit ho a obdařit silou.
4. Smrt — působící v přirozeném člověku, aby se v něm mohl plně projevit nový život, darovaný v Pánu Ježíši.

Dvě první z těchto hledisek jsou pomocná. Jde v nich o odčinění díla satanova a o odčinění hřícha, jehož se člověk dopustil. Ty druhé dvě nejsou pomocná, nýbrž základní a vztahují se k dosažení Božího plánu s člověkem. V prvních dvou případech se probírá obnovení toho, co Adam ztratil svým pádem, v druhých dvou jsme přivedeni k tomu, co Adam nikdy neměl, ale stává se to naším vlastnictvím. Vidíme tu, že dílo Pána Ježíše vykonané jeho smrtí a zmrtvýchvstáním, zahrnuje v sobě jak to, co bylo uděláno pro člověka, tak i to, co umožňuje uskutečnit Boží plán.

V předchozích kapitolách jsme mluvili o dvojím pohledu na Ježíšovu smrt: o pohledu na krev prolitou za hřích a vinu a pohledem na kříž, který on nesl pro hřích a tělo. V našem rozboru věčného Božího plánu jsme se krátce zabývali i třetím hlediskem, které ukazuje Krista jako zrno pšeničné. V naší poslední kapitole budeme uvažovat o Kristu jako o našem životě a uvidíme praktickou ukázkou toho, co vykonal. Než se začneme zabývat čtvrtým hlediskem, které nazveme »nesení kříže,« musíme si říci něco více o třetím hledisku a to především o tom, jak se může zmrtvýchvstalý Kristův život usídlit v člověku a zmocnit ho k

službě.

Mluvili jsme o tom, jaký plán měl Bůh při stvoření světa, a řekli jsme si, že to znamenalo mnohem více, než z čeho se kdy Adam radoval. Jaký to byl plán? Bůh chtěl mít lidi, kteří by měli ducha a mohli by tak být ve spojení s ním, který je sám Duch. Tito lidé, kteří by v sobě měli Boží život, by s ním spolupracovali, aby Bůh dosáhl plánovaného cíle porážkou rostoucí moci nepřítelů a zničením jeho zkázonosného díla. Takový byl jeho slavný plán. Jak bude proveden? Odpověď najdeme zase ve smrti Pána Ježíše. Je to něco jistého a cílevědomého, něco, co jde dále než k obnovení ztraceného postavení. Jejím působením není jen vymazán hřích a skoncováno se starým člověkem, ale dostáváme neskonalé více a něco mnohem slavnějšího. *Láska Kristova*. Máme před sebou dva oddíly z Písma:

1. Mojž. 2 a Efez. 5, které jsou pro nás v tomto spojení užitečné. »Protož uvedl Hospodin tvrdý sen na Adama, i usnul; i vyňal jedno z žeber jeho a to místo vyplnil tělem. A z toho žebra, kteréž vyňal z Adama, vzdělal Hospodin Bůh ženu a přivedl ji k Adamovi. I řekl Adam: Toť jest kost z kostí mých a tělo z těla mého, tato slouti bude mužatka, neboť z muže vzata jest« / 1. Mojž.2:21— 23 /. »Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni, aby ji posvětil, očistiv ji obmytím vody v slovu, aby ji sobě postavil slavnou, nemající poskvrny ani vrásky, neb cokoliv takového, aby byla svatá a bez úhony« / Efez. 5:25—27 /. 5. Efez. je jediná kapitola v Bibli, která nám vysvětluje 1. Mojž.

2. To co vidíme v ep. Efez. je velmi pozoruhodné, zamyslíme-li se nad tím. Obracím se ke slově: »Kristus miloval církev.« V tom je něco nevýslovně cenného.

Učili jsme se dívat na sebe jako na hříšníky potřebující vykoupení. Z pokolení na pokolení nám to vštěpovali a chválíme Pána za to, protože to je začátek našeho duchovního života. To však není konec plánu, který má s námi Bůh. V něm se mluví o slavné církvi nemající poskvrny ani vrásky, o svaté církvi jsoucí bez úhony. Příliš často myslíme na církev jako na množství spasených hříšníků. To je tak, ale nejednou při zmínce o církvi myslíme jen na toto a to není úplně správné. Při slovech »zachránění hříšníci« máme na mysli celé pozadí hřícha a pádu. Avšak v Božích očích je církev Božím stvořením v jeho Synu. To první se nejčastěji týká jednotlivce, druhé celku. Pohled na první však je negativní — patří minulosti, kdežto druhá je pozitivní a týká se budoucnosti. »Věčný cíl« je to, co měl Bůh na mysli už od věčnosti a co se týkalo jeho Syna. Syn musel mít tělo, aby nám ukázal svůj život. Díváme-li se na to z tohoto Božího hlediska vidíme, že církev je něco mimo hřích a čeho se hřích nikdy nedotkne.

V ep. Efezským máme tak jasný pohled na smrt Pána Ježíše jako nikde jinde. V ep. Řím. vidíme všechno z hlediska padlého člověka. Začínáme tím, že Kristus umřel za hříšníky, nepřátele a bezbožné / kap. 5 / a jsme vedeni k lásce Kristově / 8:35 /. Na druhé straně v ep. Efez. je základním bodem to, že »Bůh byl před stvořením světa / 1:4 /. Centrem této části je, že »Kristus . . . miloval církev a vydal sebe samého za ni« / 5:25 /. V ep. Řím. se praví, že jsme zhřešili a že je zde poselství Boží lásky k hříšníkům / 5:8 /, kdežto ep. Efez. oznamuje, že »Kristus miloval« a tato láska je tu popsána jako láska manžela k manželce. Tato láska nemá nic společného s hříchem. V této části Písma se nepíše o usmíření za hřích, ale o vytvoření církve a to je cílem, pro který »On dal sebe.«

Zde je pohled na smrt Pána Ježíše zcela kladný a je zde vyjádřena i láska, kterou má ke své církvi, avšak neřeší se zde otázka hřícha a hříšníka. Aby nám to bylo jasné, Pavel uvádí jako ilustraci 1. Mojž. 2. To je vynikající věc v Božím Slově a když se naše oči otevrou, abychom ji uviděli, budeme jí nadšeni. Od 1. Mojž. 3. od »vyrobení oděvu« až do Ábelovy oběti a odtud v celém Starém zákoně je mnoho příkladů, které ukazují na smrt Pána Ježíše jako na

usmíření hřícha. Avšak zde si apoštol vybírá přesto tento jediný příklad. Všimněte si toho a vzpomeňte si, že o příchodu hřícha se mluví až v 3. kap.

1. Mojž. Jediný případ, který nemá nic společného s hříchem je právě tato 2. kap., protože není následkem pádu člověka, ale předchází před ním. Věnujme mu na okamžik pozornost.

Lze říci, že Adam usnul, protože Eva zhřešila? Je to tak? Jistě ne, protože Eva ještě nebyla stvořena. Ještě se neřešila otázka mravního rozhodnutí ani žádná záhada. Adam byl uspán, aby bylo možno vyjmout část jeho těla a změnit ji v někoho jiného. Jeho spánek nevznikl proto, že by Eva zhřešila, ale proto, aby mohla být stvořena. Tomu nás učí tyto verše. Tato Adamova zkušenost měla za cíl — podle Božího rozhodnutí, aby byla stvořena Eva. Bůh si přál, aby zde byla i mužatka. Uspal muže, vzal jedno jeho žebro a udělal z něho mužatku — ženu a přivedl ji k muži. To je obraz, který máme od Boha. Je to předobraz smrti Pána Ježíše, která původně nebyla určena pro naše usmíření, ale podobala se Adamovu spánku popsanému v uvedené kapitole.

Bůh nedopustí, abych tvrdil, že Pán Ježíš neumřel pro naše smíření. Díky Bohu, že kvůli němu umřel. Musíme si uvědomit, že dnes prožíváme 5. kap. Efez. a nikoli 2. kap.

1. Mojž. Ep. Efez. byla napsána po pádu člověka pro lidi, kteří pádem trpěli. Pád je nejen příčinou našeho stvoření, ale i jizev po pádu — jinak by se nemusela vyskytovat zmínka o církvi »nemající poskvrny ani vrásky.« Jsme dosud na zemi a pád je historickou zkušeností a proto potřebujeme »očistění.«

Na vykoupení se máme vždy dívat jako na přerušení zaviněné katastrofou, k níž došlo přímo podle plánu, který s námi měl Bůh. Vykoupení je dost velké a dost obdivuhodné, aby zaujalo místo v našem vidění, a přesto Bůh říká, že nemáme brát své vykoupení jako skutečnost, že člověk byl stvořen jen proto, aby mohl být vykoupen. Pád je skutečně tragické pohroužení se do hlubin v Božím plánu s člověkem a smíření je požehnaný lék, který smazal naše hříchy a nás uzdravil. I když se to stalo přesto tu je třeba udělat ještě něco, abychom dostali, co Adam nikdy neměl a co způsobí, že Bůh dostane po čem jeho srdce touží. Bůh nikdy neupustil od přímého plánu, který s námi měl. Adam nikdy neměl život z Boha, jehož představou byl strom života. Ježíš způsobil svou smrtí a zmrtvýchvstáním, že Boží cíl bude uskutečněn a znovu musím zdůraznit, že je to výlučně jeho dílo, vzdal se svého života, aby se vírou stal naším a abychom tak dostali více, než kdykoli předtím Adam.

Adam usnul. O věřících lidech se říká, že usnuli a ne, že zemřeli. Proč? Kdykoli je zmínka o smrti, objeví se v pozadí hřích. V 1. Mojž. 3. hřích přišel na svět a skrze hřích smrt, ale Adamův spánek předcházela této události. Proto obraz, který představuje Pána Ježíše není stejný jako ostatní obrazy Starého zákona. Obrazem hřícha a smíření je zabití beránka a volka. Adama nikdo nezabil byl jen uspán, aby se opět probudil. Tak vypadá smrt, jež není následkem hřícha, ale která má před sebou vzrůst a vzkříšení. Musíme si též všimnout, že Eva nebyla stvořena jako samostatná bytost — samostatné stvoření, jímž byl Adam. Adam usnul a Eva byla stvořena z něho. Tak Bůh tvoří církev. Boží »druhý člověk« vznikl ze spánku a v něm a skrze něho byla stvořena církev, aby žila život z něho a aby rozvinula zmrtvýchvstalý život.

Bůh má Syna, který je jednorozený a Bůh chce, aby jednorozený Syn měl bratry. Z jednorozeného se pak stává prvorozený a Bůh má místo jediného Syna mnoho synů. Jediné zrnko pšenice umřelo a dalo mnoho zrnků. Pán Ježíš položil svůj život a z něho vzniklo mnoho životů. To jsou biblické obrazy, kterých užívám k objasnění této pravdy. Když takto počítáme jednotné číslo se stává množným. To, co pochází z kříže, je jedinou osobností;

nevěstou pro Syna. Kristus miloval církev a sebe samého dal za ni.

Živá oběť. Řekli jsme si, že v ep. Efez. 5. je pohled na smrt Kristovu poněkud jiný, než pohled, který jsme probírali v ep. Řím. A přece náš rozbor ep. Řím. směřuje k tomuto pohledu, protože vykoupení nás vede opět k Božímu plánu. V 8. kap. Pavel hovoří o Kristu jako o prvorozeném Synu mezi mnohými duchovními syny Božími / 14 /. »Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími. Kteréž předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil« / 8:29—30 /. Zde je vidět, že ospravedlnění nás vede k slávě, jež se nevztahuje na jednotlivce, ale na celek — na mnohé, kteří nesou jednoho. Předmět našeho vykoupení se odráží, jak jsme viděli, v »lásce Kristově.« k svým, jež je předmětem posledních veršů 8. kap. / 35—39 /. To, co je v 8. kap. složité, stává se zřetelným, když se dostáváme do kap. 12, jejímž předmětem je tělo Kristovo.

Po prvních osmi kap. Řím., kterými jsme se zabývali, následuje vsuvka, v níž se důrazně jedná o Božím vladařském vedení *Izraele* a potom se shrnuje obsah prvních kapitol. Vidíme, že obsah 12. kap. je vlastně pokračováním kap. 7., a nikoli kap. 11. Lze tedy shrnout obsah těchto kapitol takto: naše hříchy jsou odpuštěny / kap. 5 /, zemřeli jsme s Kristem / kap. 6 /, od přirozenosti jsme zcela bezmocní / kap. 7 /, a proto spoléháme na Ducha svatého, sídlícího v nás / kap. 8 /. Výsledek je, že »jsme jedno tělo v Kristu« / kap. 12 /. Je to logický výsledek, k němuž směřovalo všechno předcházející.

12. kap. Řím. a další kapitoly obsahují praktické poučení pro náš život i pro chození s Bohem. Důraz se znovu klade na naše zasvěcení. V kap. 6:13 Pavel říká: »Vydávejte se k sloužení Bohu, jakožto vstavše z mrtvých a jsouce živí a vydávejte údy své za odění spravedlnosti Bohu.« V kap. 12:1 je důraz kladen na něčem jiném: »Prosím vás bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou rozumnou službu vaši.« Nový požadavek posvěcení je kladen na »bratry,« připojuje nás v duchu k »mnoha bratřím« z kap. 8:29. Je to vyzvání pro nás, abychom šli společně ve víře a dali svá těla jako »živou oběť« Bohu.

Toto se vztahuje na celek, nejen na jednotlivce. Dávání je osobní, ale oběť patří celku, oběť je jen jedna. Nikdy nemusíme cítit, že našeho přispění není třeba, protože když přispíváme k této službě, Bůh je spokojen. Právě touto službou dokazujeme, »jak je Boží vůle dobrá, libá a dokonalá« / Řím. 12:2 /, jinými slovy řečeno, pomáháme uskutečňovat Boží věčný plán v Kristu Ježíši. Proto Pavlova nabídka »každému z těch, jenž jsou mezi vámi« / Řím. 12:3 / spočívá na této nové Boží skutečnosti, že »mnozí jedno tělo jsme v Kristu a obzvláště jedni druhých oudové / 12:5 / a z toho vyplývají další praktická poučení.

Nádoba, skrze kterou se může Pán Ježíš zjevit v tomto světě, není jednotlivec, ale celek. »Tak jakž jednomu každému udělil Bůh míru víry« / Řím. 12:3 /, ale sám o sobě nikdo nemůže provést Boží plán. Jedině celek může provést Boží plán. Jedině celek může dospět k úplné postavě Kristově a rozšířit jeho slávu. Kéž bychom to opravdu viděli!

Ep. Řím. 12:3—6 líčí naši vnitřní závislost jako člověka. Jednotliví křesťané nejsou tělem, ale údy, pokud jsou v lidském těle, není každému svěřen stejný úkol. Ucho si nesmí myslet, že je oko. Ani to největší množství modliteb nemůže uchu dát vidění, ale tělo vidí okem. Tak / obrazně / mohou mít jediné dar slyšení, ale mohou vidět prostřednictvím těch, kdo mají dar vidění. Nebo možná mohou chodit, ale nemohou pracovat, proto musím dostat pomoc rukou. Většina lidí zaujímá k Božím věcem následující stanovisko: »Co vím, to vím, co nevím, nevím a mohu se bez toho docela dobře obejít.« To, co neznáme v Kristu my, znají jiní a jejich prostřednictvím je můžeme také poznat a radovat se z nich.

Dovolte, abych zdůraznil, že to není pro nás příjemné. Je to živý činitel v životě Božího lidu. Nemůžeme se obejít jeden bez druhého. Proto je tak důležité modlitební obecenství. Společná modlitba posiluje, jak vysvětluje z Mat. 18:19—20. Nestačí, že sám důvěřuji Pánu. Musím mu důvěřovat i s ostatními. Musím se s ostatními učit prosit »Otče náš« ... na základě jednoty těla, protože bez pomoci těla se nedostaneme vpřed. To je zvlášť zřejmé při službě. Sám nemohu Pánu účinně sloužit, nebude dbát bolestí, které prožívám, dokud mne to nenaučí. Půjde tak daleko, že zavře přede mnou dveře a nechá mne tlouci hlavou o zeď, dokud nezjistím, že potřebuji pomoc těla stejně jako pomoc Páně. Život Kristův je přece životem těla a jeho dary přicházejí, aby tělo rostlo.

To není obraz, ale skutečnost. Bible nám neříká, že církev je jako tělo, ale že opravdu je tělo Kristovo. »Mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a obzvláště jedni druhých údové.« Všechny údy tvoří jedno tělo, protože mají podíl na jeho životě, jakoby on byl rozdělen mezi tyto údy. Kdysi jsem byl ve shromáždění věřících Číňanů, kteří nemohli pochopit, jak může být církev jediným tělem, i když je tvořena z různých mužů a žen. Jednou v neděli, než jsem začal lámat chléb u stolu Páně, požádal jsem, aby se pozorně podívali na bochník chleba před lámáním. Když byl chléb rozlámán a sněden, ukázal jsem jim, že i když tento chléb je v nich, je to stále jeden bochník chleba a ne mnoho bochníků. Bochník byl rozdělen, ale Kristus není rozdělen jako tento chléb. On je stále jako jeden Duch v nás a my jsme jedno v něm.

Je to právě opačně, než u člověka: v Adamovi mám život z Adama, a to je život jednotlivce. V hříchu není spojení ani obecenství, ale jen zájem o sebe samého a nedůvěra k druhým. Když jdu s Pánem, zjistím brzy, že se musí nejen vyřešit otázka mého hřícha a mé přirozené síly, ale že je zde i tajemství dané mým individuálním životem, který stačí sám sobě a neuvědomuje si, že potřebuje spojení s tělem. Mohu rozřešit tajemství těla a hřícha a přesto zůstat přesvědčeným jednotlivcem. Potřebuji svatost, vítězství a život nesoucí ovoce — jen já sám — ačkoli mám přitom ty nečistší pohnutky. Takové postavení přehlídí tělo a nemůže Boha uspokojit. Je třeba tuto věc vyřešit, jinak by mé činy byly v rozporu s jeho dílem. Bůh mne nekárá za to, že jsem jednotlivce, ale za můj individualismus / myšlení jen na sebe /. Největší chyba není to, co vnějškově dělá jeho církev a denominace, ale naše srdce věnující se výlučně sama sobě.

Kříž musí v tomto směru konat své dílo a připomínat mi, že Kristus umřel i pro můj starý nezávislý život, který jsem zdědil po Adamovi, a že vzkříšením jsem se nestal jen jednotlivým věřícím v Krista, ale údem jeho těla. Mezi těmito dvěma věcmi je ohromný rozdíl. Když to pochopím, ihned přestanu se svou nezávislostí a budu vyhledávat obecenství. Kristus ve mně bude přitahován k životu Kristovu v druhých. Nikdy už nepůjdu samostatnou cestou. Žárlivost zmizí. Vlastní zájmy, ctižádost a povyšování se ztratí. Nebude už záležet na tom, kdo z nás bude konat jeho dílo. Bude nám záležet jedině na tom, aby tělo rostlo. Říkám »až to uvidíme . . .« Je velmi důležité vidět tělo Kristovo jako jiný slavný Boží Čin, aby našemu duchu bylo zjeveno, že »my mnozí jedno tělo jsme v Kristu.« Jedině Duch svatý nám to může dokonale objasnit a když se to stane, změní se náš celý život i naše konání.

Udatně vítězíme skrze toho, kterýž nás zamiloval. My vidíme jen to, co se stalo po pádu člověka. Bůh však vidí i začátek. Před pádem měl Bůh svůj plán a ten musí být v průběhu času realizován. Bůh věděl vše o hříchu a vykoupení. Přesto v jeho plánu církve, jak vidíme v 1. Mojž. 2., není zmínka o hříchu. Jakoby v myšlenkách přelétl celou událost vykoupení a viděl církev budoucnosti, jejíž služba a dějiny jsou plně odděleny od hřícha a zasvěceny jemu. Je to tělo Kristovo v slávě, která nemá nic společného s padlým člověkem, je zde jen obraz oslaveného Syna člověka. Taková církev uspokojí Boží srdce a získá nadvládu.

V 5. Efez. jsme u dějin vykoupení a přece skrze milost vidíme věčný Boží cíl vyjádřený

slovy o »slavné církvi.« Podotýkáme, že církev / nyní pošpiněná pádem / potřebuje vodu života a Slovo očištění, aby mohla představovat Krista v slávě. Zatím má ještě chyby, které je třeba napravit a rány, které je třeba léčit. A přesto vzácný je slib a jak slavná slova jsou o ní vyřčena! »nemající poskvrny:« — jizvy hřícha, jejichž historie je zapomenuta: »ani vrásky« — znak stáří a ztraceného času, protože všechno je napraveno a všechno je nové: a »bez úhony« — proto satan, ani ďáblové, ba ani lidé nemohou najít důvodu, pro který by ji mohli z něčeho obvinít.

V této době nyní žijeme. Lidský věk se končí a satanova moc je větší než kdykoliv předtím. Vedeme boj s anděly, knížectvími a mocnostmi / Řím. 8:33 a Efez. 6: 12 /, jež se snaží zničit dílo Boží v nás obviňováním vyvolených Božích. Sami bychom s nimi nemohli nikdy bojovat, ale co nedokážeme my, církev zmůže. Hlavní satanův úder namířen do středu Božeho cíle byl hřích, spoléhání se na sebe a individualismus. Bůh přemohl satana křížem. Spolehne-li se ve víře na to, co Bůh vykonal — na »Boha, který ospravedlňuje« a »Krista, jenž umřel za nás« / Řím. 8:33—34 / — máme zbraň, kterou nepřemohou ani brány pekla.

My, jeho církev, »V tom všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval« / Řím. 8:37 /.

12. KRÍŽ A DUCHOVNÍ ŽIVOT.

Bůh nám plně zajistil vykoupení v Kristově kříži, ale u toho nezůstal. Zajistil i vyplnění věčného plánu, o němž Pavel praví, že trvá od věků a »skryt v Bohu, jenž vše stvořil.« »Tento plán nyní vyhláší,« aby oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církev rozličná moudrost Boží, podle předuložení věčného, kteréž jest uložil v Kristu Ježíši Pánu našem« / Efez. 3:9—11 /.

Řekli jsme už, že dílo kříže dává výsledky, které se přímo vztahují na uskutečnění jeho plánu v nás. Za prvé, je to uskutečnění jeho života v nás, tak, že Duch svatý se v nás usídlil. Za druhé, nám umožňuje dělat to, co nazýváme »nesení kříže,« tj. podílet se na denním spojování se s jeho smrtí. Nový život v nás se projevuje tím, že klademe našeho »přirozeného člověka« na místo, kam opravdu patří, poddává se Duchu svatému. Jsou to evidentně kladné i záporné stránky jedné věci. Rovněž se jasně dotýkáme otázky pokroku v životě s Bohem.

Zatím jsme ve svém rozboru křesťanova života kladli hlavní důraz na krizi, kterou se začíná. Nyní se více soustředíme na uřednictví a zejména na učení se být Božím služebníkem. V této souvislosti říká Pán Ježíš, že »kdožkoli nenese kříže svého a nejde za mnou, nemůže být mým služebníkem« / Luk. 14:27 /.

Tak se dostáváme k uvažování o přirozeném člověku a »nesení kříže.« Abychom tomu rozuměli, musíme se za cenu jisté únavy vrátit zpět k 1. Mojž. a uvažovat o tom, co si Bůh přál mít v člověku od počátku a jak byl jeho cíl zmařen. To nám dá možnost uchopit jasněji pravidla, podle nichž se můžeme opět dostat do souladu s jeho cílem.

Skutečná povaha pádu. Jestliže nám bude aspoň v malé míře zjeven Boží plán, budeme hodně uvažovat o slovu »člověk.« Můžeme říci spolu se žalmistou: »Co je člověk, že jsi naň pamětliv?« Bible nám jasně ukazuje, že Bůh si především přeje člověka — »člověka podle srdce svého.«

Bůh stvořil člověka. V 1. Mojž. čteme, že Adam byl stvořen jako živá duše. Duch uvnitř ho

spojuje s Bohem a vnější tělo má kontakt s materiálním světem / tak je tomu v Novém zákoně / 1. Tes. 5:23 a Žid. 4:12, / kde se popisuje trojí povaha člověka /. Svým duchem byl Adam ve spojení s duchovním Božím světem, tělem stýkal se s fyzickým světem materiálních věcí. Soustředil v sobě dvě stránky Božího stvořitelského působení; stal se osobností — jsoucností žijící na světě, která se samostatně pohybovala a měla možnost *svobodné volby*. Z tohoto celkového hlediska se nám Adam jeví jako sebe si uvědomující a sebe vyjadřující bytost — jako živá duše.

Viděli jsme už, že Adam byl stvořen dokonale, tj. byl bez chyb, protože ho stvořil Bůh, ale nebyl dosud zdokonalen. Potřeboval ještě poslední Boží dotyk. Bůh ještě neudělal s Adamem to, co zamýšlel. Plán byl větší, ale o tom nebylo ještě rozhodnuto. Bůh směřoval naplnit cíl, vzniklého stvořením člověka, cíle jdoucího za člověka. Božím úmyslem bylo zajistit si všechna práva ve vesmíru prostřednictvím člověka. Jak se mohl stát takovým nástrojem? Jedině spoluprací, vycházející z živého spojení s Bohem. Bůh nechtěl na zemi jen lidi stejné krve, ale typ lidí majících v sobě jeho život. Tito lidé by případně mohli usilovat o satanův pád a splnili by všechno, co si Bůh přeje. Takový byl úmysl při stvoření člověka.

Dále vidíme, že Adam byl stvořen jako neutrální. Jeho duch mu umožňoval udržovat spojení s Bohem, avšak jako člověk nebyl dosud definitivně orientován. Měl moc volit a mohl si podle svého přání vybrat opačnou cestu. Božím cílem při člověku bylo »synovství« nebo jinými slovy, vyjádření Božího života v lidských synech. Jak jsme viděli, tento božský život byl reprezentován v zahradě stromem života nesoucím ovoce, které se mohlo jíst, trhat. Jestliže by Adam, který byl stvořen neutrální, šel o své vůli touto cestou a kdyby zvolil závislost na Bohu a pak přijal strom života, který představuje život samotného Boha, pak by Bůh žil s lidmi v jednotě a zajistil by ochranu svým duchovním dětem. A jestliže se Adam obrátil ke stromu vědění dobrého a zlého, pak mohl být svobodný v tom smyslu, že měl být schopen jít svým vývojem odděleně od Boha. Tato volba však zahrnovala spoluvinu se satanem, proto by se Adam dostal z dosahu cíle k němuž směřoval Bůh.

Lidská duše. Nyní víme, jakou cestu si Adam zvolil. Stál mezi dvěma stromy, poslechl satana a utrhl ze stromu vědění. To určilo směr jeho vývoje. Od té chvíle vládl vědění — »poznal.« Zde přicházíme k jádru — ovoce stromu vědění učinilo prvního člověka příliš sebevědomým. Byl vzrušen, ovoce se mu líbilo a vyvolávalo v něm »žádost.« Mysl se svou rozumovou mocí se vyvinula, protože »se stal moudrým,« i jeho vůle byla posílena, takže v budoucnosti mohl vždy sám rozhodnout, kterou cestou půjde. Ovoce sloužilo k rozšíření a plnému vývoji duše, takže člověk nebyl jen živou duší, ale od té chvíle žil duší. Neznamená to jen, že člověk má duši, ale že od toho okamžiku duše se svou nezávislou schopností svobodné volby vytlačuje ducha jako oživující sílu v člověku.

Musíme rozlišit dvě věci, protože tento rozdíl je nejdůležitější. Bohu nevádí — a ve skutečnosti ani nemá v úmyslu, aby naše duše byla taková, jakou dal Adamovi. Bůh se rozhodl něco na ní změnit. Dnes je v člověku něco, co nezahrnuje jen skutečnost, že máme a cvičíme duši, ale něco, co konstituuje duševní život. Toto způsobil satan pádem člověka. Chytil člověka do léčky tím, že by mohl rozvíjet svou duši odvozenou z pramene života.

Musíme si však počínat opatrně. Lékem není úplné přehlížení duše. To dělat nesmíme. Když kříž opravdu působí, nezačínáme být nehybní, bezcitní a bezcharakterní. Ne, duši máme stále, a kdykoli dostaneme něco od Boha, působí při tom i chtění naší duše, jako schopnost a nástroj skutečného podřízení se jemu. Hlavní otázka však je: držíme se v Bohem vyznačených mezích, tj. v hranici vyznačené na počátku v ráji, nebo tuto hranici překračujeme?

Bůh prořezává ratolesti jako vinař, to je jeho práce, kterou koná při nás. V našich duších

existuje nekontrolovatelné prohlubování — nepřiměřený rozvoj / růst /, který musí být mírněn a usměrňován. Bůh jej musí »prořezávat.« Nyní máme před sebou dvě věci, na něž se musíme dívat s otevřenýma očima. Především se Bůh snaží přivést nás k tomu, abychom žili životem jeho Syna. Dále pracuje přímo v našem nitru, aby překonal přirozené zdroje, jež jsou výsledkem ovoce poznání. Každodenně se máme učit těmito dvěma věcmi: Jednak růstu života toho jediného v nás, a jednak zmenšování a usmrcování našeho druhého duševního života. Tyto dva procesy neustále probíhají, protože se Bůh snaží plně rozvinout život svého Syna v nás, aby se projevil a vrací nás zpět k místu, odkud Adam vyšel. Proto Pavel říká: »Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem« / 2. Kor. 4:11 /.

Co to znamená? Znamená to jednoduše, že nebudeme dělat nic bez spolehnutí se na Boha. V sobě nenajdu nic dostačujícího. Nebudu nic dělat protože na to nestačím. I když je ve mně ona dědičná moc, nepoužiji ji. Nebudu spoléhat sám na sebe. Tím, že Adam jedl ze zapovězeného ovoce přivlastnil si vnitřní moc jednání, ale byla to nezávislá moc, kterou hrál satanovi do ruky. Pozbudete tuto moc, jakmile poznáte Pána. Odřízne vás od ní a zjistíte, že nemůžete jednat podle vlastní iniciativy. Musíte žít jeho životem a od něho musíte dostávat všechno.

Myslím přátelé, že všichni máme částečné sebepoznání, ale mnohdy nemáme skutečně strach sami ze sebe. Může to být tím, že ze zdvořilosti k Bohu říkáme: »Nechce-li to Pán, nemohu to udělat,« ale ve skutečnosti je v nás podvědomá myšlenka, že to můžeme docela dobře udělat i sami, i když to Bůh od nás nežádá a nezmocňuje nás k tomu. Příliš často jsme mysleli, rozhodovali, jednali i měli sílu bez ohledu na něho. Dnes mnoho křesťanů jsou lidé s příliš vyvinutou duší. Velice vyrostli sami v sobě. Je-li tomu tak, pak život Syna Božího v nás je omezen a téměř potlačeno jeho působení.

Přirozená I lidská I energie v díle Božím. U každého z nás se projevuje síla nebo schopnosti vlastní duše. Koho Pán vyučuje, odstraní tento princip jako svůj životní princip a odmítá podle něho žít. Nedovolí mu vládnout, ani nedopustí aby byl vzpruhou a silou pro Boží dílo. Ale ti, kdo nejsou vyučováni Bohem na tento princip spoléhají, využívají ho a myslí si, že je síla. Vezměme si pro ní jasnou ilustraci. Mnozí z nás např. viděli příjemného, chytrého muže, jasně myslícího a rozumově uvažujícího. Tehdy jsme si řekli »To by byl přínos pro církev, kdyby tento člověk byl křesťan! Kdyby plně patřil Pánu, co všechno by mohl pro něho udělat!«

Ale přemýšlejme chvíli. Odkud se bere dobrá nálada tohoto člověka? Kde přišel ke své autoritě a k dobrému úsudku? Nemá ji z nového rodu, protože se ještě znovu nenarodil. Víme, že všichni jsme narozeni z těla a proto potřebujeme nové narození. Pán Ježíš o tom říká v ev. Jana 3:6: »Což se narodilo z těla, tělo jest.« Vše, co není nově narozeno co vzniklo tělesným zrozením, je tělo a přináší slávu člověku, nikoli však Bohu. Toto tvrzení není příliš příjemné, ale je pravdivé.

Mluvili jsme o duševní síle nebo o přirozené energii. Co to je přirozená energie? Je to prostě to, co dovedu dělat, co jsem *sám*, co *jsem* zdědil z přirozených darů a zdrojů. Nikdo z nás není bez duševní síly a naší první potřebou je rozeznat k čemu je.

Vezměme si jako příklad lidskou mysl. Mohu mít od přirozenosti bystrou mysl. Před svým znovuzrozením jsem ji přirozeně měl jako něco, co se vyvinulo z mého přirozeného narození. Zde však vzniká potíž. Obrátil jsem se a znovu jsem se narodil. Můj duch byl vystaven hlubokému působení; vzniklo duchovní spojení s Otcem našich duší. Od té doby jsou v mém srdci dvě věci: nyní mám v duchu spojení s Bohem, ale současně mám v sobě i něco, co je

odvozeno z mého přirozeného narození. Co s tím nyní budu dělat? Přirozená tendence vypadá takto. Předtím jsem používal svého rozumu, abych se soustředil na historii, obchod, chemii, na politiku, literaturu či poesii.

Užíval jsem svého bystrého rozumu abych získal co nejvíce ze svého studia. Teď se však mé přání změnilo a zaměřuji svou mysl stejným způsobem Božími věcmi. *Změnil jsem tedy předmět svého zájmu, ale nezmínil jsem metodu práce.* To je podstata. Zájmy se zcela změnilo — / díky Bohu za to /, — nyní užívám schopností, kterých jsem dříve užíval ke studiu zeměpisu, dějepisu, ke studiu ep. k Efez. a Korint. Tato síla není z nového stvoření a Bůh s tím nesouhlasí. Potíže u mnohých z nás plynou z toho, že jsme změnilo řečiště, do něhož vyúsťují naše schopnosti, ale nezměnili jsme pramen našich schopností.

Zjistíme, že je mnoho věcí, které předáváme do Boží služby. Vezměme si výřečnost. Někteří lidé jsou rozenými řečníky; opravdu umějí podat velmi přesvědčivě danou věc. Potom se obrátí, a aniž zjistíme jejich stanovisko k duchovním věcem, postavíme je na kazatelnu a uděláme z nich kazatele. Povzbuzujeme je, aby užívali svých přirozených schopností ke kázání, avšak to je zase jen změna předmětu, ale stejná síla. Zapomínáme, že při zvěstování Božích věcí nejde o jejich podání, ale o jejich původ, kde vznikají. Nejde ani tolik o to, co děláme, ale jaké síly užíváme a kdo ji řídí.

Abychom si to ověřili, uvedeme si typický příklad. Pan A je výborný řečník; umí plyně a přesvědčivě mluvit o čemkoli, ale pokud jde o praktickou stránku, je velmi špatný organizátor. Pan B je proti tomu špatný řečník. Nedovede se jasně vyjádřit, chodí kolem svého předmětu a nikdy se nemůže dostat k podstatě, avšak je výborný organizátor a nekompetentnější v oblasti obchodu. Oba muži se obrátili a z obou se stali horliví křesťané. Předpokládejme, že je pozvu, aby kázali ve shromáždění a oni budou souhlasit. Požádám oba, aby mluvili o stejné věci a oba budou souhlasit. Co se stane? Požádal jsem je o stejnou věc a kdo myslíte, že se bude vroucněji modlit? Skoro jistě pan B. Proč? Protože není žádný řečník. Ve výmluvnosti se nemůže na sebe vůbec spolehnout. Bude prosit: »Pane, když mi nedáš sílu, nedokážu to.« Je přirozené, že pan A. se bude také modlit, ale je možné, že ne jako pan B, protože má jistý vlastní zdroj, na který se spoléhá. Předpokládejme však, že místo kázání bych je požádal o praktické vyřízení něčeho ve sboru. Co se nyní stane? Situace bude přesně opačná. Nyní bude na panu A, aby se horlivě modlil, protože velmi dobře ví o nedostatku svých organizačních schopností. Pan B se bude také modlit, ale asi ne tak horlivě, protože ví, že v této věci nepotřebuje tak naléhavou pomoc jako pan A. Vidíte rozdíl mezi přirozenými a duchovními dary? Vše, co můžeme dělat bez modlitby a plné závislosti na Bohu musí pocházet z přirozeného života, který je poznamenán tělem. To musíme jasně vidět. Není ovšem pravda, že pro službu se hodí jen ti, kteří pro ni nemají přirozené dary. Ať jsou obdařeni přirozenými dary nebo ne hlavní je, že musí poznat smrtící dotyk kříže na všem, co pochází z přirozenosti a naprostou závislost na Bohu vzkříšení. Všichni jsme velmi ochotni závidět sousedovi, který má od narození zvláštní dar, a nedovedeme si uvědomit, že kdybychom to měli my, a kdyby to nebylo dílem kříže, mohlo by se to snadno stát překážkou pro to, v čem se Bůh chce v nás oslavit.

Krátce po svém obrácení jsem šel kázat do vesnic. Měl jsem dobré vzdělání a vyznal jsem se v Písmu, a tak jsem se domníval, že jsem zcela schopen vyučovat venkovany, mezi nimiž bylo i mnoho negramotných žen. Po několika návštěvách jsem však zjistil, že přes svou negramotnost tyto ženy dokonale znaly Pána. Znal jsem knihu, kterou ony klopýtavě četly, ale ony znaly Pána o němž kniha mluví. Měl jsem v sobě mnoho svého kdežto ony mnoho z Ducha svatého. Kolik je dnes křesťanských učitelů, kteří učí lidi, jako kdysi já, většinou v moci svého tělesného obdarování!

Kdysi jsem se setkal s mladým bratrem — mladým pokud jde o léta, ale velmi vycvičeným od Pána. Bůh ho dovedl k těmto znalostem prostřednictvím mnohých trápení. Když jsem s ním mluvil, ptal jsem se: »Čemu tě bratře, Bůh naučil?« »Jenom jedné věci,« odpověděl, »že bez něho nemohu nic učinit.« »Myslíš, že skutečně sám nic nemůžeš udělat?« ptal jsem se. »Jistě mohu dělat mnoho věcí. Ve skutečnosti právě v tom jsou mé potíže. Víte, vždy jsem tolik věřil sám sobě. Vím, že dobře dovedu dělat mnoho věcí.« »Co myslíš tím, když říkáš, že bez něho nemůžeš nic udělat,« ptal jsem se znovu. »Pán mi ukázal, že dokážu dělat cokoli, ale řekl mi: »Beze mne nic nemůžete učinit;« z toho plyne, že všechno, co dělám bez něho a co jistě mohu udělat, není nic.«

Musíme přijít k tomuto hodnocení. Nechci tím říci, že nedokážeme mnoho věcí. Můžeme pořádat shromáždění a stavět budovy. Můžeme jít až na konec světa a tam zakládat misijní stanice, může se zdát, že neseme ovoce. Pamatujme si však, že Páně slovo zní: »Všeliké štípení, jehož neštípil Otec můj nebeský, vykořeněno bude« / Mat. 15:13 /. Bůh je jediným zákonitým původcem vesmíru / 1. Mojž. 1:1 /. Vše, co ty sám plánuješ a děláš, pochází z těla a nikdy nedosáhne království Ducha, i když velice prosíme Boha o požehnání. Může to trvat léta a ty si můžeš myslet, že upravíš-li to zde a zdokonalíš jinde, povede to k lepšímu, ale tak to dělat nelze.

Cíl je určen původem a to, co »pochází z těla,« nikdy se nestane duchovním ani největším zdokonalováním. Co se narodí z těla, je tělo a nikdy nebude ničím jiným. Co si sami v sobě ceníme, není v očích Božích nic, proto musíme přijmout Boží ocenění a uznat, že je to skutečně nic. »Tělo neprospívá.« Jedině to, co pochází z něho, vydrží.

Nedokážeme to vidět z toho, že nám to bylo řečeno, ale Bůh nás musí učit a sám se musí dotknout tělesného a říci: »To je z těla a pochází to ze starého stvoření, proto to nesmí zůstat!« Dokud nám to neukáže, můžeme s tím v základě souhlasit, ale nikdy to skutečně neprožíváme. Můžeme s tím souhlasit a může se nám to i líbit, ale nikdy se opravdu nezošklivíme sami sobě.

Přijde však den, kdy Bůh otevře naše oči. Budeme postavení přímo před rozhodnutí a najednou jako zjevení, musíme vyznat: »To je špinavé a nečisté, teď to, Pane, vidím!« »Čistota« je požehnané slovo. Vždy je spojuji s Duchem. Čistota znamená něco pocházejícího z Ducha. Nečistota znamená něco smíšeného. Když Bůh otevře naše oči a vidíme, že přirozený život je nepoužitelný v jeho práci, pak teprve zjistíme, že se nemůžeme radovat z tohoto učení. Začneme si ošklivit sami sebe pro vlastní nečistotu a dostaneme-li se tak daleko, Bůh začíná v nás své dílo osvobození. Podíváme se stručně na to, co vykonal pro naše vysvobození z tohoto stavu, ale nejprve se musíme zdržet u otázky zjevení. *Boží světlo a poznání*. Nezasvětili-li se člověk celým srdcem Pánu k službě, necítí potřebu světla. Jen když jsi uchvácen Bohem a snažíš se jít s ním vpřed, zjistíš, jak nutné je světlo. Světlo potřebujeme především proto, abychom poznali Boží myšlení, abychom věděli, co je I z Ducha a co z duše, abychom rozeznali co je Boží a co lidské, abychom rozlišovali co je opravdu nebeské a co zemské. Potřebujeme rozumět rozdílu mezi duchovními věcmi a musíme poznat, jsme-li opravdu vedeni Bohem, nebo jdeme-li ovlivněni jen svými pocity, vlastním rozumem či představami. Nejvíce však pocítíme potřebu světla v křesťanském životě, když dojdeme k bodu, kdy bychom rádi následovali Boha. V rozhovorech s mladšími bratřími a sestrami se znovu a znovu vracíme ke stejné otázce: Jak se dovím, že chodím v Duchu? Jak rozliším, že co je ve mně, je z Ducha svatého nebo ze mne samotného? Vypadá to, že všechny otázky jsou podobné, některé však jdou dále, snaží se nahlédnout dovnitř, rozlišovat, rozeznávat, analyzovat, přitom však upadají do hlubšího otroctví. Tato situace je pro křesťanský život skutečně nebezpečná, protože vnitřní poznání nikdy nelze získat na pusté cestě sebepoznání.

Nikde v Božím Slově se neříká, že máme zkoumat svůj vnitřní stav. / Poznámka: Dvě zdánlivé výjimky toho naleznete v 1. Kor. 11:28—31 a v 2. Kor. 13:5 / Předcházející úsek nás vybízí k poznávání těla Páně, hlavně ve souvislosti se stolem Páně. Netýká se to sebepoznávání jako takového. V posledním oddíle nám Pavel přímo přikazuje, abychom se zkoumali, zda jsme nebo nejsme »u víře.« To je otázka naší existence, či jinak základ naší víry — zda jsme skutečně křesťané. Nevztahuje se to na naše každodenní chození v Duchu, ani na naše sebepoznání. Tato cesta nás jen vede k nejistotě, viklání se a k zoufalství. Jistě musíme mít sebepoznání. Musíme vědět, co se v nás děje. Nechceme žít v ráji bláznů, být na scestí a přesto nevědět, že jdu špatně; mít spartánskou vůli a přesto si myslet, že sledujeme Boží vůli. Takovéto sebepoznání nepřijde, když se zahledíme sami do sebe, ani když budeme analyzovat své city a motivy a vše, co se děje uvnitř a pak se snažit rozhodnout, zda chodím v těle nebo v Duchu.

V Žalmech je několik úseků, které objasňují tuto věc. První je v Žalmu 36:10: »V světle tvém světlo vidíme.« Myslím, že to je nejkrásnější verš ve Starém zákoně. Mluví se zde o dvojitě světle. Je to »tvé světlo« a dostaneme-li se do něho, pak vidíme »světlo.«

Jsou to však dvě různá světla. Lze říci, že první je objektivní a druhé subjektivní. První světlo patří Bohu a rozlévá se na nás, druhé světlo je znalost, které dosahujeme skrze první světlo. »V světle tvém světlo vidíme.« Něco se dovíme, něco se nám vyjasní a uvidíme. Žádné obrácení do sebe, žádné sebezkoumání a zpytování sebe sama nás nepřivede k tomuto jasnému stanovisku. Nikoli, jedině světlo přicházející od Boha způsobí, že uvidíme.

Myslím, že to je velice jednoduché. Co uděláme, když se chceme přesvědčit o tom, že máme čistou tvář? Ohmatáme se pečlivě rukama? Ne, jistě ne. Najdeme si zrcadlo a dáme je ke světlu. Ve světle je všechno jasné. Cítěním a analyzováním nezjistíme nic. Vidět budeme jen ve světle přicházejícím od Boha; když přijde, není už třeba se ptát, zda je naše jednání správné, nebo špatné. Víme to. Připomeňme si, že v Žalmu autor říká: »vzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé. »Dovedete si představit co znamenají slova »vzpytuj mne«? Jistě to neznámá, že se budu zkoumat já sám. »Vzpytuj mne,« znamená, že »ty mne budeš zpytovat«! To je osvětlení. Bůh musí přijít a zpytovat, ne já. Neznámá to ovšem, že půjdu slepě kupředu, nedbaje svého skutečného stavu. Podstatné je, že i když mé sebezkoumání ukáže mnoho věcí vyžadujících nápravu, přesto mé vlastní hledání zůstává vždy jen na povrchu. Mé pravé sebepoznání je způsobeno Božím a nikoli vlastním zpytováním.

Ale zeptáte se, co vlastně to v praxi znamená dostat se do světla? Jak působí? Jak vidíme světlo v jeho světle? Žalmista nám zde opět přichází na pomoc. »Začátek učení tvého osvětluje, a vyučuje sprostné rozumnosti« / Žalm 119:130 /. V duchovních věcech jsme všichni »sprostní«. Jsme závislí na Bohu a na tom, aby nám dal porozumění. Zvláště to platí o naší staré, přirozené povaze. Zde zase působí Boží Slovo. V Novém zákoně je tento stav nejjasněji popsán v ep. Židům 4:12—13: »Živát jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahuje až do rozdělení duše i ducha i kloubů i morku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce. A není žádného stvoření, kteréhož by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterém jest řeč naše. »Ano, Boží Slovo, pronikající písmo pravdy, odpovídá na naše otázky. Rozeznává naše pohnutky a určuje, zda skutečně pocházejí z duše nebo z Ducha. Tak se myslím lze dostat od teoretické stránky věcí k praktické. Jsem jist, že mnozí z nás žijí před Bohem zcela čestně. Pokračujeme dále a nevíme, že jsme nějak špatní. Jednoho dne však narazíme na naplnění slova: »Začátek učení tvého osvětluje.« Bůh použije některého ze svých služebníků, aby nás seznámil s živým slovem a abychom začali. Jinými slovy, čekali jsme na Boha a náhle se obnovila v naší paměti tato slova nebo jsme je právě četli a mocně se nás dotkla. Pak uvidíme, co jsme nikdy předtím neviděli. Jsme usvědčeni. Poznáváme, kde jsme

špatní, vzhlížíme vzhůru a vyznáváme: »Vidím to Pane; je tu nečistota. Je zde všechno smícháno. Jak jsem byl slepý. Když si uvědomím, kolik let jsem neměl pravdu a nevěděl jsem to!« Přichází světlo a my je vidíme. Boží světlo nás vede k tomu, abychom se viděli ve světle a to je zásadní princip ukazující, že každé sebepoznání přichází právě touto cestou.

Nemusí to být vždy Písmo. Někteří z nás jsme znali lidi, kteří opravdu znali Pána. Skrže jejich modlitby a rozhovory s nimi uviděli jsme v Božím světle, jež z nich vyzařovalo, něco, co jsme předtím nikdy neviděli. Setkal jsem se kdysi s takovým člověkem, dnes už je u Pána a vždy na ni myslím jako na »osvícenou křesťanku.« Kdykoli jsem vstoupil do jejího pokoje, pocítil jsem Boží přítomnost. Tehdy jsem byl velmi mladý. Byl jsem věřící asi dvě léta a měl jsem mnoho plánů, mnoho krásných myšlenek, mnoho záměrů, které čekaly na Boží posvěcení a sta věcí, o nichž se mi zdálo, že budou nádherné, když se uskuteční. S tím vším jsem k ní přišel a snažil se ji přesvědčit a říci jí, že to a ono by bylo třeba udělat.

Dříve než jsem promluvil, řekla několik slov zcela prostinkým způsobem a světlo zasvitlo! Zastyděl jsem se za své »jednání,« které bylo tak tělesné a lidské. Něco se stalo. Byl jsem přiveden k tomu, že jsem mohl říci: »Pane, má mysl se zaměřuje jen na lidskou aktivitu, ale je tu někdo, kdo se tím vůbec nezabývá.« Měla jediný důvod, jediné přání, a to byl Bůh. Na první stránku své Bible napsala tato slova: »Pane, nechci nic pro sebe.« Ano, žila jen pro Boha a u koho najdete něco podobného, uvidíte, že je ponořen do světla a že toto světlo ozařuje druhé. To je skutečné svědectví.

Světlo má jediný zákon: svítit všude, kam se dostane. To je jeho jediný požadavek. Můžeme se před ním zavřít; jiného nebojí se ničeho. Otevřeme-li se Bohu, projeví se v nás. Těžkosti plynou z toho, že máme ve svém srdci uzavřené a ohraničené oblasti, kde si myslíme, že máme pravdu. Naše porážka nespočívá ani tak v tom, že jsme špatní, jako v neznalosti, že jsme špatní. Chybná může být i otázka naší lidské síly. Neznalost této věci je otázka světla. U někoho můžeme vidět, že spoléhá na vlastní sílu, ale on sám to nemůže vidět. Kolik potřebujeme upřímnosti a pokory a jak se potřebujeme otevřít před Bohem! Ti, kdo se otevřou, mohou vidět. Bůh je světlo a my nemůžeme žít v jeho světle a nerozumět. Prosme znovu se žalmistou: »Sešli světlo své a pravdu svou, to obé ať mne vodí« / 2alm 43:3 /.

Chválíme Boha za to, že křesťané dneška více myslí na hřích než dříve. V mnoha případech se oči křesťanů otevřely a vidí vítězství nad hříchem, jehož je možno dosáhnout a které je tak důležité v životě křesťana. To však nestačí. Je tu jedna věc, jíž je třeba se dotknout, a to skutečný život člověka a nejen jeho hříchy. Centrální je otázka osobnosti člověka a jeho duševních sil. I když otázka hřícha znamená všechno pro člověka, stále se týká jen povrchu. Díváme-li se jen na hřích, svatost se stává něčím povrchním, něčím, co zůstává jen na povrchu. Nedostali jsme se k podstatě hřícha.

Adam nepřivedl hřích na svět tím, že spáchal vraždu. Ta přišla později. Adam otevřel dveře hříchu tím, že začal rozvíjet svou duši směrem od Boha. Proto si Bůh hledá lidi, kteří budou k jeho slávě a kteří se stanou nástrojem jeho plánu ve vesmíru, lidi jejichž život, každý jeho záchvěv, bude záviset na něm. On sám bude pro ně »stromem života.«

Cítím, že potřebuji stále více a více spolu se všemi Božími dětmi poznání sebe sama. Opakuji znovu, že nemyslím, že se budeme neustále jen dívat na sebe a ptát se: »Je to dílo pouze mé duše nebo dílo Ducha?« Tak bychom nikam nedošli, a zůstali bychom ve tmě. Nikoli. Písmo nám ukazuje, jak svatí Boží lidé přicházeli k sebe-poznání. Bylo to vždy prostřednictvím Božího světla a tím světlem je Bůh. Izaiáš, Ezechiel, Daniel, Petr a Jan, ti všichni přišli k sebepoznání, protože Hospodin je osvítil a jeho světlo přineslo zjevení. / Iz. 6:5, Ezech. 1:28, Dan. 10:8, Luk. 22:61—62, Skut. 9:3—5, Zjev. 1:17 /.

Nikdy nepoznáme ošklivost hříchu i svou vlastní, dokud nás neosvítí Boží světlo. Nemluvím o nějakém dojmu, ale o zjevení se samého Pána skrze Slovo. Udělá pro nás to, co teorie nikdy ani nemůže vykonat. Kristus je naše světlo. On je živé Slovo a čteme-li Písmo, život v něm nám přináší zjevení. »Život byl světlo lidí« / Jan 1:4 /. Takové osvícení k nám nemusí přijít najednou, ale přichází postupně. Bude se stávat stále jasnějším a pronikavějším, až se uvidíme v Božím světle a naše sebevědomí zmizí. Přece světlo je nejčistší věc na světě. Světlo očišťuje. Světlo sterilizuje. Ničí to, co nemá být. Stává se pro nás pravdou a ne pouze učením protože jeho zář dosahuje až do rozdělení duše i ducha, kloubů i morku. Poznáváme, co je strach a úzkost, když si uvědomíme, jak zkažená je lidská povaha a jak oškliví jsme my sami, jaká zkáza hrozí Božímu dílu v našem neukázněném životě. Vidíme, co jsme dosud neviděli, vidíme, jak potřebujeme Boží přísné jednání. Poznáme, že bez něho nemůžeme být jeho služebníky.

Ale zde nám kříž ve svém nejširším významu přijde na pomoc a my se budeme snažit vyzkoušet tu stránku jeho působení, která se setkává a vyrovnává s naším problémem lidské duše. Vždyť jen úplné pochopení kříže nás může přivést k závislosti, kterou dobrovolně pocítil Pán Ježíš, když řekl: »Nemohu já sám od sebe nic činit. Ale jak slyším, tak soudím a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, jenž mne poslal, Otcovy« / Jan 5:30 /.

13. CESTA POKROKU: NESENÍ KRÍŽE.

V předcházející kapitole jsme se několikrát dotkli naší služby Pánu. Když se nyní podíváme na opatření, jež Bůh učinil aby vyřešil problém vytvořený lidskou duší, velmi nám pomůže, budeme-li uvažovat nejprve o zásadách, kterými se řídí tato služba. Bůh dal zvláštní pravidla, jímž máme podřídit svou práci, práci pro něho a od nichž se nesmí uchýlit nikdo, kdo chce jemu sloužit. Základem našeho spasení je, jak dobře víme, smrt Pána Ježíše a jeho zmrtvýchvstání. Než i podmínky naší služby jemu nejsou méně určité. Tak jako základem našeho přijetí u Boha je smrt Páně a jeho zmrtvýchvstání. *Základ veškeré pravé služby*. Nikdo nemůže být pravým Božím služebníkem bez znalosti principu smrti a zmrtvýchvstání. Dokonce Ježíš sám sloužil na tomto základě. V ev. Mat. 3 čteme, že byl pokřtěn před započítím své služby. Nebyl pokřtěn proto, že hřešil nebo že potřeboval očištění. Ne, známe význam jeho křtu — je to obraz smrti a zmrtvýchvstání. Služba Páně začala až když se postavil na tento základ. Až po křtu, po dobrovolném stanutí na půdě smrti a po zmrtvýchvstání, sestoupil na něho Duch svatý a pak začal sloužit.

Čemu nás to učí? Náš Pán byl člověk bez hříchu. Jedině On chodil po této zemi, aniž poznal hřích. Přesto jako člověk byl osobnost oddělená od Otce. Musíme být velmi opatrní, když mluvíme o Pánu Ježíši. Vzpomeňme si na jeho slova: »Nehledám své vůle, ale vůle toho kterýž mne poslal.« Co to znamená? Jistě, že Pán Ježíš měl svou vlastní vůli. Měl svou vůli, to nám prozrazují, jeho slova. Jako syn člověka měl svou vůli, ale nejednal podle ní, přišel, aby konal vůli Otcovu. To je hlavní.

Jediné, v čem se lišil od Otce, byla lidská duše, kterou dostal, když »byl nalezen jako člověk.« Náš Pán, jsa dokonalým člověkem, měl duši a tělo stejně jako vy i já máme duši a tělo, a mohl také jednat podle přání své duše, tedy jak sám chtěl.

Vzpomeňte si, jak hned po jeho křtu, začátkem jeho činnosti, přišel satan a pokoušel ho. Sváděl ho k uspokojení přirozených potřeb přeměnou kamenů v chléb, dále mu nabízel zajistit obdiv pro službu zázračným objevením se na chrámovém dvoře a nakonec ho naváděl, aby se

ihned ujal vlády nad světem, k níž byl určen. Skoro bychom mohli být zvědaví, proč ho sváděl k takovým věcem. Mohlo by se zdát, že ho mohl navádět k hříchu dokonalejším způsobem. Ale satan to neudělal, věděl své velmi dobře. Řekl jen: »*Jsi-li Syn Boží, ať kamení toto chlebové jsou.*« Co to znamenalo? Mělo z toho vyplynout: »*Jsi-li Syn Boží, musíš udělat něco, čím bys to dokázal. Zde je výzva! Mnozí jistě položí otázku, zda je Tvůj požadavek správný nebo ne. Proč to nevyřešit tím, že bys to nyní dokázal?*«

Celý tento lstivý satanův návrh spočíval v pokusu přimět Pána Ježíše k tomu, aby jednal podle sebe, ze své duše, to On svým stanoviskem zcela odmítl. V Adamovi jednal člověk sám ze sebe odděleně od Boha, to byla celá tragedie ráje. Nyní Syn člověka v podobné situaci vychází z něčeho jiného. Později definuje svůj základní životní princip: »*Nemůže Syn sám od sebe nic činit*« I Jan 5:19 /.

Veškerá jeho služba se řídila tímto naprostým popřením života duše. Můžeme tedy bezpečně říci, že veškeré dílo Pána Ježíše konané na této zemi, dílo, jež předcházelo jeho smrti na kříži, bylo děláno na principu smrti a zmrtvýchvstání, i když skutečné dílo Golgoty mělo přijít až v budoucnosti. Všechno co dělal, bylo na tomto základě. Je-li to tak, jestliže Syn člověka prošel smrtí a zmrtvýchvstáním / obrazně v podstatě /, aby mohl pracovat, můžeme my dělat něco jiného? Nikdo nemůže být služebníkem Páně bez poznání, jak působí tento princip v jeho životě. O tom nelze pochybovat. Než Pán opustil své učedníky, velmi dobře jim to objasnil. Zemřel a vstal z mrtvých a řekl jim, aby v Jeruzalémě čekali na moc Ducha, která na ně sestoupí.

Co je to moc Ducha svatého, »moc z výsosti,« o které mluvil? Není to nic jiného, než dílo jeho smrti, vzkříšení a nanebevstoupení. Jinak řečeno, je to nádoba obsahující všechny hodnoty smrti, vzkříšení i vyvýšení Páně, které máme dostat. On je ten, kdo »obsahuje« tyto hodnoty a zprostředkovává je lidem. Proto nemohl být Duch svatý dán dokud nebyl Pán Ježíš oslaven. Teprve potom mohl spočinout na mužích i ženách aby mohli svědčit. Bez ceny smrti a vzkříšení Krista jsou všechna taková svědectví prázdná. Nahlédneme-li do Starého zákona, najdeme tam totéž. Podívejme se do 4. Mojž. 17. Popisuje Aronovu službu. Lidé se ptají, zda je Aron ke své službě skutečně vybrán Bohem. Začali ho podezřívat a proto říkali: »Nevíme, zda tento muž je nebo není určen od Boha,« a tak Bůh posílá důkaz, že Aron je opravdu jeho služebníkem. Dvanáct suchých prutů je položeno před truhlu smlouvy do svatyně svatých a jsou tam přes noc. Ráno Hospodin ukázal, kdo je jeho vybraný služebník tak, že jeho prut vpučel, rozkvetl a přinesl plody.

Všichni víme, co to znamená. Rozkvetlý prut mluví o vzkříšení. Smrt i zmrtvýchvstání označují Bohem vyvoleného služebníka. Bez toho nemáš nic. Rozkvetlý Aronův prut dokázal, že Aron stojí na pravdivém základě. Bůh rozpozná jako své služebníky jen ty, kdož prošli smrtí k základu vzkříšení.

Viděli jsme, že Kristova smrt působí různými způsoby. Víme, jak jeho smrt působila v nás při odpuštění našich hříchů a že bez vylití krve neexistuje odpuštění vin. Dále jsme viděli v ep. Řím. 6, jak smrt působí aby nás osvobodila od moci hřícha a že náš starý člověk byl ukřižován, abychom už nesloužili hříchu a chválili jsme Pána za to, že i tady jeho smrt konala pro nás osvobozující dílo. Nakonec se ještě ukazuje otázka vlastní vůle člověka a je zřejmá potřeba zasvěcení se. I zde působí smrt tak, že v nás vzbuzuje ochotu vzdát se své vlastní vůle a být poslušen Pána. Tak se tvoří základ pro naši službu, ale ještě to nezasahuje jádro otázky. Je možné, že dosud dobře neznáme, co je to duše.

Řím. 7. je nám ukázána nová fáze, v níž se probírá otázka posvěceného života — žijící osobní svatost. Zde nacházíme pravého Božího člověka, který se snaží zalíbit se Bohu, ale je

pod zákonem a ten ho postihuje. Snaží se líbit Bohu vlastním úsilím a teprve kříž ho musí přivést k přiznání: »Nedokážu to; nemohu vyhověti Bohu svou silou. Mohu jen důvěřovat Duchu svatému, že to ve mně udělá. Věřím, že někteří z nás jsme museli projít hlubinami, než jsme se to naučili a objevili cenu smrti Páně působící v tomto směru.

Všimněte si, že je velký rozdíl mezi »tělem,« o němž se mluví v ep. Řím. 7 ve vztahu ke svatosti života a k působení přirozené energie duševního života ve službě Páně. I když to všechno víme — z vlastní zkušenosti — stále zůstává jedna oblast, kam musí vstoupit smrt Páně, než můžeme opravdu sloužit. Dokud se to v nás neprojeví, nejsme přes veškeré prožité zkušenosti skutečně spolehlivý nástroj pro jeho službu. Jak mnoho služebníků Bůh používá třeba v Číně, aby postavili zeď dvanáct stop dlouhou a když to udělali, sami boří zeď patnáct stop dlouhou. Použije nás v určitém smyslu, ale ničíme své vlastní dílo i dílo druhých, protože je neděláme pomocí kříže. Nejprve se musíme podívat na to, jak Pán Bůh chce jednat s naší duší a potom si podrobněji všimneme, jak to souvisí s naší službou pro něho. *Podstatné dílo kříže.* Nejprve probereme čtyři místa z Písma. Jsou to: Marek 8:32—35, Luk. 17:32—34, Mat. 10:34—39, Jan 12:24—26. Tyto oddíly mají něco společného. V každém z nich mluví Pán Ježíš o duševní aktivitě člověka a v každé jde o odlišné aspekty života duše. Zde nám Pán Ježíš velmi jasně ukazuje, že s lidskou duší lze jednat pouze jedním způsobem a to je nést kříž a následovat ho na každý den.

Jak jsme právě viděli, duševní či přirozený život je něco více, než pojednání o starém člověku nebo o sobě, jímž jsme se zabývali na předchozích stránkách. Snažili jsme se jasně ukázat, že »u starého člověka« Bůh zdůrazňuje to, co vykonal jednou provždy tím, že nás ukřižoval spolu s Kristem. V ep. Gal. jsme třikrát viděli ukřižování jako něco dokonaneho; v ep. Řím. 6:6 se jasně tvrdí, že »náš starý člověk byl ukřižován,« což můžeme velmi dobře říci jinými slovy, že »náš starý člověk byl s konečnou platností a navždy ukřižován.« Je to něco, co je dokonáno, co je nám zjeveno a co pak přijímáme aktem prosté víry.

Je tu ještě další aspekt kříže vyjádřený slovy: »nést kříž každodenně,« a ten je nyní před námi. Nejdříve kříž nesl mne a nyní musím kříž nést já a to se týká mého srdce. To máme na mysli, když mluvíme o subjektivním působení kříže. To je nepřetržitý proces, je to následování v jeho stopách. Týká se to naší duše a všimněme si, že se na to klade stejný důraz jako na »starého člověka.« Nejedná se tu o ukřižování duše samé ve smyslu odstranění našich přirozených darů a schopností, naší osobnosti a individuality. Kdyby tomu tak bylo, tu by nemohlo být o nás řečeno to, co je v ep. 2id. 10:39 že jsme »věřící k získání duše« / srovnej 1. Petr. 1:9 a Luk. 21:19 /. Ne, neztrácíme svou duši, protože to by znamenalo naprosté zmizení jednotlivce. Zatím zde je duše se svým přirozeným nadáním, ale kříž musí usmrtit přirozené nadání — vložit na ně pečeť smrti — a potom, bude-li si Bůh přát, vrátí nám je zpět slavně vzkříšené.

Takový je smysl Pavlova dopisu Fil., který vyjadřuje přání, »abych poznal jej a divnou moc vzkříšení jeho, a společnost utrpení jeho, připodobňuje se smrti jeho« / Fil. 3:10 /. Na duši je neustále příznak smrti, proto musí být podřízena duchu a nikdy neprojevit nezávislost. Jedině takto působící kříž může vytvořit člověka jako byl Pavel. Byl obdařen přirozenými zdroji, jak ukazuje ep. Fil. 3, a přesto měl tak nepatrnou důvěru ve vlastní sílu, že mohl Korintským napsat: »Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to ještě toho ukřižovaného. A byl jsem u vás v mdlobě a v bázni, i v strachu mnohém. A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha svatého a moci« / 1. Kor. 2:2—4 /. Duše je sídlo našich stavů a jak mnoho našich rozhodnutí i činů je jimi ovlivněno! Uvědomte si, že v nich nemusí být nic úmyslně hříšného! Prostě je v nás přirozená náklonnost k druhé osobě, a to může nesprávně ovlivnit naše celé jednání. Tak v prvním oddílu Písma, který máme právě před sebou, nám Pán musí říci, že »kdo miluje otce nebo

matku více nežli mne, není' mne hoden. A kdož miluje syna nebo dceru více nežli mne, není mne hoden. A kdož nebere kříže svého a nenásleduje mne, není' mne hoden« / Mat. 10:37—38 / Vidíme, že chceme-li ho následovat, tak jedinou pravou cestou pro nás je cesta kříže. Co z toho nezbytně plyne? 2e, »kdož nalezne duši svou, ztratí' ji, a kdo by ztratil duši svou pro mne, nalezne' ji / Mat. 10:39 /.

V Istivém působení náklonností odvádějících nás z cesty Boží spočívá pro nás skryté nebezpečí a klíč k tomu je naše duše. Musí se jí dotknout kříž. Musím »ztratit« svou duši v tom smyslu jak to říká Pán Ježíš. Někteří z nás dobře vědí, co to znamená ztratit duši. Nemůžeme už plnit její přání; nemůžeme jí dát to, co chceme; nemůžeme ji uspokojit; to je »ztráta« duše. Procházíme bolestným procesem v němž se snažíme zbavit se toho, oč duše žádá. Častokrát musíme vyznat, že to nakonec není nějaký hřích, který nás odvádí od následování Pána. Jsme odváděni nějakou skrytou láskou, nějakou přirozenou náklonností měnící náš směr. Ano, lidská náklonnost hraje významnou úlohu v našem životě, proto musí přijít kříž a dělat očistnou práci.

Dále přicházíme k veršům v ev. Marka. Myslím, že to je nejdůležitější oddíl Písma. Náš Pán učí učedníky v Cesarei Filipově, že bude od starších odsouzen na smrt, a když Petr zapálen láskou k svému Pánu ho napomíná a říká: »Pane, nedělej to; měj slitování sám nad sebou; nikoli nestane se tobě toho.« Z lásky k němu ho vybízí, aby se chránil. A Pán napomíná Petra tak, jakoby napomenul satana, že pečuje o lidské věci a ne o Boží. K množství okolo stojících pak pravil: »Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne. Nebo chtěl-li by kdo duši svou zachovati, ztratí ji; pakli by kdo ztratil duši svou pro mne a pro evangelium, tent' ji zachová« / Mar. 8:34—25 /.

Nakonec jde znovu o otázku duše. Je to konkrétně touha duše zachovat sama sebe. To je Istivý návrh duše, říká: »Když mi bude dovoleno žít, udělám cokoli, budu souhlasit s čímkoli, ale musím zůstat naživu!« Tady máme duši skoro křičící o pomoc: »Jít ke kříži a být ukřižován, to je opravdu příliš mnoho! Měj slitování sám se sebou; měj útrpnost se sebou! Chceš se rozhodnout jít s *Bohem*, a sám *proti sobe*?« Mnozí z nás dobře ví, že když se rozhodli pro Boha, jednali často proti hlasu duše i přání svých přátel a že to byl kříž, který musel utišit tuto žádost o sebezachování.

Obávám se Boží vůle? Ona drahá, svatá žena, o níž jsme už dříve hovořili, se mne jednou ptala: »Máte rád Boží vůli?« Je to strašná otázka. Neptala se: »Plníte Boží vůli« ale vždy jen: »Máte rád Boží vůli?« Tato otázka jde hlouběji než cokoli jiného. Vzpomínám si, jak ona se jednou dohadovala s Pánem o jisté věci. Věděla, co Pán od ní chce a ve svém srdci to také chtěla. Bylo to však pro ni obtížné a slyšel jsem ji prosit: » Vyznávám, Pane, že se mi to nelíbí, ale prosím, nehleď na mne. Počkej prosím a poddám se tvému přání.« Nechtěla, aby se Pán jí podřídil a aby se vzdal svých požadavků. Nechtěla nic než líbit se jemu.

Častokrát se musíme dostat tak daleko, že se vzdáme toho, co se nám zdá dobré a cenné, ano, a dokonce to mohou být i Boží věci, aby se splnila jeho vůle. Petrův zájem o Pána pocházel z přirozené lásky k němu. Možná se nám zdá, že Petr měl obdivuhodnou lásku k svému Pánu, která si nezasloužila výtky. Vždyť jediné velká láska ho k tomu vedla. Ano, ale bude-li v našem jednání čistota ducha bez přimíšeniny duše, pak nikdy neuděláte chyby, které se dopustil Petr. Rozeznáte mnohem rychleji Boží vůli a zjistíte, že ona jediná potěší skutečně vaše srdce.

V ev. Lukáše 17 se Pán Ježíš znovu zabývá duší v souvislosti se svým příchodem, když mluví o dni v němž se zjeví Syn člověka, říká, že je podobný dni, v němž Lot vyšel ze Sodomy / v. 29—30 /. O něco dále mluví o rychlosti tohoto příchodu ve dvakrát opakovaných

sloveh: »jeden bude vzat, a druhý zanechán« / v. 34— 35 /. V souvislosti s odvoláním Lota ze Sodomy a s jeho rychlostí Pán říká zvláštní slova: »V ten čas, kdo by byl na střeše, a nádobí jeho v domu, nesestupuj, aby je pobral; a kdo na poli, též nenavracuj se zase. Pomněte na Lotovu ženu!« Proč? Protože »kdož by koli hledal život svůj / duši svou / zachovati, ztratí jej; a kdož by koli ztratil, obživí jej« / v. 33 /.

Nemýlím-li se, je to jediné místo v Novém zákoně, které mluví o naší reakci na uchvacující volání. Můžeme myslet, že když přijde Syn člověka, budeme samozřejmě všichni vzati, jak čteme v 1. Kor. 15:51: »Všichni proměněni budeme, hned pojednou, k zatroubení poslednímu.« Ano ale je zde oddíl z ev. Luk., který nás nutí zastavit se a uvažovat, neboť se zde klade silný důraz na to, že jeden bude vzat a druhý ponechán. Je to věc naší reakce, až budeme zavoláni, abychom šli. Proto jsme co nejdůrazněji vybízeni k tomu, abychom byli hotovi / Mat. 24:42 /.

Je k tomu jistě důvod. Je jasná, že toto zavolání nezpůsobí v nás v posledním okamžiku záračnou změnu a že náš postoj k Pánu nebude jiný než byl v našem předchozím následování Pána. Nikoli, v tom okamžiku zjistíme, skutečný poklad svého srdce. Je-li to sám Pán Ježíš, pak se nemusíme ohlížet zpět. Jediný pohled nazpět rozhoduje o všem. Je snadné oblíbit si Boží dary víc než dárce, a dodal bych, je snadné cítit větší lásku k Boží práci než k Bohu samému.

Dovolte, abych vám to doložil příkladem. V současnosti / pozn. vydavatele tj. v r. 1938 / píše knihu. Napsal jsem osm kapitol a nyní píše devátou, při níž mne Pán velmi vyučuje. Jestliže by v tomto okamžiku zavolal: »Pojď sem« ale já bych se ptal: »Co bude s mou knihou?« mohl bych dostat odpověď: »Dobrá, zůstaň dole a dokonči ji!« Drahocenná věc, kterou právě konáme dole»vdomě,« se může stát kolíkem, který nás připoutá k zemi.

Všechno závisí na tom, zda žijeme duší nebo duchem. V uvedeném odd. ev. Lukáše je představen život duše zabývající se pozemskými věcmi a všimněme si, že to nikterak nejsou hříšné věci. Pán jmenuje jen svatbu, sázení, jídlo a prodávání — to všechno jsou naprosto legální činnosti v nichž není nic zásadně špatného. Jakmile se jimi zabýváme, naše srdce k nim tak přilne, že je připoutáno k zemi. Cesta z tohoto nebezpečí je ztráta duše. To je krásně vysvětleno v Petrově jednání, když poznal zmrtvýchvstalého Pána u jezera. I když se s ostatními vrátil k původnímu zaměstnání, nemyslel na loď, ani na síť plnou záračně ulovených ryb. Jakmile zaslechl Janův výkřik poznání: »Pán jest!« čteme, že »pustil se do moře.« To je skutečné oddělení se. Základní otázka vždy je »Kde je mé srdce?« Kříž v nás musí způsobit oddělení v Duchu ode všeho a od každého, kdo není z Pána.

Avšak i tu se zabýváme jen vnější aktivitou duše. Duše, jež povolí uzdu své náklonnosti, duše, jež se snaží řídit své věci sama a duše, která je příliš zaměstnána pozemskými věcmi: to jsou nepatrné věci a nedotýkají se pravého jádra věci. Je tu ještě něco hlubšího, co se vám nyní pokusím vysvětlit.

Kříž a nesení ovoce. Přečteme si znovu ev. Jana 12:24 pšeničné zrnko, které má v sobě život, ale »zůstává samo.« zůstane, a pakliť umře, užitek mnohý přinese. Kdož miluje duši svou, ztratí ji, a kdož nenávidí duše své na tomto světě, k životu věčnému ostříhá jí.«

Zde vidíme vnitřní působení kříže, o němž jsme mluvili — ztráta duše — spojená se smrtí Pána Ježíše a jí připodobněná. Máme tu na zřeteli plodnost. Existuje pšeničné zrnko, které má sobě život, ale »zůstává samo.« Má možnost sdílet svůj život s jinými, ale kdyby to udělalo, muselo by podstoupit smrt. Známe cestu, kterou zvolil Pán Ježíš. Podstoupil smrt a jak vidíme, jeho život se rozrostl v mnoho životů. Syn umřel a ožil jako »mnoho synů.« Vzdal se

svého života, abychom ho obdrželi my. Tento pohled na smrt volá i nás k smrti. Jasně nám ukazuje cestu smrti, to znamená, ztratit vlastní duši, vlastní život, abychom se stali dárci života a sdíleli s ostatními nový Boží život, který je v nás. To je tajemství služby, cesta skutečné plodnosti. Je to tak, jak Pavel říká: »Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův byl zjeven na smrtelném těle našem. A tak smrt v nás moc provodí, ale ve vás život« / 2. Kr. 4:11—12 /. Dostáváme se k cíli. Jestliže jsme přijali Krista, je v nás mnoho života. Všichni jsme majitelé cenného vlastnictví, pokladu ukrytého v nádobě. Díky Pánu za to, že jeho život je opravdu v nás! Proč se v nás tak málo projevuje? Proč »zůstáváme sami?« Proč neoplýváme životem, který bychom chtěli sdílet s bližními? Proč je tento život tak málo viditelný i v našem vlastním životě? Nepatrné znamení života, když přece život je v nás, je v nás proto, že naše duše obklopuje a omezuje jeho život stejně jako slupka obaluje zrnko pšenice a to se nemůže uvolnit. Žijeme ve své duši, pracujeme a sloužíme vlastní síle. Nebereme sílu od Boha. Duše stojí v cestě novému životu. Ztrať ji, protože jedině tak dosáhneš plnosti. *Temná noc-jitro vzkříšení*. Vracíme se k mandloňovému prutu, který byl přes noc umístěn ve svatyni — v temné noci, kdy nebylo vidět — a ráno prut rozkvetl. Zde je smrt a vzkříšení, život, jehož jsme se zřekli a život, který jsme získali a zde je svědectví služby. Jak se projevívá v praxi? Jak poznám, že tímto způsobem jedná se mnou Bůh?

Nejprve nám musí být jasné, že naše duše se svým množstvím vrozené energie potrvá až do naší smrti. Do té doby budeme neustále denně potřebovat kříž, aby v nás konal své dílo a dokanale v nás vysušoval tento pramen. To je celoživotní služba, o níž je zmínka ve slovech: »zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj a následuj mne« / Mar. 8:34 /. Nikdy není možno toto vynechat. »Kdož nebéře kříže svého a nenásleduje mne, neníť mne hoden« / Mat. 10:38 / a »nemůže býti mým učedníkem« / Luk. 14:27 /. Smrt a vzkříšení musí být neustálým vzorem i v našem životě pro ztrátu naší duše a růst Ducha v nás.

Je pravda, že může přijít krize, jež sice opět zmizí, ale přesto může změnit náš celý život i naši službu Bohu. To je úzká brána, kterou se dostáváme na zcela novou stezku. Taková krize se dostavila i v životě Jákobově ve Fanuel. Byl to Jákobův »tělesný člověk,« který toužil sloužit Bohu a dosáhnout jeho cíle. Jákob dobře věděl, že Bůh řekl: »starší sloužiti bude mladšímu« a snažil se toho dosáhnout vlastní schopností a svým způsobem. Bůh musel zmrzačit vlastní sílu v Jákobovi a udělal to tím, že se dotkl šlachy v Jákobově stehně. Jákob sice dále chodil, ale kulhal. Od té doby se stal jiným Jákobem, jak ukazuje i změna jména. Měl nohy, kterých mohl používat, ale síla zmizela a po zranění kulhal a nikdy se již nezotavil.

Bůh nás musí přivést tak daleko — nevím, jak to provede, ale jistě to tak bude, že naše vlastní síla projde hlubokými a temnými zkušenostmi, bude ve své podstatě oslabena a my se už neodvážíme důvěřovat sami sobě. S některými musel jednat velmi tvrdě a vést je těžkou a bolestnou cestou, aby je k tomu přivedl. Nakonec přijde čas, kdy »nekonáme rádi« práci křesťana, dokonce se bojíme dělat něco ve jménu Páně. Tehdy konečně přichází chvíle, kdy On nás chce použít. Mohu vám říci, že rok po mém obrácení jsem cítil rozkoš, když jsem mohl kázat. Nebylo možné mlčet. Něco ve mně přímo hnalo kupředu a musel jsem jít. Kázání se mi stalo životem. Pán vám může milostivě dovolit jednat také tak a nejen to, může vám dát i bohaté požehnání — až jednoho dne se dotkne tělesné síly, která vás ovládá a od té chvíle to už neděláte proto, že si to přejete vy, ale že to chce Pán. Do tohoto okamžiku jste kázali pro uspokojení, jež jste sami získali ze služby Bohu, a přesto se stávalo, že vás Bůh nemohl donutit dělat to, co si přál. Žili jste zcela jiným životem. Bylo to otroctví vaší povahy. Máte-li plně nadšení pro jeho cestu, jdete po ní velmi rychle.

Když se ale změní vaše city, zdráháte se jít vpřed, i když vás k tomu volá povinnost. Nejste pružným materiálem v ruce Páně. Musí proto oslabit váš odpor, vaše chtění a nechtění, až

nakonec konáte vše proto, že si to přeje On a ne vy. Můžete to dělat rádi nebo neradi, ale uděláte to. Nebudete kázat ani dělat nějakou jinou práci pro Boha, abyste při tom dosáhli vlastního uspokojení. Nikoli, budete to dělat proto, že je to Boží vůle bez ohledu na to, zda vás to naplní radostí nebo ne. Poznáte, že pravá radost vyplývá z plnění jeho vůle a leží hlouběji než vaše proměnlivé city.

Bůh vás vede tak daleko, že stačí jen vyslovit přání a vy okamžitě odpovíte. To je duch pravého služebníka / Žalm 40:7—8 /. Tento duch není náš od přirozenosti. Získáváme ho, když naše duše, sídlo naší přirozené energie, vůle a citů, ucítí dotyk kříže. On hledá ducha služby a chce ho mít v každém z nás. Někteří mohou mít k němu bolestnou cestu, někteří dlouhotrvající a jiní okamžitou. Bůh má s námi svůj záměr, jemuž je třeba se podřídit. Každý pravý Boží služebník pocítí někdy oslabení, z něhož se nemůže zotavit, není už tímž člověkem. Prožijete chvíle, kdy dostanete skutečný strach. Budete se bát udělat něco sami ze sebe, protože stejně jako Jákob i vy poznáte, koho urazíte, když si to dovolíte. Poznáte, že se budete mít velice zle, když budete jednat podle podnětů vlastní duše. Poznali jste už částečně trestající ruku milujícího Boha, který s vámi jedná jako se syny / Žid. 12:7 /. »A ten Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží. A jestliže synové, tedy i dědicové ... však tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli« / Řím. 8:16—17 /; a proto odpovídáme »Otcí duchů« »Abba, to je Otče.«

Je-li tomu s námi skutečně tak, dostáváme se do nového postavení, které nazýváme »půda zmrtvýchvstání.« Váš přirozený život vrcholí smrtí a pak zjistíte, že ne v původní podobě. Nyní ve vás působí základ života, který vás zmocňuje a posiluje, který vás oživuje tím, že vám dává život. Od toho okamžiku se vám vrací, co jste ztratili, ale nyní je to ukázněno a pod dozorem.

Dovolte, abych vám to úplně objasnil. Chceme-li býti duchovními lidmi, není třeba, abychom si uťali ruce a nohy, své tělo můžeme stále mít. Právě tak můžeme mít i duši s jejími schopnostmi, avšak nebude to duše, která by byla zdrojem našeho života. Nežijeme pouze z ní, ani z ní nebereme svůj život, i když jí užíváme. Stane-li se naším životem tělo, žijeme jako zvířata. Je-li naším životem duše, jednáme jako vzbouřenci a uprchlíci utíkající od Boha, sice nadaní, vzdělaní i vychovaní, ale odcizení Božímu životu. Když však přijdeme k životu v Duchu a z Ducha a stále užíváme svých duševních i tělesných schopností, začínají sloužit Duchu. Teprve až dospějeme až sem může nás Bůh skutečně použít.

Temná noc je překážkou, s níž se mnozí setkávají. Pán mne svého času ponořil na několik měsíců do naprosté duchovní tmy. Vypadalo to, jakoby mne byl opravdu opustil ačkoli zvnějšku to nebylo skoro vidět, přece jsem byl úplně u konce. Potom mne postupně přivedl zase zpět. Často se pokoušíme pomoci Bohu tím, že si sami bereme tyto věci zpět. Vzpomeňte si ale, že ve svatyni musí být noc, úplně temná noc. Nemůžeme ji zkrátit, protože Pán ví, co dělá. Rádi bychom prožívali smrt i zmrtvýchvstání v průběhu jedné hodiny. Neumíme si představit, že by nás Bůh nechal stranou tak dlouho, prostě nemůžeme čekat. Nemohu vám říci, jak dlouho to u vás bude trvat, ale myslím, že mohu jistě tvrdit, že nějakou dobu budete čekat. Bude se vám sice zdát, že se u vás nic nemění a že to, co si ceníte, vám uniká. Stojíte před temnou zdí, v níž není východu. Zdá se vám, že každý dostává požehnání a že Pán každého užívá ke službě, zatím co kolem vás jde bez povšimnutí. Jen tiše čekejte. Všude je tma, ale jen proto, že je noc. Musíte opravdu přečkat noc, a to je všechno. Později přijdete na to, že se vám všechno vrátí v krásném ránu vzkříšení a nikdy nedokážete změřit rozdíl mezi tím, co bylo, a tím, co je!

Jednoho dne jsem večeřel s mladým bratrem, s nímž Pán právě probíral otázku vlastního úsilí. Bratr mi řekl: »Jak je to požehnané, když se Pán s vámi setká, dotkne se vás právě v této

základní věci a když pocítíte jeho dotyk, který vás oslabí.« Na stole byl talíř se zákusky. Vzal jsem jeden kousek a zlomil ho, jako bych ho chtěl sníst. Potom jsem dal dvě půlky přesně k sobě a řekl jsem: »Zdá se, že všechno je v pořádku, že? A přece není. Máte-li zlomenou páteř, ucítíte i ten nejjemnější Boží dotyk.« Tak to je. Pán ví, co činí se svým vlastnictvím a nedovolí, aby nezůstala neuspokojena i v té naší nejnepatrnější potřebě a aby sláva Syna se cele neprojevila i v synech. Věřím, že učedníci, kteří jdou touto cestou, mohou opakovat slova apoštola Pavla, prohlašujícího, že slouží Bohu »duchem svým v evangelium Syna jeho« / Řím. 1:9 /. Naučili jste se jako on tajemství této služby: »Duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se v Kristu Ježíši a nedoufáme v těle« / Fil. 3:3 /.

Je málo těch, kteří žili tak aktivně jako Pavel. V ep. Řím. píše, že kázal evangelium od Jeruzaléma až po Ilyrickou zemi / Řím. 15:19 / a že je připraven jít i do Říma / Řím. 1:10 / a odtud, bude-li moci až do Španělska / 15:24, 28 /. A přece v celé této službě zasahující celou oblast středozemí jeho srdce ovládá jediná touha — sláva toho jediného, který mu tuto službu umožnil. »Mám se tedy čím chlubit v Kristu Ježíši, v Božích věcech. Neboť bych se neodvážil mluvití toho, čehož skrze mne neučinil Kristus, k tomu, aby ku poslušenství přivedeni byli pohané slovem i skutkem« / Řím. 15:17—18 /. To je duchovní služba. Kéž Bůh i z každého z nás učiní tak věrného služebníka / otroka / Ježíše Krista.

14. CÍL EVANGELIA.

Na počátku této poslední kapitoly si všimneme příhody z evangelia, která se stala už ve stínu kříže, události, která je do podrobnosti jak historická, tak prorocká.

»A když byl v Betany, v domu Simona malomocného, a seděl za stolem, přišla žena, mající alabastrovou nádobu masti velmi drahé, z nardového koření. A rozbivši nádobu, vylila ji na hlavu jeho ... Ježíš řekl: »Amen pravím vám. Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem světě, také i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku její« / Marek 14:3, 9 /. Pán nařídil, aby událost, jak ho Maria pomazala vonnou mastí, vždy provázela příběh evangelia; to, co učinila Maria, bude vždy spojováno s tím, co vykonal Pán. Tak zní jeho příkaz. Jak si přeje, abychom tomu rozuměli?

Myslím, že všichni dobře známe Mariin čin. Podle podrobných údajů v ev. Jana 12 k této události došlo krátce po vzkříšení Mariina bratra Lazara. Vidíme, že její rodina nebyla příliš bohatá. Sestry se samy musely starat o domácnost, protože se říká, že Marta při této hostině posluhovala / Jan 12:12 a Luk. 10:40 /. Není pochybností o tom, že v rodině se šetřilo s každým haléřem. A přece Maria, jedna ze sester, měla mezi svými šperky alabastrovou nádobu s mastí v ceně třiset peněz a vydala ji na Pána. Lidský rozum soudil, že to bylo skutečně příliš mnoho. Dala Pánu více, než bylo vhodné. Proto Jidáš se ujal vedení a podporován ostatními učedníky, prohlásil, že čin Marie byl ztrátou. *Ztráta.* »I hněvali se někteří mezi sebou řkouce: I proč ztráta masti této stala se? Nebo mohla jest tato prodána býti dražší než tři sta peněz, a dáno býti chudým. I skřípěli zubami na ni« / Marek 14:4—5 /. Tato slova nás vedou k tomu, abychom / věřím, že i to si Pán přeje / společně uvažovali o tom, co znamená jedno z nich, a to slovo »ztráta.«

Co je ztráta? Ztráta, mimo jiné, znamená dát více, než je třeba. Stačí-li dát šilink a já dám libru, je to ztráta. Stačí-li dvacet deka, a ty dáš celý kilogram, je to ztráta. Stačíš-li práci udělat za tři dny a ty jí věnuješ pět dní nebo týden, je to ztráta. Ztráta znamená, že dáš něco příliš velkého za něco příliš nepatrného. Jestliže někdo od tebe dostal více, než si zaslouží, je to pro tebe ztráta. Uvědomte si však, že mluvíme o něčem, co se podle Páně rozkazu mělo dostat

všude, kde se bude kázat evangelium. Proč? Protože Pán chce aby výsledek kázání evangelia byl stejný jako to, co udělala Marie, aby lidé přišli k němu a ztratili sebe pro něho. To On hledá.

Musíme posuzovat otázku ztráty sebe pro Pána z dvojího hlediska: z hlediska Jidášova / Jan 12:4—6 / a z hlediska ostatních učedníků / Mat. 26:8—9 /. Nyní je na okamžik spojíme. Všech dvanáct učedníků to považovalo za ztrátu. Pro Jidáše, který nikdy nenazval Ježíše Pánem, bylo ztrátou všechno, co bylo dáno jemu. Nejen mast, ale i voda byla ztrátou. Tady Jidáš zastupuje svět. Světu se zdá, že naše služba Pánu i naše vydání se této službě je ztráta. Svět ho nikdy nemiloval, ani nenašel místo v jeho středu, a proto je ztráta všechno, co On dostal. Mnozí říkají: »Ten a ten by mohl udělat pro svět tolik dobrého, jen kdyby nebyl křesťanem!« Má-li někdo nějaké nadání nebo jiné přednosti v očích světa, říkají, že je to hanba, když slouží Pánu. Svět si myslí, že takoví lidé jsou příliš dobří pro Pána. »Jaké je to plýtvání životem!« říkají.

Dovolte, abych jako příklad uvedl vlastní zkušenost. R. 1929 jsem se vrátil ze Šanghaje do svého domova ve Foochow. Jednoho dne, když jsem šel po ulici a s podlomeným zdravím, opíral se o silnou hůl a potkal jsem jednoho ze svých profesorů z university. Vzal mne do čajovny, kde jsme se posadili. Prohlížel si mne důkladně od hlavy k patě a pak mi řekl: »Víte, když jste byl na universitě, skládali jsme ve vás velké naděje a doufali jsme, že to dotáhnete opravdu vysoko. Chcete mi říci, že jste to dotáhl až sem?« Hleděl na mne pronikavě, když mi kladl tuto otázku. Musím se přiznat, že když jsem to slyšel, měl jsem chuť dát se do pláče. Moje budoucnost, zdraví, vše mne opustilo a můj profesor, který mne učil ve škole se mne právem ptá: »Jste na tom stále stejně, žádný pokrok a žádný úspěch, nic, čím byste se mohl pochlubit?« V následujícím okamžiku — musím přiznat, že to bylo poprvé v mém životě, ucítil jsem co znamená když na člověku spočívá Duch slávy. Myšlenka, že smím vydat svůj život Pánu, naplnila mou duši slávou. Tehdy na mně plně spočíval Duch slávy. Mohl jsem vzhlednout a říci: »Chvála Pánu, to je nejlepší. Je to jediné, co jsem si mohl zvolit!« Můj profesor považoval službu Pánu za ztrátu a přesto cíl evangelia je — naučit nás umět tento cíl opravdu ocenit. Jidáš cítil, že je to ztráta. »My bychom použili těch peněz k něčemu lepšímu. Proč se tato mast neprodá za tři — sta peněz, a nedá se, nedají se chudým? Proč ji raději nedat chudým, aby se měli lip? Proč ji vylít na Ježíšovy nohy?« / Jan 12:4—6 /. Tak vždy usuzuje svět. Nemůžete si najít vhodnější zaměstnání? Nemůžete se svým životem udělat něco lepšího? Zasvětíte-li se Pánu, je to ztráta!«

Jak to může být ztráta, když si to Pán zaslouží? A On je hoden toho, abychom mu sloužili! Zaslouží si, abych se stal vězněm pro něho. Zaslouží si, abych žil jen pro něho. Je toho hoden! Nezáleží na tom, co tomu říká svět. Pán praví. »Netrapte jí!« Netrapme se tedy. Ať lidé říkají, co chtějí. My stojíme na stanovisku Páně, když řekl: »Je to dobrý skutek. Každý dobrý skutek není konán jen pro chudé, ale i pro mne!« Uvidíme-li pravou cenu Pána Ježíše, poznáme, že nic není pro něho dost dobré. Nechci se však příliš dlouho zdržovat u Jidáše. Podívejme se jaké bylo stanovisko ostatních učedníků, protože jejich jednání má na nás větší vliv než jeho. Neohlížíme se na to, co říká svět-vydržíme to. Ovšem mnohem více nám záleží na tom, co říkají ostatní křesťané, kteří rozumějí. Zjistíme, že říkají to co Jidáš. Učedníci byli jednáním Marie vyvedeni z míry a velmi rozhořčeni »Vidouce to učedníci jeho, rozhněvali se, řkouce: I k čemu jest ztráta tato? Nebo mohla tato mast prodána býti za mnoho a dáno býti chudým« / Mat. 26: 8—9 /. Víme, že někteří křesťané chtějí co nejvíce vyzískat a co nejméně dát. V tomto příběhu však je ještě něco hlubšího.

Dovolte, abych k tomu uvedl příklad. Stalo se vám, že vám někdo řekl, že marníte svůj čas, když klidně sedíte a téměř nic neděláte? »Zde jsou lidé, kteří by se měli zapojit do té nebo oné práce. Mohli by pomáhat ostatním. Proč více nepracují?« říkají. Když lidé mluví takhle, jejich

jedinou myšlenkou je užitek. Podle jejich mínění je třeba všeho využít co nejvíce.

Jsou lidé, kteří o tom vedli spory i se služebníky Páně a vysvětlovali jim proč se jim zdá že tak málo pracují. Mysleli si, že Boží služebníci by mohli vykonat mnohem více, kdyby se dostali jinam, že by v jiné společnosti byli lépe přijati a že by se tu spíše uplatnili a byli by užitečnější. Vyprávěl jsem vám o sestře, kterou jsem dlouho znal a která mi velmi pomáhala. Pán ji opravdu používal ke své službě během té doby, kdy jsem se s ní stýkal, ačkoli někteří z nás jsme to tehdy nepostřehli. Můj názor na ni v té době byl: »Není využita!« Stále jsem si říkal: »Proč nepořádá shromáždění, proč nejde jinam a proč nedělá něco zvláštního? Jaká je to ztráta, když žije v nepatrné vesničce, kde se neděje nic zvláštního? Když jsem ji občas přišel navštívit, téměř jsem na ni volal: »Nikdo nezná Pána tak jako vy! Znáte Písmo jako živou knihu. Což nevidíte, jak je vás všude zapotřebí? Proč něco neděláte? Je to ztráta času, ztráta energie i peněz, ba ztráta všeho, když zde jen sedíte a neděláte nic velkého!«

Bratři, to není to hlavní u Pána. Zajistě, že Bůh chce použít tebe i mne. Bůh nedopustí, abych měl kázat nečinnost nebo omlouvat povýšený postoj k potřebě světa. Vždyť Pán Ježíš říkal: »Kažte evangelium všemu stvoření!« Tato otázka je velmi důležitá. Když se dívám na ni zpět, uvědomuji si, jak Pán tehdy slavně užíval k službě právě oné milé sestry, v rozhovorech s námi mladými, kteří jsme byli ve škole a vzdělávali se pro práci evangelia. Nedovedu být za ni Bohu vděčen tak, jak by bylo třeba.

Jaké je to tajemství? Je jasné, že Pán Ježíš schválením toho, co udělala Maria z Betany, položil základ pro konání veškeré služby. Tento základ je, že dáte vše, co máte i sebe sama jemu a je-li toto všechno, co On vám dovolí, je to dost. Hlavní otázka není zda bylo pomoheno chudým, ale zda Pán je spokojen.

Je mnoho shromáždění, v nichž můžeme mluvit i mnoho sjezdů, při nichž můžeme sloužit a mnoho evangelizačních shromáždění, kterých se můžeme zúčastnit. Neznamená to, že bychom tu nemohli i my něco udělat. Můžeme pracovat a být velmi užiteční, ale našeho Pána nezajímá tolik naše nepřetržitá práce pro Něho. To není u něho hlavní. Služba Pánu se neměří viditelnými výsledky. Ne, přátelé, Pána především zajímá, zda jsme u jeho nohou a zda jsme ho pomazali masťou. Nechť je naší »alabastrovou nádobou« cokoli, to nejcennější a nejdražší, co na světě máme — ano, dovolte, abych to řekl, i když je to život, jenž je dílem kříže — to vše dejme Pánu. Možná, že někomu, kdo by tomu měl rozumět, se to bude jevit jako ztráta, ale On hledá právě toto. Často mu bude stačit, když mu budeme neúnavně sloužit, ale nechá si při tom právo rozhodovat o tom, zda nás drží tato služba neb On sám.

Služba jemu k radosti. »Kdežkoli kázáno bude toto evangelium po všem světě, také i to, což učinila tato, bude vypravováno« / Mk 14:9 /. Proč to Pán řekl? Protože to je práce evangelia. Proto existuje evangelium. Neexistuje jen proto, aby uspokojilo hříšníky, dokonce lze říci, že toto uspokojení je jen jeho vedlejší výsledek a nikoli hlavní cíl. Evangelium je kázáno především proto, aby Pán byl spokojen.

Bojím se, že klademe příliš velký důraz na hříšníkovo dobro a že si nevážíme dostatečně cíle Pána Ježíše. Uvažovali jsme o tom, co by dělal hříšník, kdyby nebylo evangelia, ale to nemá být jádrem úvah. Díky Bohu za to, že hříšník má svůj díl v našich úvahách. Bůh uspokojuje jeho potřeby a zahrnuje ho požehnáním; ale to není nejdůležitější. Hlavní je to, že má být uspokojen Syn Boží. Jen když On bude spokojen, budeme spokojeni i my a rovněž i hříšník. Dosud jsem se nikdy nesetkal s člověkem, který by se snažil uspokojit Pána a současně nebyl sám uspokojen. To prostě není možné. Naše uspokojení přijde stoprocentně, když nejprve uspokojíme jeho. Musíme si však uvědomit, že On nebude nikdy uspokojen, jestliže neztratíme »sebe« pro něho. Dali jste někdy Pánu příliš mnoho? Smím vám něco říci?

Úlohou, které se někteří z nás už naučili je, že v Boží službě hlavní ztráta představuje sílu. Základem, určujícím užitečnost je rozdávání. Tvá skutečná užitečnost pro Boží ruce se měří »ztrátou.« Čím více se ti zdá, že můžeš něco udělat a uplatnit své dary v největší možné míře / a někteří jdou ještě dál /, tím více přicházíš na to, že děláš to, čemu učí svět a ne, co chce Pán. Božím záměrem s námi je uplatnit jiný základ, aby naše práce pro něho měla svůj pramen ve službě jemu. Nemyslím tím, že nebudeme nic dělat, ale že hlavním předmětem naší práce musí být On, a ne jen práce pro něho.

Musíme však dospět k praktickým výsledkům. Říkáš: »Vzdal jsem se svého postavení, vzdal jsem se služby, vzdal jsem se lákavých možností slavné budoucnosti, abych mohl kráčet s Pánem. Nyní se mu snažím sloužit. Někdy se mi zdá, že Pán mne vyslyší, kdežto jindy mne nechává čekat na odpověď. Někdy mne užívá ve své službě, ale jindy se mi opět zdá, že mne opomíjí. Za těchto okolností porovnávám svůj stav s přítelem, který je pracovníkem jedné velké církve. Měl rovněž před sebou slavnou budoucnost, ale nevzdal se jí. Jde za ní dál a současně slouží Pánu. Vidí, jak duše přicházejí ke spasení a Pán žehná jeho službě. Má úspěch — / nemyslím hmotný /, ale duchovní a často se mi zdá, že je spíše křesťanem než já, když je tak šťastný a spokojený. Co z toho nakonec mám? On se má dobře, kdežto já se mám zle. Nikdy nešel cestou, kterou jdu já a přece má to, co křesťané nazývají duchovním úspěchem, kdežto já prožívám mnoho neúspěchů. Co to znamená? Neutrácím svůj život? Nedal jsem opravdu příliš mnoho?«

To je i váš problém. Zdá se vám, že kdybyste postupovali jako příslušný bratr, kdybyste se byli dejme tomu zasvětili více požehnání než obtížím, kdybyste se opravdu vydali Pánu pro službu a nepřipustili, aby vás z ní vyloučil, všechno by bylo v pořádku. Bylo by to opravdu tak? Víte velice dobře, že ne.

Přestaňte se dívat na toho muže! Dívejte se na Pána a znovu se ptejte, co má pro něho největší cenu. Pán nás chce řídit zásadou »ztráty.« »Srdce Božího Syna dojde plného uspokojení teprve tehdy, když se opravdu pro něho »zmaříme.« Zdá se, jako bychom dávali příliš mnoho a nedostali za to vůbec nic ale právě v tom spočívá pravé tajemství, jak se můžeme zalíbit Bohu.

Po čem toužíme? Toužíme po »užitku,« jako tenkrát apoštolově? Chtěli, aby každý halěr ze zmíněných tří set peněz byl plně využit. Byla to záležitost viditelné »užitečnosti« pro Boha za podmínek, které bylo možno změřit a zaznamenat. Pán čeká, až my řekneme: »Nezáleží mi, Pane, na tom, co ztrácím. Úplně mi stačí, když se Ti líbím.«

Pomazání Ježíše před pohřbem. »Nechtež jí. Proč ji rmoutíte? Dobrý jest skutek učinila nade mnou. Však chudé vždy máte s sebou, a když budete chtít, můžete jim dobře činiti, ale mne ne vždy míti budete. Ona, což mohla učinit; předešlat' jest, aby těla mého pomazala ku pohřbu« / Marek 14:6—8 /. V těchto verších uvádí Pán Ježíš časové vymezení slovy »ku pohřbu« / před pohřbem /. Toto můžeme přijmout i pro dnešek, protože dnes je to pro nás stejně důležité, jako tehdy pro Marii. Všichni víme, že v nastávající době budeme voláni k větší práci, nikoli k nečinnosti. »To dobře, služebnice dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdíš v radost pána svého« / Mat. 25:21 / a srovnajme s Mat. 24:47 a Luk. 19:17 /. Ano, pak pro nás přijde větší práce, protože dílo v Božích příbytcích bude pokračovat stejně jako péče o chudé v našem příběhu. Chudé budou mít neustále kolem sebe, ale jeho ne. Vylití masti představovalo něco, co musela Marie učinit před pohřbem, protože později by už neměla možnost. Myslím, že v ten den ho budeme všichni milovat tak, jak jsme ho nikdy na zemi nemilovali, avšak největšího požehnání dosáhnou ti, kteří dali Pánu všechno už dnes. Věřím, že až ho spatříme tváří v tvář, budeme všichni tak dojeti, že mu ochotně dáme vše. Co však s dneškem, co uděláme dnes?

Několik dní potom, co Maria rozbila alabastrovou nádobu a vylila mast na Ježíšovu hlavu, šly některé ženy brzo ráno, aby pomazaly jeho tělo. Udělaly to? Podařilo se jim to prvního dne po sobotě? Ne. Jediná žena pomazala Pána a to byla Maria, ale ta ho pomazala před pohřbem. Ostatní to neudělaly protože vstal. Myslím, že i u nás dnes rozhoduje čas, protože pro nás platí otázka: »Co dělám pro Pána právě dnes?«

Poznali jsme, jakou cenu má ten, komu sloužíme? Poznali jsme, že pro něho je vhodné jen to nejmilejší, nejdražší a nejcennější? Pochopili jsme, že práce pro chudé, dílo pro zlepšení světa, práce pro lidské duše a pro věčné blaho hříšníka — všechny tyto věci jsou nezbytné a cenné, jsou správné, jen jsou-li na svém místě? Samy o sobě nejsou ničím, když je přirovnáme k dílu vykonanému pro Pána. Pán nám musí otevřít oči, abychom uviděli, jakou má cenu. Existuje-li na světě nějaké skutečně umělecké dílo a zaplatíme za ně, tisíc nebo deset tisíc nebo i milión liber, odváží se někdo říci, že je to ztráta? Myšlenka na ztrátu se pro křesťanství objevuje teprve tehdy, když nedoceníme Pána. Otázka je: Jakou On má nyní pro nás cenu? Jestliže si ho dost neceníme, je přirozené, že i to nejmenší, co mu dáme, je pro nás velká ztráta. Když se naší duši stane tím nejcennějším, nebudeme v tomto směru pochybovat. Svě nejmilejší věci, to nejcennější dáme jemu a nebudeme se stydět za to, že jsme to udělali.

O Marii Pán řekl: »Ona což mohla, to učinila.« Co to znamená? Znamená to, že dala všechno, co měla. Nenechala si nic pro budoucnost. Vložila do něho všechno, co měla, a když přišlo jitro vzkříšení, nemusela litovat svého zvláštního jednání. Pán nebude spokojen, když mu dáme méně, než »všechno, co můžeme.« Nejde o to, kolik peněz nás bude stát naše snaha a úsilí konat něco pro něho, protože to není to hlavní. Pán Ježíš od nás žádá náš život položený k jeho něhám, a to s pohledem na jeho smrt, pohřbení i budoucnost. Tehdy v Betany se objevil výhled na jeho pohřeb. Dnes máme před sebou jeho korunovaci — den, kdy bude v slávě prohlášen za jediného pomazaného Krista — Božího. Ano, tehdy mu dáme vše. Pro něho je však cenné, ba nejcennější když ho pomazeme už nyní, nikoli skutečnou mastí, ale něčím drahým, co vychází přímo z našeho srdce.

Vnější a povrchní věci zde nemají místo. To bylo ukončeno už na kříži a dali jsme souhlas k Božímu rozsudku a poznali jsme z vlastní zkušenosti, jak nás toho Bůh zbavil. Bůh nyní od nás žádá alabastrovou nádobu pocházející z hlubin našeho nitra, něco změněného, co prošlo ohněm a na čem se pracovalo, dílo Páně, to co milujeme jako Maria milovala onu nádobu — a nechceme, ani se neodvažujeme ji rozbít. Vychází to z našeho srdce z podstaty naší bytosti, my s tím jdeme k Pánu, rozbijeme to, vylijeme a řekneme: »Pane, zde to je! Je to všechno Tvé, protože si to zasloužíš!« — a Pán tak dostane, co žádá. Kéž i dnes dostane tento dar od každého z nás.

Váné. »I naplněn jest dům vůní té masti« / Jan 12:3 /. Když byla nádoba s mastí rozbita a Pán Ježíš pomazán, dům se naplnil líbeznou vůní té masti. Každý ji mohl cítit a nikdo ji nemohl opomenout. Co to znamená? Když se setkáte s někým, kdo opravdu prochází utrpením, kdo zkouší, jak Pán omezuje jeho činnost, kdo přestane chtít být »užitečným,« a nechá se raději podpírat Pánem a učí se hledat uspokojení jen v něm a nikde jinde, okamžitě u takového člověka něco postřehnete, něco zvláštního. Vaše duchovní smysly cítí u něho líbeznou Kristovu vůni. V tomto životě se něco zlomilo a rozbilo a vy cítíte vůni, která z toho vzniká. Vůně, která naplnila dům v Betany, plní církev i dnes; Mariina líbezná vůně nikdy nezmizí. Stačí jen jediný úder do nádoby, jen jediné rozbití — pro Pána a rozlije se vůně poznání. Mluvíme o tom, co jsme, ne o tom, co děláme nebo kážeme. Možná, že jste dlouhou dobu prosili Pána, aby si vás přizpůsobil, aby skrze vás ovlivňoval vaše bližní. Není to prosba za dar kázání nebo vyučování. Je to spíše prosba za to, abyste mohli na bližní přenášet něco z Boha, Boží přítomnost a Boží blízkost. Tyto Boží pocity, milí: přátelé, nemůžete sdělovat

jiným, dokud sami nerozbijete u Ježíšových nohou všechno, i to nejdražší. Když to uděláte, nebudete se možná vnějškově zdát užitečnými, přesto Bůh pomocí vás vyvolá hlad po sobě v srdcích vašich bližních. Lidé vycítí je tu někdo, kdo jde s Pánem, kdo prošel utrpením, kdo nejedná jak sám chce, nezávisle, ale kdo ví, co znamená přinést vše k němu. Takový život vyvolává hlad a vede lidi k hledání, které je nakonec skrze Boží zjevení přivede k plnosti v Kristu.

Bůh nechce, abychom především kázali nebo pro něho pracovali. To nejdůležitější, proč nás tu chce mít je, abychom vyvolávali v bližních zájem o něho. Tak se připravuje půda pro kázání.

Položíte-li před dva muže po sytém obědu chutný koláč, co budou asi dělat? Budou o koláči mluvit, obdivovat ho, jak je pěkný, probírat recept podle něhož byl upečen, debatovat o tom, jak je drahý, budou dělat všechno možné, jen ho nebudou jíst! Budou-li však mít opravdu hlad, nebude dlouho trvat a koláč snědí. Stejně tak to je i s duchovními věcmi. Žádná skutečná práce v životě nezačne bez opravdového pocitu potřeby. Jak k tomu ale dojde? Nemůžeme vyvolat v bližních zájem o duchovní věci násilím, nemůžeme lidi přinutit, aby měli hlad. Musí v nich být vyvolán a to dovedou způsobit jen ti, kdo jsou ovlivněni Bohem.

Mám rád slova velké ženy ze Sunem. Pozorovala proroka, a ačkoli ho neznala, řekla: »Nyní vím, že tento muž Boží svatý jest, kterýž často tudy chodívá« / 2. Král. 4:9 /. Tento dojem u ní nevznikl z toho, co Elizeus řekl nebo dělal, ale z toho, čím byl. Už když šel kolem, pocítila a uviděla něco zvláštního. Co při nás lidé vycítí? Můžeme vyvolat různý dojem, můžeme se zdát chytrými, nadanými, můžeme se jevit tak nebo jinak. Avšak dojem, který vyvolal Elizeus, ukazoval na samého Boha.

Náš vliv na druhé tkví v potěšení Božího srdce nad dílem kříže v nás. Musíme toužit jedině po tom, aby On byl uspokojen a potěšen. Nesmíme se ohlížet na to, kolik mne takové jednání bude stát. Sestra, o níž jsem se už zmínil, se ocitla kdysi ve velmi obtížné situaci, přišla událost, která ji připravila o všechno. Byl jsem tehdy u ní. Poklekli jsme spolu a se slzami v očích se modlila: »Pane,« řekla, »jsem ochotna zlomit své srdce, jen když tvé bude spokojeno!« Pro někoho z nás by řeč o zlomeném srdci byla asi jen pouhá romantika, ale u ní to byla skutečně pravda.

Musíme mít touhu dát rozbít a vydat vše jemu a to vyvolá Kristovu vůni a probudí v našich bližních vědomí, že potřebují Krista a dovede je až k tomu, že ho poznají. Cítíme, že to je jádro všeho. Cílem evangelia je vytvořit v nás hříšných lidech podmínky uspokojující Boží srdce. To je možné tehdy, když k němu přijdeme se vším, co máme a čím jsme, i s tím, co ze svých duchovních zkušeností nejvíce milujeme a řekneme: »Pane, jsem ochoten vzdát se toho všeho pro Tebe; nejen pro Tvé dílo, a pro Tvé dítky, ani pro nic jiného, jen pro Tebe samého!«

Ach, být zmařen! Jak je požehnané být zmařen pro Pána! Kolik jich vyniklo v křesťanském světě a přesto to nevědí! Mnozí z nás jsme byli plně využiti, skoro bych řekl, že až příliš, přesto však nevíme, co to znamená být zmařen pro Boha. Máme rádi »neustálou činnost.« Pán je však někdy raději, když jsme ve vězení. Uživeme výrazu, který vyjadřuje práci apoštolů: »Bůh se odváží dát své nejlepší vyslance do řetězů.« »Bohu pak budiž díky, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě« /2.Kor.2:14/

»I naplněn jest dům vůní té masti« / Jan 12:3 /. Kéž nám Pán dá milost, abychom se naučili se jemu líbit. Bude-li toto naším hlavním cílem, stejně jako u Pavla, splní se poslání evangelia. / 2. Kor. 5:9 /.